

DEN NY VERDENS
impuls

NUMMER 2 - JUNI 2014 - 32. ÅRGANG

Tidsskrift for åndsvidenskab

Pinsens hellige ånd

Kristus havde erfaring for, at viden kunne opleves på en helt anden måde end den rent materielle jordiske form. Og at denne viden netop altid udelukkende var en ophøjet, absolut sand og kærlig viden, inspirerede ham til at udtrykke den som ”*helligånd*”.

Da ånd er det samme som bevidsthed, vil ”helligånd” altså sige det samme som ”hellig bevidsthed”. At disciplene var desorienterede med denne bevidsthedstilstand og den fra samme udstrålende viden, idet de ikke selv havde den, er jo kun, hvad der gentager sig i vore dage, hvor tusinder af mennesker er ganske uvidende om denne bevidstheds virkelige og sande natur.

Men Jesus bebuder jo, at de alle skal få den, og at den skal lære dem alle ting. Og vi ved jo gennem den kristne religions egen lære, at den nævnte ånd på pinsedagen overskyggede disciplene, og de talte i ”fremmede tungemål”, hvilket jo naturligvis mindre betyder fremmede sprog end fremmed eller ny visdom. Samtidig berettes der, at begivenheden indlededes med nogle lysfænomener i form af ”tunger ligesom af ild”, der lyste over apostlenes hoveder.

(Fra ”Fortalen”, Kosmos 1934)

Indhold

3	<i>Martinus:</i>
Den kosmiske læreanstalt	23	<i>Ruth Olsen:</i>
Earthing
6	<i>Ruth Olsen:</i>
Atomkraft - sabotage af jorden	26	<i>Kurt Christiansen:</i>
Om gen-manipulation
9	<i>Kirsten Thurø:</i>
I begyndelsen var Ordet	32	<i>Mischa Lim:</i>
Betragtninger mens vi venter ..
15	<i>Martinus:</i>
Livets Bog er Bibelens fortsættelse	33	<i>Aase Møller-Hansen:</i>
Åbent brev til Kirsten Thurø
16	<i>Preben Bagger:</i>
Opgør med tilfældighed	34	<i>Kirsten Thurø:</i>
Svar til Aase Møller-Hansen
19	BOGANMELDELSR v/Ruth Olsen:

<i>Knud Højgaard:</i>
Mogens Møller biografi | 37 | <i>Per Bruus-Jensen:</i>
Hvorfor tale om en X0-faktor? |
| 19 | <i>Erling Haagensen:</i>
Tempelriddernes hemmelige plan | 39 | KORT FORTALT |
| 20 | <i>Lissa Rankini:</i>
Din helbredende kraft | 47 | <i>Per Holsner:</i>
Samarbejdet mellem Martinus og Rudolf Steiner |
| 20 | <i>Marzcia Techau:</i>
Når ånderne banker på | 50 | <i>Jan Langekær:</i>
Rådets svar om ændringerne i Martinus' værk Det Tredie Testamenter |
| 21 | <i>Annie Kagan:</i>
Budskaber fra min bror | 51 | <i>Ole S. Larsen:</i>
Martinus og teosofi |
| 21 | <i>Morten Thomsen Højsgaard:</i>
Den tredje reformation | 52 | <i>Jan Langekær:</i>
Er Martinus' værker magisk beskyttet? |
| 22 | <i>Richard Wilhelm:</i>
I Ching | | |
| 22 | <i>Verner Bekker:</i>
Sund krop & sund sjæl | | |

Den Ny VerdensImpuls nr.2/2014

Red.: Ruth Olsen, Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 52 72,
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk - www.nyimpuls.dk
reg.nr. 3409 konto 9 25 42 42

Tryk: Prinfo-Holbæk-Køge
ISSN 0904-0633

ABONNEMENTSPRIS

240 kr pr. år (4 numre),
dog Sverige 270 kr og Norge 260 kr, portofrit
tilsendt.

Dansk giro:(reg. 3409) 925 4242 - -

**Jeg er nødt til at sætte prisen op, da portoen
stadig stiger!**

**Bladet udkommer 4 gange om året
(normalt)**

Få prøvenummer tilsendt

Artikelforfattere står selv inde for deres artikels indhold, **der ikke nødvendigvis deles af redaktionen.**

KOSMOLOGISK INFORMATION

er et bogforlag med speciale i litteratur i relation til
Martinus' verdensbillede.

Forlags- og redaktionsadresse:

Kosmologisk Information,

Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland.

Tlf 59 30 52 72 (bedst hverdage ml kl 9-11)

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

www.nyimpuls.dk

**Der må frit kopieres fra bladet, men med
kildeangivelse**

Efter 2014 kan man kun betale til vor danske konto:
reg.nr. 3409 - konto 925 4242

(IBAN: DK61 3000 0009 2542 42)

S.W.I.F.T. DABADKKK

Danske Bank

Dog kan man stadig betale til vor svenske konto:

39 27 16-7, Nordea ville åbenbart så gerne beholde os!

Først vil jeg beklage, at der på sidste blad stod ”december” i stedet for marts. Det er hvad der kan ske i ubetænksomhed, når man bruger den samme skabelon fra gang til gang!

I sidste nummer stod der, at de som var interesseret i at overvære retssagen, som Instituttet har anlagt mod ”de fire”, kunne tilmelde sig. Nu viser det sig, at der kun er plads til 10 tilhørere, så der er ingen grund til at møde op. i november Nok er det lovfæstet i dette land, at der er offentlighed i retsplejen, men altså kun for nogle få.

Beklager iøvrigt min noget fantasiforladte bagside på bladet, men jeg vil jo så gerne ha’ solgt lidt af mit boglager!

Min drøm og mit ønske for denne sommer er, at der vil melde sig en gruppe modne forstandige Martinuslæsere, som i en forhandling med Rådet vil formå dem til at trække retssagen og få forståelse for, at de ikke mister nogen copyrigth, blot fordi de uddelegerer den til bestemte andre, sådan som Martinus jo selv gjorde det til Borgens forlag.

Vi ønsker jo alle, at freden atter kan sænke sig i Martinus-sagen - og inden den lider store økonomiske tab.

Kærlig hilsen

Ruth

Den kosmiske læreanstalt

Af Martinus

Den mest gennemgribende faktor i jordmenneskenes daglige liv er deres arbejde eller beskæftigelse, hvorigennem de udfolder hovedparten af deres energi. Energiudfoldelse er det samme som "bevægelse" og udgør kontrasten til begrebet "stilhed". Disse to foreteelser, stilhed og bevægelse, udgør tilsammen den enhed, vi kalder livet eller den evige tilværelse. Nogle vil måske mene, at stilhed udelukker bevægelse, og at bevægelse gør det umuligt for stilheden at eksistere, men det er kun tilsyneladende. De kan kun opleves på grund af hinandens eksistens, og al livsoplevelse er dybest set oplevelse af grader af henholdsvis stilhed og bevægelse.

Kan energi og stilhed virkelig udgøre en enhed? Ja, når to kontraster gøres til en enhed, opstår der en foreteelse, der kan virke på sanserne som tilkendegivelse af eksistens, som manifestation eller åbenbaring. Manifestation eller åbenbaring er det samme som oplevelse af livet. Oplevelse af livet var komplet umulig, hvis ikke liv udgjorde en enhed kombineret af bevægelse og stilhed. Men hvordan kan bevægelse og stilhed kombineres til en enhed? Det kan de af den simple grund, at stilheden eller bevægelsens kontrast også er energi. Det er en modvægt eller et tryk, der kan sættes op imod bevægelsen. Det er dette modtryk mod bevægelsen, der bevirker, at denne fremtræder i grader af hastighed.

En bevægelse kan jo være både langsom og hurtig, ja den kan være så langsom, at vort sansesæt slet ikke opfatter den som bevægelse, men kalder den absolut stilhed. Den kan også være så hurtig, at vi ikke kan opfatte den med vore fysiske sanser, og da bliver den også til absolut stilhed for os. Den fysiske videnskab har dog i vor tid forlænget det jordiske menneskes perspektiv, idet den gør rede for bevægelser i atomsystemer og mælkevejsystemer, som ikke kan opfattes direkte gennem fysisk sansning, men kun ved hjælp af den menneskelige tankes beregninger.

Men uden for disse mikro- og makrokosmiske bevægelser eksisterer for det jordiske menneske en verden af stilhed. Denne stilhedens verden tror materialistisk indstillede mennesker er en intethed, men for åndsforskeren bliver den den nødvendige kontrast til oplevelsen af alle mikro-, mellem- og makrokosmiske bevægelser.

Jeg kan ikke her komme nærmere ind på energiudfoldelsens kosmiske analyse, den gør jeg rede for i mit hoved-

værk Livets Bog, men blot henvise til, at hele universet, alt hvad der kan sanses, er udfoldelse af energi, imod hvilken der forekommer modtryk. Dette modtryk sætter sit præg på bevægelsen og gør den hurtig eller langsom og skaber derved alt det, der inden for den fysiske videnskab udtrykkes som frekvenser og bølgelængder, der har forskellig virkning på de levende væseners sansesæt. Da dette modtryk er det samme som det levende væsens vilje, er alle former for bevægelse og energiudløsning og dermed alle former for manifestation eller skabelse noget, der udløses i et levende væsens bevidsthed. Universets utallige mælkevejsystemer med deres sole og kloder såvel som dets atomsystemer med elektroner og protoner er bevægelser, der udløses og reguleres af viljeførende kræfters modtryk.

Det levende univers

Al bevægelse i universet udløses og reguleres igennem levende væseners viljeføring. Men af denne viljeføring accepterer det uindviede jordiske menneske kun den, der udløses af de væsener, som det kan opfatte som levende væsener med sine fysiske sanser. Den kolossale energiudløsning, som forekommer uden at være manifesteret af væsener, der kan opfattes af jordmenneskets fysiske sanser, kalder man blot døde eller blinde naturkræfter. Det kan naturligvis ikke bebrejdes jordmennesket, at det ikke kan sanse eller opleve universet som levende i stedet for dødt. Men denne tilstand af uvidenhed om den kosmiske sammenhæng skal samme jordmenneske naturligvis ikke forblive i, det skal efterhånden lære det universelt-organiske at kende for at kunne blive medarbejder i en stor guddommelig verdensplan og derved blive "et menneske i Guds billede", der som solene i verdensaltet stråler lys og varme ud over andre levende væsener.

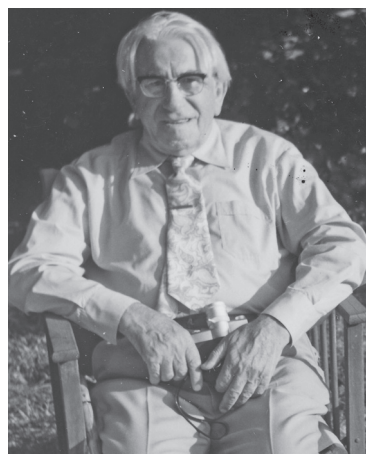
Så længe væsenet ikke forstår, at al energiudløsning i verdensaltet er udtryk for vilje eller bevidsthed, og at der bag denne udløsning eksisterer logisk tænkning, der manifesteres som en verdensplan, forstår det naturligvis langt mindre, hvad en sådan verdensplan går ud på, og er derfor uegnet til at være medarbejder ved planens udførelse. Sådanne uvidende væsener som jordmenneskene har Forsynet derfor anbragt i "bommesikre rum", hvor der gives dem lejlighed til at eksperimentere på egen hånd uden at lave alt for store ulykker, der kunne blive virkelig farlige for den store plans udførelse, men hvor de tværtimod kan gøre visse erfaringer, ved hjælp af hvilke de efterhånden lærer den kosmiske kemis love at kende i en sådan grad, at de begynder at blive kvalificerede som medarbejdere ved planens videre realisation.

Jordmenneskehedens mentale sfære udgør for tiden en sådan universel "forsøgskælder" eller et "kosmisk-kemisk forsøgslaboratorium", hvor jordmennesker får lov at blande tankestoffer på alle mulige måder og at se, hvad resultatet bliver. Foreløbig foregår forsøgene ret planløst i det jordmenneskelige laboratorium. Man blander sine tankestoffer for at få profit og magt og berømmelse som resultat, men opnår i det store og hele blot en masse eksplosioner, som får "laboratoriet" til at ryste i sin grundvold og virker dræbende eller lemlæstende på mange af "laboratorieassistenterne". Jordmenneskene tror, at de selv er den allerhøjeste form for levende væsener i universet, og at al den energiudfoldelse i form af de vældige stjernebilleder, der hver nat synligt sejler forbi deres egen verden ude i det store rummelige rum, kun er et resultat af døde, tilfældige kræfter.

Skønt disse millioner af vældige verdener viser sig som strålende og lysende stjerner, har det enkelte jordmenneske endnu ikke rigtigt fattet det symbolske udtryk for universets hensigt eller Guddommens vilje, der her fra selve rummeligheden sendes til ham gennem nattens mørke. Han fatter ikke, at når så umådelige kræfter eller så overvældende stor en del af universets energiudfoldelse udfolder sig som lys i mørket, kan det også være et fingerpeg for ham og for det, der er hensigten med hans egen tilværelse: at blive et lys i mørket til glæde og gavn for levende væsener. Uden at vide af det har han således Guddommens "arbejdstegning" foran sig, når stjernehimmelen åbenbarer sit ocean af lysende sole og mælkeveje.

Menneskene skal blive som sole

Nu vil man måske indvende, at man da ikke kan sammenligne organiske væsener i kød og blod med sole og lysende stjernesystemer. Og det er netop en sådan indvending, der viser, at dens ophav befinder sig i "eksperimentkælder" og endnu ikke er moden til at deltage som medarbejder i udførelsen af den guddommelige verdensplan. Jordmen-

nesket må lære at forstå, at der i princippet ikke er nogen forskel på solene og det jordiske menneske. Solene er centrum for udfoldelse af energi, og det samme er hvert eneste menneske, der lever på jorden.

Viser solene ikke, at stærkt lysende og varmende energier virker længst ud i universet og skaber betingelser for liv på kloder, der ellers ville være golde og øde? Solene er livgivende og livsbefordrende, uden dem fandtes overhovedet ikke noget organisk liv i kød og blod og ingen jordklode med planter, dyr og mennesker. Vor føde er koncentreret solenergi, og jordens kul og olie, som vi bruger til opvarmning i vinterperioden, hvor solens stråler ikke direkte kan opvarme atmosfæren, er så at sige koncentreret solkraft, så det på denne måde alligevel er solen, der giver os varme også om vinteren. Vort kød og blod, hele vor fysiske krop, er altså i den grad i slægt med solen og dens energi, at vi på en måde er solens "børn", og man forstår det naturlige i, at fortidens mennesker tilbad solen som en guddom.

Men vort slægtskab med solen er ikke blot noget rent fysisk. Den er også et strålende symbol på, hvorledes mennesket ved at udstråle lys og varme, og det vil i denne forbindelse sige humanitet og næstekærlighed, kan forvandle en kold, mørk og hård verden til en lysende fredens verden. Er det ikke almengældende at bruge udtryk som lysende og varmende om de tanker og følelser, der omsat i handling gavner og glæder andre levende væsener? Hvorfor gør man det? Man gør det ud fra en instinktiv fornemmelse af, at alle livsbefordrende kræfter er i slægt med hinanden, og det er de også.

Foruden at vi gennem de kræfter, der kommer til os ude fra rummeligheden, får opretholdt og fornyet vore fysiske organismer, får vi undervisning i den del af universets love, som vi i øjeblikket allermest har brug for. Fra deres "bommesikre eksperimentkælder", som de endnu er nødt til at være i, fordi de omgås de kosmisk-kemiske sprængstoffer så naivt og letsindigt, har de jordiske mennesker udsigt til den tegning, som de efterhånden skal lære at

arbejde efter. De skal lære ligesom solene at kunne funkke og stråle såvel over retfærdige som uretfærdige, over onde og gode.

”Mennesket i Guds billede” skal ikke være et væsen, der ikke kan lide den eller den. Det skal ikke ønske smerte, straf eller død over noget andet levende væsen. Så længe det endnu kan nære had, bitterhed eller skinsyge mod nogen eller fyldes af vrede, misundelse og irritation, hører det endnu hjemme i den eneste verden, hvor det kan lære, hvad der sker, når det blander den slags energier i sin bevidsthed, nemlig den fysiske verden, jeg kaldte forsøgslaboratoriet.

Nye kundskaber må bruges i det praktiske liv

Denne fysiske verden er en af universets kosmisk-kemiske læreanstalter, hvor de jordiske mennesker må gennemgå mange klasser, dvs gennem mange fysiske inkarnationer gøre nødvendige erfaringer gennem karma- eller skæbneloven. De må høste som de har sået, ikke som straf, men som belønning. Mange mennesker på denne klode er i dag nået så vidt, at de begynder at ane den store guddommelige plans tilstedeværelse og også, at de selv er en del af denne plan og skal blive en bevidst medarbejder ved dens udførelse.

Hvordan kan man blive så udviklet, at man kan blive betroet at begynde at udføre et arbejde efter den guddommelige arbejdstegning? Ja, man må jo som i alt andet stå i lære og modtage en uddannelse. Der er mange mennesker, som nu er læringe eller elever inden for denne kosmiske uddannelse. Men de må ikke tro, at denne uddannelse blot består i at lære kosmiske analyser at kende og at interessere sig for dem. Det at De studerer åndsvidenskab kan sammenlignes med, at læringe som led i deres uddannelse går på teknisk skole, og der kan eleven eller lærlingen jo lære mange umådeligt nyttige ting. Men han lærer jo alt dette for at kunne bruge det i det praktiske liv, ellers har det ingen betydning.

Det samme gælder for åndsvidenskabens vedkommende, den må bruges i det praktiske liv i hverdagen for at have betydning. Et væsentligt led i den kosmiske undervisning, alle disse læringe og elever nu kommer ud for, består i at prøve, om de kan bruge deres nye kundskaber i det praktiske liv. Derfor ser vi alle disse mennesker i højst forskellige situationer. Nogle er stærkt bundet af fattigdom, medens andre er bundet af rigdom. Nogle er udsat for mennesker, der gerne vil strides, nogle er bundet af svære sygdomme og legemlige lidelser, og umådeligt mange er bundet i et arbejde, der ikke har deres interesse. Kan de komme igennem alt dette uden vrede, bitterhed eller irritation?

Det er i alle tilfælde noget, vedkommende selv har sået i tidligere liv, de kommer ud for at høste. Kan de gøre det uden at give andre skylden? Kan de løse alle disse bånd ved at løse noget i deres eget sind, eller søger de at flå og rive i båndene, fordi de tror, at det er ”alle de andre”, der binder dem? Sådanne prøver og mange andre af lignende art er eleverne udsat for, og består de prøverne, glider de frem mod den afsluttende eksamen, som består i, at de skal være med til at lave ”forsøgslaboratoriet” om til et værksted, hvor der ikke mere foregår en kæde af eksplosioner af store og små krige, men hvor man arbejder efter den førnævnte ”arbejdstegning” og med praktisk næstekærlighed og humanitet skaber en fredens verden på denne klode.

De overordnede og de underordnede på de forskellige arbejdspladser er i lige høj grad læringe i livets skole. Nogle skal lære at kunne tjene og lyde, og nogle skal blive trætte af at byde og befale over andre. Begge parter skal lære at blive medarbejdere. De skal lære, at den energiudfoldelse, som de kan præstere, er en del af verdensaltets energi, men netop den del, som de har ansvaret for. Det jordmenneske, som begynder at blive bevidst i at være medmenneske, vil med sin viljes modtryk kunne skabe den bevægelse i sin energiudfoldelse, som er på bølgelængde med universets grundtone, og det vil sige det samme som at stråle livgivende og kærlige tanker, følelser og handlinger ud mod sine omgivelser, enten man synes de er retfærdige eller uretfærdige.

Det menneske, som kan gøre sin daglige tilværelse til et lysende og varmende solskin for andre, er kommet ind i den klasse i den kosmiske læreanstalt, hvor man forberedes til den store eksamen, som er den kosmiske indvielse eller den store fødsel.
(Martinus-foredrag d.)

Atomkraft - sabotage af jorden

Af Ruth Olsen

I sin allersidste tale d. 9/8-80 sagde Martinus, at brugen af atomkraft er en sabotage af jorden indefra, for den er jordens makrokosmiske livskraft. Og i Livets Bog VI stk. 2090 skriver han, at jordklodevæsenet vil bekæmpe denne sygdom, som menneskene med udviklingen af atomkraft har skabt i dets organisme. Men han siger ikke noget om, hvordan det vil ske.

Walter Russell skrev en bog i 1957, som han kaldte ”Atomic suicide?”. Heri gør han nøje rede for, hvorfor udnyttelsen af atomkraft er en trussel mod menneskenes liv og helbred, og hvordan det vil ændre klimaet på jordkloden. Den vil jeg referere fra her, for som jeg før har oplevet, kan Russells forklaringer få mig til bedre at forstå meget af det, Martinus har fortalt.

Før jeg forklarer hans her optrykte skema over de fysiske stoffers opbygning, vil jeg kort give hans grundlæggende beskrivelse af, hvordan den fysiske verden bliver til – som jeg har forstået den.

Universet er opfyldt af Guddommens bevidsthed, som er stilhed og ligevægt. Der findes intet tomrum. Ved Guddommens tankevirkomhed skabes bevægelse, som er elektrisk. Bevægelsen har både en indadgående og en udadgående retning, dvs der er både en komprimerende og en ekspanderende spiralbevægelse. Det er spændingen mellem disse to modsatrettede bevægelser, der skaber den virkning, som vi oplever som fysisk materie. Hvilken slags materie, det er, afhænger af spændingens karakter.

De første fysiske tilsynskomster er sole, som skabes ved en stærk dominans af den indadgående komprimerende bevægelse. Lad os tage et konkret eksempel. Et solvæsen ønsker/begærer en ny fysisk tilværelse og tiltrækker derfor med sin bevidsthed stadig mere energi, først den

usynlige stråleformige og langbølgede energi. Det er den som Russell kalder ”inert gas”, og som udgør de to første oktaver i hans skema. Efterhånden bliver kompressionen så stærk og den modsatrettede bevægelse yder mere og mere modstand, dvs spæn-

dingen vokser, så det ender med en form for eksplosion, en brand, der gør den synlig for os som ild. På grund af universets omgivende kulde begrænses eksplosionen og spændingen fastholdes nogenlunde stabilt mellem varme og kulde, dog selvfølgelig med overvægt til varmen.

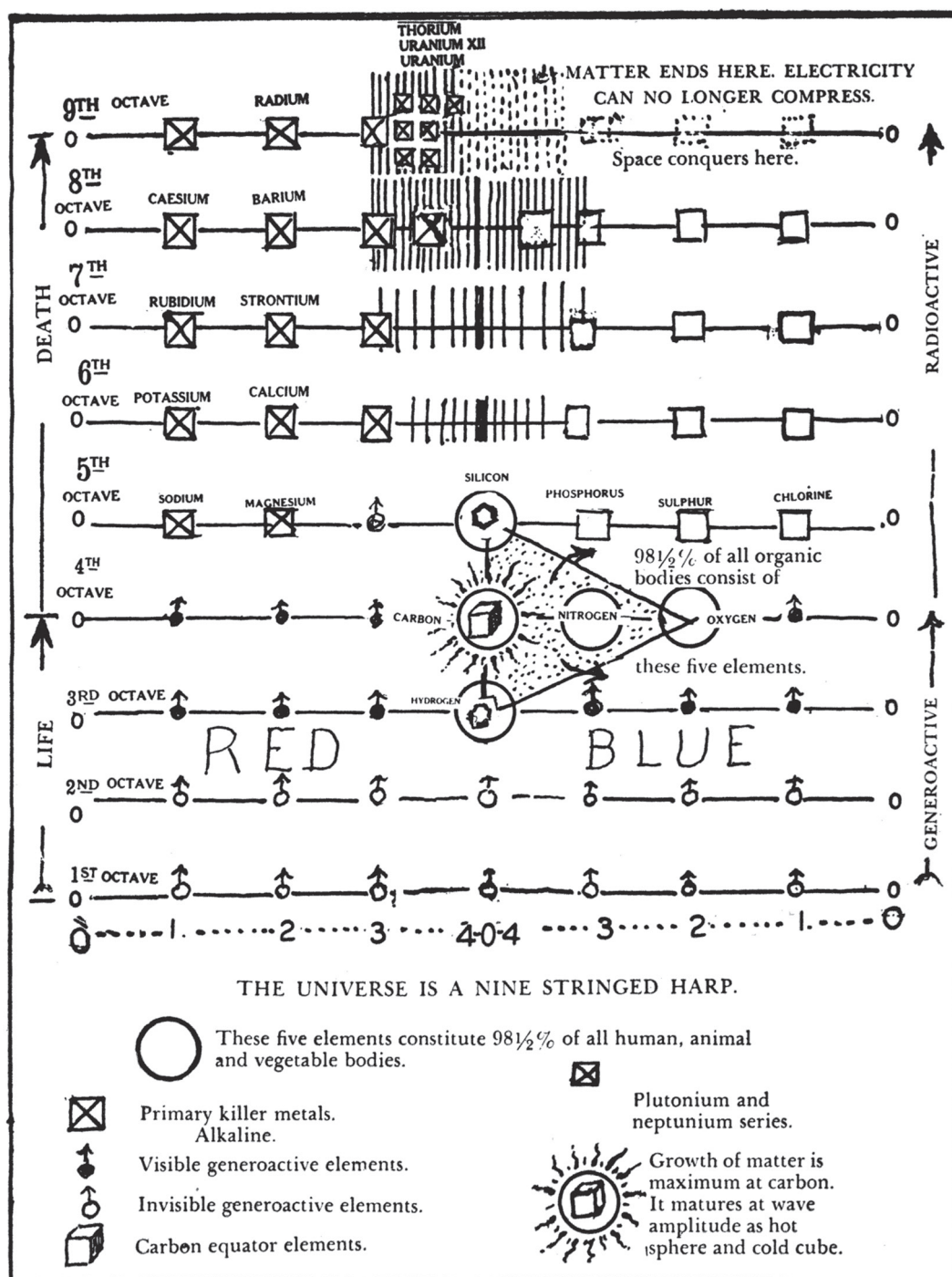
Som det fremgår af Russells skema, der er en beskrivelse af stoffernes udvikling i 9 oktaver, har ”vor sol” undervejs til sit modenheds-stadie passeret forskellige spændings-niveauer, f.eks. som brint i 3. oktav med en spænding på 4096 (8x8x8), og når så frem til kulstof i 4. oktav med en spænding på 32768 (8x8x8x8). Her er kompression og ekspansion i harmonisk balance. Russell siger, at vor egen sol består af glødende kulstof.

Efter 4. oktav bliver ekspansions-energien efterhånden stadig mere dominerende, så stofferne herfra faktisk er langsomt døende. Stofferne begynder som meget hurtige vibrationer, sagtner farten lidt efter lidt indtil de når kulstoffet, som vibrerer langsomt, hvorefter farten igen sættes op og bliver kolossal til allersidst.

Fordi kulstof er et spændingsmæssigt harmonisk stof, egner det sig som materiale til organismer, hvori levende væsener kan inkarnere fysisk. Det brænder ikke af sig selv, men først når dets spændingsbalance forrykkes, f. eks. når der sættes ild til det. Som Russell skriver, er alle fysiske stoffer ”fængslet energi”, der gerne vil ”befries”, enten langsomt eller eksplosivt. Det kræver en bevidstheds viljekraft at bevare et stofs spænding, også vor organismes stof, men det kræver ingen kraft at ”løslade” det. Han sammenligner det med, når vi strammer en elastik, - det kræver kun at vi giver slip, før den automatisk søger tilbage til udgangspunktet. Alt stof vil gerne søge tilbage til hvor det kom fra – stilhedens ligevægt.

I skemaet er tegnet en trekant omkring de fire stoffer, som 98½% af menneskets organisme består af. Det er udover kulstof, brint og ilt som vand jo mest består af, kvælstof som vor indånding i høj grad består af, og silicium som vort skelet er afhængig af. De er alle placerede i den blå afdeling, dvs i den del af skemaet, hvor de opbyggende energier findes, altså hvor enten den kompressive bevægelse dominerer eller hvor der er balance.

Derefter findes der kun stoffer, hvor den ekspansive dvs nedbrydende bevægelse er begyndt at dominere, den er betegnet som en rød afdeling. Der findes dog her stoffer, som ved at indgå i tæt samarbejde med et stof fra den blå side kan opnå en neutral spændingsbalance, som det

f.eks. gælder for natrium og klorid, der bliver til almindelig bordsalt.

Ekspansivt dominerende stoffer er døende men med et stigende spændingsniveau, hvorfor de afgiver stadig større stråling – og varme. De udsender små mikroskopiske sole med ufattelig stor fart, især de øverste tre – radium, thorium og uran. Deres radioaktive "udånding" kan trænge igennem alt og sætte nedbrydningsprocesser i gang hvor som helst. Meningen med disse stoffer – for alt i skaberværket har en mening – er at de spredt ud dybt i jordens undergrund skal nedbryde sten og således frigøre deres mineraler til gavn for plantevæksten.

Der er fra Guddommens side sørget for, at det der er farligt for mennesker og dyr kun findes i små mængder og bundet til steder, hvor de ikke kan gøre skade. Men menneskene har gravet disse stoffer frem, samlet dem i større mængder, og således udbredt den for os så farlige stråling op på jordens overflade. Mennesket er så naiv at tro, de kan kontrollere denne nedbrydende stråling, men det kan ikke lade sig gøre. De kan end ikke måle al strålingen, kun den groveste del af den.

Alle fysiske stoffer er "fængslet energi", som ønsker at slippe ud af deres "spændetrøje", deres spændingsbalance, hvis de får mulighed for det. Russell kunne ikke finde på at kalde atomkraft for "kernekraft", for atomer

har ingen kerne som kan "spaltes". Hvad man gør er, eksplosivt at udløse en enorm stærk spænding, hvilket naturligvis giver en vældig høj varme.

Også vor organismes celler er bundet energi, hvis spændingsbalance mellem kompression og ekspansion (som sikrer os en legemstemperatur på ca. 37 grader) forholdsvis nemt kan bringes ud af ligevægt og dermed starte en dødsproces. Selvfølgelig vil der altid i vor krop være celler, som er i den ekspansivt dominerende fase på vej mod diskarnation, men de vil normalt hurtigt blive erstattet af nye inkarnerende celler. Hvis ødelæggelsen altså ikke bliver for omfattende.

Russell mener, vi med atomkraften er ved at fylde vor atmosfære og hele vort livsgrundlag med en nedbrydende energi, som langsomt vil undergrave vor organismes modstandskraft og dermed skabe store folkesygdomme. Den vil hobe sig op i vore omgivelser, i den mad vi spiser og den luft, vi indånder. Så hvis vi ikke meget snart bliver klogere, vil katastrofen indtræde og menneskene begå en slags kollektivt selvmord.

Ifølge Martinus

Martinus skrev, at jordklodevæsenet vil bekæmpe de skader, som vi med atomkraften påfører jorden. Han har også sagt, at vi slet ikke vil få lov til at ødelægge livsgrundlaget for levende væsener her på jorden. Men hvordan vil jordklodevæsenet forhindre menneskene i at fortsætte ud ad deres livsnedbrydende spor? End ikke Japan med de erfaringer, de har høstet, synes at være blevet klogere, for lige nu rejser deres premierminister rundt i EU og sælger atomkraftværker – med gevinst. Men det bliver formodentlig de stigende sygdomstilfælde, som vil ende med at gøre menneskene klogere.

Som det fremgår af dette blads Martinus-artikel, skulle vi jo leve i "bombesikre rum" her på jorden, hvor vi kan få lov til at eksperimentere på egen hånd uden at lave alt for store ulykker. Så vi må formode, at atomkraft-eksperimentet og nogle sørgelige resultater heraf hører med i planen for menneskehedens udvikling.

Martinus har i Livets Bog II skrevet om stoffernes tilblivelse i den fysiske verden. Han har ligesom Russell fortalt, at det handler om et samspil mellem to kontrære kræfter, varme og kulde, som han kalder tyngdeenergi og følelsesenergi.

I stk. 527 skriver han: "Når to sådanne kontrære kraftarter forbindes, vil de begge modarbejde hinandens virkninger, de vil dæmme op for hinanden. Derved opstår der "spænding". Hvis de to forbundne energiarters virkninger er lige stærke, sker der ingen "eksplosion", men "spændingen" bliver et slags permanent ligevægtpunkt imellem de to kombinerede energier. Og denne kombination repræsenterer nu en hel ny energiart. Denne energiart udtrykker som nævnt "spænding". En sådan energikombination med "spænding" er det samme som det, vi kalder "stof". "Stof" eller "materie" er dermed synligt som kun udgørende "tilbageholdt" eller "bunden" energi. "Stof" er det samme som kraftophobninger. Hvis energiligevægten i "stoffet" brydes, udløses "spændingen"."

En pludselig udløsning af denne spænding kalder vi en eksplosion. Det er hvad der sker i et atomkraftværk.

Det kan vel ikke helt sammenlignes med den form for eksplosioner, som ifølge Martinus sker i vor organisme ved f.eks. vredesudbrud. Uran har jo ingen bevidsthed på det fysiske plan. Måske er spændingsbalancen i vore celler så lette at forrykke, at vi kan sætte en nedbrydningsproces i gang i dem bare ved irritationsfølelser? Men så kan vi vel også revitalisere dem igen med glædesfølelser!

Både Martinus og Russell har forklaret, at alt i den fysiske verden er bevægelse som er elektricitet, hvilket dybest set er tankeenergi. Men Martinus gør mere ud af at forklare, hvordan alt er livsytringer, styret af levende væseners bevidsthed, hovedsageligt som automatfunktioner. Også Martinus siger, at sole er de første væsener, der bliver synlige for menneskelige sanser. Hans forklaringer om hvordan levende væsener skaber bevægelse som bevidstheds-manifestation, ved tiltrækning og frastødning, underbygger de forklaringer, jeg har læst hos Russell. Vi kunne have undgået mange fejltagelser og lidelser, hvis videnskaben har lyttet lidt til disse to kloge herrer, men det hører åbenbar ikke med i den store plan, endnu.

I begyndelsen var Ordet

Af Kirsten Thuro

Vi har alle indenfor vor manifestations rækkevidde fri vilje; og det vi vælger farver vort liv og vor skæbne; hvorfor livet først og sidst handler om at skabe gode vaner og at undgå at handle ukærligt/uærligt i forhold til andre. Går vi ind for som vane at lyve om andre; - om egen fortræffelighed; - om begivenheder osv., skaber vi dels en talentkerne for egoistisk kalkulerende og dels en tilbagevendende karma af samme egoisme styrke som den udsendte. Dette gør sig naturligvis også gældende, når vi med vore ord søger at påvirke andre mennesker i den ene eller den anden retning. Det er derfor vigtigt, at vi respekterer hinandens frie vilje, og det kunne ej heller et eneste øjeblik falde mig ind at forlange af mennesker, at de absolut må foretage sig dette eller hint; men det *kan* falde mig ind, når viden og mulighed haves, at oplyse om konsekvenserne ved denne eller hin handling, og dette naturligvis uden et mikro-sekund at ville styre andre menneskers vilje med ord som: Dette må vi gøre ----!

I dag er det ifølge de oplysninger, der er mig bekendt, sådan, at man kan vælge at studere Martinus' originale værker eller vælge at studere via de bøger, som indeholder de af Martinus' elever til vor tids retskrivning omskrevne og i visse tilfælde ord-omformede tekster. Enhver, som bliver oplyst om denne kendsgerning, kan naturligvis selv vælge hvad, man ønsker at investere i som studie-objekt: originalerne eller bøgerne med de omformede skrifter? Også her har vi fri vilje i hvert fald hvis, vi bliver korrekt oplyste om de faktiske forhold, hvorunder de forskellige bøger er udgivet; hvorfor slutningen på mit lille indlæg: Martinus og Kosmologien naturligvis ikke oprindeligt {med tryk på må} af mig blev skrevet med ordene: vi MÅ men med de valgfrie ord: vi KAN.

Det drejer sig om sidste afsnit: DNV - 2014 - 1- side 36. Afsnittet lød oprindeligt:

Vi ufærdige mennesker skal i alle livets forhold lære bevidst og vågent at vælge: sandt eller falsk. Dette kan vi gøre med hensyn til Det Tredie Testamente, medens vi i rigtig mange andre tilfælde af vor nuværende jordiske tilværelses udfordringer må søge at vælge det mindste onde ud af flere muligheder. Vi er alle elever i det daglige livs skole.

Hvordan ordet kan i sætningen: Dette kan vi gøre med hensyn til Det Tredie Testamente, - forvandlede sig til må, har jeg én anelse om; men ved ikke om, det er rigtigt:

Da jeg spurgte fru Ruth Olsen pr. tlf om, hun ville have skrivelsen som e-mail, svarede hun, at hun allerede havde bearbejdet den til bladet. Dette var jo fint, men jeg tror, det bevirkede, at der ved overførslen fra Nettet skete en ændring med ordet "kan", og at Ruth derved har troet, at der skulle stå "må"; thi når jeg overfører teksten fra nettet forvandles nævnte "kan" i mit system til "I.m.n".

Under alle omstændigheder kan et "kan" ikke uden en eller anden påvirkning forandre sig til et "må".

Sådanne hændelser viser hvor forsigtige, vi behøver at være også i den elektroniske behandling af Martinus' værker. Det er naturligvis en bagatel, {selvom det også repræsenterer en usandhed} når noget ændres i relation til dét, et kosmisk ubbevidst menneske giver udtryk for, sammenlignet med opståede ændringer i dét, som blev skrevet i en Verdensgenløseres efterladte Sandhedstestamente. Var dette testamente tilegnet en lille udvalgt gruppe mennesker, da ville skaden naturligvis være tilsvarende begrænset; men da Det Tredie Testamente er tilegnet hele menneskeheden, er der her tale om en skade af globale dimensioner; hvor fejl automatisk forplanter sig til andre sprog.

I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud: Joh. 1 - 16. Vor ubetingede største og fornemste opgave er at værne om Sandhedens Ord, hvad enten dette fremstår som tanke, som tale eller som handling: Denne beskyttelse af Ordet er vital essentiel og dét specielt, når Ordet udgår fra et kosmisk bevidst menneskes manifestationer. Det er først dér, hvor Ordet udgår fra et usandfærdigt eller et ikke tilstrækkeligt erfarings-udviklet menneskes livsudtryk, at Ordet ikke længere [primært] er hos Gud.

Da Ordet oprindeligt var Gud, er Ord {som var hos Gud} og Sandheden identiske, og derfor kan ingen opnå kosmisk bevidsthed uden igennem at være absolut sandfærdig. Ordet er den overordnede tænkte idé i livets skabende energi-udfoldelse. Dér, hvor et tankebillede indgår i kohæsion [bliver eet] med Guds primære skabeplan, manifesteres skyggfri krystalklar sandhed, åbenbarende Livsmysteriets Løsning. Det er sådanne tankebilleder til gavn for den jordiske menneskehed, Martinus i kraft af sin Kosmiske Bevidsthed har nedfældet i Det Tredie Testamente.

Der er ingen, som behøver tvivle på, at dette er sandhed. Martinus taler direkte herom i slutningen af sin 90-års

fødselsdagstale ved at sige: ”Jeg havde ikke kunnet lave disse ting, hvis ikke jeg var eet med Gud”. Han taler også om den vagt/bestyrelse, som skal være på MI for at sørge for Testamentet. Han siger: ”--- sørge for Testamentet, --- således, at man ikke laver om på bøgerne --- ikke laver om på analyserne --- ikke laver om på teksterne osv. ---”

Også her ved Martinus’ sidste fødselsdagsfest, før han forlod sin fysiske organisme og rejste hjem, pointerede han igen, hvor vigtigt det er, at der ikke bliver lavet om på hans livsværk. Der skulle ligefrem være en vagt til at sørge for, at dette ikke kom til at ske.

Hvis nogen skulle være i tvivl, så er dette, at overføre Martinus’ Livets Bog til vor tids retskrivning, det samme som at lave om på bøgerne, idet man ændrer tekstbilledet, som det ifølge Instituttets love er Rådets pligt at bevare uændret, sådan som bøgerne foreligger fra Martinus’ side.

I øvrigt har man også i processen bl.a. ændret ord, tegnsætning og sidetal.

At værne om en Verdensgenløseres gave til menneskeheden er en hellig pligt. En Verdensgenløser behøver ikke at være veluddannet i henhold til vor jordiske opfattelse. Et sådant menneske bærer sin oplysnings-gave i sin personlige sjælelige kosmiske tilstand, samt i bevidsthedens intuitive synskraft.

Ethvert jordisk menneskes erkendelses-muligheder på livets vitalt mest alvorlige områder udgør en stærkt begrænset livs-oplevelses-viden sammenlignet med et Kristus-menneskes bevidstheds-horisont.

Verdensgenløserens testamenterede gave for global undervisning har intet jordisk menneske hverken moralsk eller juridisk ret til at tilføre nogen som helst form for ændringer; ligesom absolut ingen har ret til at færdiggøre Verdensgenløserens efterladte ufærdige manuskripter eller fortolke ufærdige symboler. Om dette arbejde har Martinus sagt: symbolerne bor i mig og *ingen andre* kan skabe dem. Selvom en skrivestils-perfektionistisk specialist evt. mener om sig selv at være klogere end Verdensgenløseren, må hverken tilføjelser, ændringer af ord eller af tegnsætning eller ændring til en ny midlertidig retskrivning forekomme i nogen som helst part af Verdensgenløserens gave til menneskeheden.

Havde man alkærlighedens indsigt, havde man ej heller kunnet handle, som man gjorde. Naturligvis er man

uskyldig i dette, at man endnu ikke ejer alkærlighedens indsigt. Der er vi alle i samme båd; men når det jordiske menneske ændrer en Verdensgenløseres hellige skrifter, udvises den dybeste disrespekt overfor Guds Sendebud, hvilket kun kan være idel manifesteret: Helligbrøde! Trøsten her er, at Martinus også har udtalt: Alt er tilgivet på forhånd. Det er dog ikke tilgivelse, som frigør mennesket for dets ukloge handlinger; men selvindsigt samt forståelse af hvor, man gik fejl og navnlig hvorfor og frem for alt: den gode vilje til oprydning og kursændring. Det er mit håb, at alle vil støtte Rådet heri; vise respekt og erindre, at: alle kan fejle.

Vi anerkender det store arbejde, som blev gjort; men desværre hviler nyudgivelserne på misforståelse i forhold til Verdensgenløserens anvisninger: og derfor må der ske en kursændring.

Der kan være og er uden tvivl mange skred i det, man har foretaget sig overfor arven, Martinus efterlod til menneskeheden. Testamentet handler jo ikke kun om at eksercere det jordiske intellekt og logisk bygge alt op i henhold til, at $2 + 2 = 4$, hvilket vil sige, at når noget forholder sig sådan, da må noget andet følgelig forholde sig sådan, og dermed kan man via intellektet finde frem til: Ja, det er logisk, og derfor må det være sandt!

Martinus har klart og tydeligt sagt til os: Der står meget mere skrevet i bøgerne end dét, I på nuværende tidspunkt forstår, og der står meget mellem linierne. Hvad betyder nu det? Jo, det betyder, at efterhånden som mennesket udvikles og oplever personlige kosmiske glimt, opdager det, at sider ved livet, som det tidligere slet ikke evnede at se, er omtalt i DTT.

Sider, som nu tydeligt åbenbares grundet den nye selvstændigt opnåede større eller mindre grad af ”trin”-indvielse. Selv ved den mindste grad af individuel sjælelig indvielse; altså ikke kun der, hvor det er intellektet, der siger til læseren: Dette er rigtigt; det kan ifølge logisk tænkning ikke være anderledes; - men der, hvor det er sjælen, der kan se og kan opleve sandheden i manifestationerne grundet alle sansers årvågne virkekraft; som forårsager at bevidstheds-horisonten ikke standser ved intelligensens opnåede evne til at tænke logisk.

Vi ved at intuitionsenergien gennemtrænger alle underliggende sanser. Når denne altgennemtrængende sanseenergi opnår virkekraft i et menneskets bevidsthed, oplever mennesket tilværelsens manifestationer i et helt nyt blændende smukt livsudtryk af lysende alkærlighed, der åbenbarer gennemgribende og altfavnende viden i åndelig informations illumination. Når dette sker, vil der, i tilsvarende grad som den individuelle kosmiske oplevelse giver mulighed herfor, blive åbnet for nye perspektiver ved læsningen af Martinus’ Testamente.

Helt nye indsigters logiske alkærligheds-facitter opleves og afsløres omkring begreber, vi tidligere ikke havde forståelse for. Andre begreber, som vi forstod på en bestemt måde, ændrer karakter og står i det nye lys langt klarere og sandere for vort indre blik, og vi forstår blandt meget andet hvorfor, Verdensgenløseren bebudede: Der må ikke ændres et komma!

Budskaberne skal stå knivskarpe for de kosmiske glimt, - efterhånden som disse melder sig hos den enkelte person, og når dét sker, da bliver mennesket lysende bevidst om, at det må søge at tilegne sig dét af Verdensgenløseren selv skrevne oprindeligt originale materiale. Personen er totalt bevidst om ikke at være et færdigt udviklet menneske, og sjælen jubler i nyindvunden viden fra virkelighedens lys i den verden af visdom og alkærlighed, som venter forude. Hjertet synger:

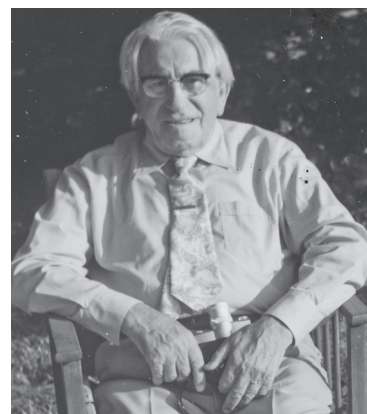
Martinus har ret! Det er sandhed! Vor sjælelige udvikling bevæger sig frem mod visdommens viden, mod alkærlighedslyset! Vedkommende har set et glimt af vort kommende kosmiske liv i virkelighedens færdigudviklede og suverænt manifesteret, harmoniskabende livsudtryk. Gennemgribende ydmyghed og hjertets taknemlighed samt ønsket om, at finde den absolut ufejlbarlige rette vej frem, hjertager og besjæler sindet og bevidstheden. Her er der ingen tvivl; men hvor er Testamentet --- det oprindelige? Hvor mange gange er det blevet omskrevet til såkaldt ”ny retskrivning” med ”bedre forståelses-ord” for den opvoksende ungdom?

Hvor er Martinus’ oprindelige livsværk; **hvor** er de bøger, som Vagten/Rådet skulle sørge for, at der ikke blev lavet om på???

Hvor mange år er der gået??? Hvor mange Råd har misrådet??? Det første Råd, som kendte Martinus, skulle jo vise retningslinierne. Dets opgave var at være forbillede for hvordan, Testamentet skal beskyttes. Denne opgave blev ikke forstået men svigtet.

Er det muligt 200 eller 2000 år siden, at Verdensgenløseren besøgte os?, og nu står du dér og sitrer af iver og ønsket om indsigt, og du mere end bedrøves, fordi de oprindelige skrifter syntes ikke mere med sikkerhed at findes noget sted; og når du tror, du fandt dem, opdager du pludseligt, at det, du studerer, også er et eksemplar, som er blevet tingeltangel-manipuleret med af en eller flere uforstandige stil-specialister samt af mennesker, der troede, de havde mandat til at bearbejde et Kosmisk Bevidst Kristus-menneskes efterladte skriftlige arbejde.

Forhåbentlig findes endnu tilgængelig for al offentlighed: første udgave af Livets Bog tilsammen med urmanuskripterne samt de oprindelige første udgaver af samtlige andre bøger sammen med Martinus’ efterladte sidste, ufærdige og uberørte manuskripter endnu hos MI

eller i Internettet, eller evt. via andre medier, der til den tid forefindes; men efter 2000 år vil man da stadig være på det rene med hvad, der er hvad, når der findes flere udgaver af: Det Tredie Testamente; dersom man ikke ændrer kurs og rydder gennemgribende op???

Jamen, jamen, siger de ”kloge” og ”mental-muskel-stærke” overbevisende: ”Mennesket kan til den tid alligevel ikke læse gammel dansk”. Ak, hvor usandt. Tror man virkeligt, at mennesket går baglæns i sin kunnen. I så fald tror man grundigt galt! Sprog kan i dag være en hindring, men det bliver ikke ved med at være sådan. I øvrigt fjerner forsynet i overgangsfaserne alle sprog-hindringer for de mennesker, som er modne og skæbnebestemte til at møde Det Tredie Testamente. Et eksempel herpå er: Mary McGovern, der trodsede al besvær med at lære dansk og blev en habil og ansvarsbevidst oversætter til engelsk. Det samme gælder mange andre bl.a. Gerald Oude Groen fra Holland, der, som en af Martinus’ nære venner, har været stabil medarbejder og oversætter til hollandsk gennem mange, mange år.

At Martinus har udtalt, at det ikke er via de nationale sprog, at hans arbejde i det lange løb skal nå den ganske verdensbefolkning, gør absolut ikke sådanne indsatser mindre prisværdige eller nødvendige. Vi lever stadig i en overgangsfase, hvor vi ikke har et fælles verdenssprog; i hvert fald ikke som en global offentlig anerkendt realitet. Oversættelser til andre sprog; også selvom misfortolkninger let kan opstå, fungerer som oplysning og forberedelse for menneskers kommende inkarnationer, hvor {det er Martinus’ plan, at} man vil komme i kontakt med original-værket, sådan som dette blev skrevet på ”gammel dansk” af Verdensgenløseren. Mange vil også finde frem til ”gammel dansk” via esperanto.

Lige så længe, som den kosmiske bevidsthed endnu ikke er åbnet og virksom hos den enkelte, kan man ikke vide eller garantere, at de opfattelser, man har mht. analyserne i Martinus’ livsværk, er endegyldige. Alle ser vi pt. stykkevis i henhold til vor erfaringsbaggrund, og det er sundt at gøre sig dette helt klart, såvel, når vi generelt opfatter vor egen rolle i forhold til andre mennesker, som når vi

mener at have copyright på en betroet gave, specielt, når det drejer sig om en gave, vi omformer inden, vi giver den videre til rette modtager: hele menneskeheden. Vi kan omforme og ændre og skrive og gøre bemærkninger og strege ud og tilføje i vore egne bøger; men ikke i andres. Man vil hævde, at man ingen skade har gjort; men hvor ved man dette fra???

”Bagateller”, vil nogle sige, når det nu anfægtes, at man har fjernet alle punkter, som Martinus har indsat i sin livsanalyse, beskrevet ved hjælp af 3 gange X - symboliserende dét, som ikke er skabt og derfor intet navn har.

Tror man virkeligt, at et kosmisk bevidst menneske, sådan lidt tilfældigt har anbragt et punktum hér og et punktum dér, hvor det nu var belejligt? Og så oven i købet i *detalje-analyserne over selve Livsmysteriets Løsning*. Tja, det *må* man jo *tro*, siden, man har fjernet punktummerne. Martinus er et menneske, som skrivende Livets Bog var fuldstændig bevidst om hvad, han havde skrevet, og hvad han skrev, og hvilken afklarende hensigts-virkning, dét han var i færd med at skrive skulle have i de forskellige faser, de ufuldkomne mennesker nødvendigvis må gennemleve før, vi opnår Kosmisk Bevidsthed.

Sommetider måtte han hvile hjernen, og så huskede han ikke --- og skulle heller ikke huske ---; thi så skrev han jo ikke; for da talte han med sine venner; men når han satte sig til skrivemaskinen, kunne han læse den sidste skrevne sætning og omgående vide hvor, han var i teksten, og så havde han jo det kosmiske syn og vidste hvordan, han tidligere havde udtrykt sig, og hvad han skulle udtrykke i dét, han for det nærværende var i færd med at give de jordiske bevidstheder adgang til; - ikke kun som bevidsthederne giver sig udtryk i dag; men også på vejen frem, når kosmiske glimt ville give samme bevidstheder dybere selvoplevet viden og større åndelig horisont-forståelse.

Med hensyn til betegnelserne: X1 - X2 - X3 eller: X.1 - X.2 - X.3 må man jo være sig bevidst, at man bliver i stand til at tænke langt dybere og klarere på et kommende højere udviklingsstade, og at DTT skal følge os hele vejen. I dét står meget mere end, vi forstår nu; og derfor skal man intet ændre, thi man *forstår ikke hvad*, det er, man gør.

I de afsnit, hvor Martinus detalje-analyserende udspeci-

ficerer sin beskrivelse af Livsmysteriets 12 grundfacitter og de 63 livssubstanser, skriver han: X.1 - X.2 - X.3. Hvorfor nu det? kunne man spørge. Man kunne også spørge: Skriver Martinus udelukkende for intelligensen? Er Åndsvidenskaben en videnskabelig livsforklaring, som udelukkende er for mennesker med tilstrækkeligt udviklet intelligens til at have mulighed for at kunne forstå? Hvad med de mange faser fremover, hvor mennesker oplever kosmiske glimt og får større selvoplevet indsigt? Har Martinus også skrevet for dem? Ja, det er der ingen tvivl om; thi han har adskillige gange pointeret, at der i dét, han har skrevet og udgivet, er givet nok til at hjælpe menneskene frem til Kosmisk Bevidsthed, foruden, at der i den henseende ingen grund findes til at offentliggøre ufærdige manuskripter.

Kosmiske glimt kommer i forskellige styrkegrader, og vækker oftest spørgsmål af endnu dybere karakter, og det bliver de ved med indtil den dag, man har oplevet dét, Martinus kalder: Den store fødsel.

Martinus' skrivestil indeholder en universalnøgle til alle de forskellige bevidstheds-trin, mennesker må gennemleve fra det øjeblik, mennesket begynder at kunne tænke nogenlunde logisk og indtil den store fødsel.

En sådan al-bevidsthedens universalnøgle mangler {foruden anden viden} i alt, hvad ikke kosmisk bevidste mennesker i Martinus-navn skriver eller på anden måde sammenstiller og udgiver.

Der findes mange forskellige former for bevidstheds-konstellationer. Han skriver for dem alle. Har man slet ikke forstået HVORFOR han forsikrede, at der står skrevet i hans værker meget mere end hvad, vi på nuværende tidspunkt kan opfatte? Naturligvis skulle Martinus' arbejde ikke korrigeres til et bevidstheds-niveau og en skrivestil eller retskrivning, som passer for det pt. ufærdigt udviklede menneskes læse-evne behov. Opstår interesse for Martinus' Ord, er der INTET, der kan holde én tilbage; og befinder man sig dér i udviklingen, hvor der ikke kan opstå interesse, er der INTET, som kan få mennesket til at bruge tid på at studere DTT.

De 12 grundfacitter og 63 livssubstanser er ikke blot noget, vi via intelligensen skal finde overblik over; det er noget, vi engang, når vi bliver modne hertil, individuelt skal erfare i kosmisk lys-oplevelse. Grundet en sådan oplevelses virkekraft, kan det være godt for sindets erkendelse og dybdeforståelse af dét, man oplevede, at vende tilbage til Livets Bog og læse *hvad*, Martinus skrev. Da vil det utvivlsomt vise sig, at dette, at der i originalværket står punktummer mellem X-erne og tallene 1 - 2 - 3 i den detaljerede analyse, vil give sin mening.

Jeg tvivler IKKE et øjeblik på, at ændringer i Martinus' livsanalyser, foretaget af ufærdige mennesker, - selv når

det blot drejer sig om et komma, - kan og vil vise sig at blive til gene for menneskets senere sjælelige erkendelsesprocesser.

Fordi man ikke forstår, hvad punktummerne skal gøre godt for i Martinus' livsværk, mener man da virkeligt, at - ja, så har man som fornuftens skrive-stils-specialist ret til at fjerne dem? Verdensgenløseren har foræret Det Tredie Testamente - 60 års arbejdsindsats - til verdenssamfundet med samtlige de punktummer, kommaer, bogstaver, store som små, - sådan, som det nu foreligger fra hans side; og at fjerne noget som helst eller omforme tekstbilledet på den ene eller den anden måde og derefter udgive bøgerne *er* at franarre Verdenssamfundet dets oprindelige arv; - også selvom man *ikke* er sig sin handling bevidst, eller det *ikke* var dét, man ønskede at opnå.

Mennesker, som er modnet hertil, vil elske at læse Martinus' originale bøger, også selvom skrivestilen evt. er dem lidt fremmed. Sådant værner man sig til og lever sig ind i, og HVAD er bedre for et menneske end at søge at leve sig ind i en verdensgenløseres tankegang; - et Kristus-bevidst menneskes livsforståelse og universelle skrivestil. Han skriver jo ud fra så stort et universelt overblik, at skrivestils-perfektionisterne ikke har nogen som helst chance for at vide hvad, det reelt er, de redigerer i --- eller ifølge det kosmiske helhedsperspektiv redigerer forståelses-forandret eller fjernet. Al redigering giver desuden mulighed for uheld. Sådant undgås ved affotografering.

Til trods for at Martinus er et kosmisk bevidst menneske, blev han underlagt de samme fysiske love, som er gældende i den verden, han valgte at lade sig føde ind i. Han måtte ligesom andre gennemleve en barndom, en ungdom, en manddom og en alderdom. Dér, hvor han kom fra, er der *evig ungdom - evig sundhed - evig alkærlighed - evigt liv*.

Her i vor verden var der ikke, og kunne der ikke være en 100% naturlig kontakt mellem Martinus' bevidsthed og hans organisme, og det er logisk, at ligesom hans kosmiske bevidsthed var "sovende" i hans barndom, idet hjernen slet ikke kunne bære den; måtte der også komme en tid, da han blev ældre og gammel, hvor hans fysiske hjerne efterhånden var blevet så slidt af at hjemtage de kosmiske analyser fra livsudfoldelens højeste åndelige vibrations-felter og omforme disse i jordiske ord, at det blev vanskeligere og vanskeligere for samme fysiske hjerne at fungere som redskab herfor. Det er derfor naturligt, at Martinus ikke nåede at skabe dét indblik til os i alt, som han ønskede yderligere at give; bl.a. om det levende i jeget; om guldglorien eller guldoceanet, som er tilstede i alle levende væseners jeg; men vi har fået så meget; at vi har rigeligt at arbejde med, og det, der nu burde være vor største pligt og glæde, er at værne om

det autentiske, om dét, der 100% repræsenterer Guds Sendebud.

Ligeledes måtte Martinus jo gennemgå stadier, som ingen af os kan have reelt kendskab til, som når hans kosmiske bevidsthed i starten forårsagede, at han kunne se og følelsmæssigt opleve alt hvad, som foregik i andre menneskers liv; bl.a. når de var syge, og han oplevede sygdommene, som var det ham selv, der led under dem. Det tog ham 7 års mental træning at lukke af for disse bevidstheds-energier, som jo var til hindring for, at han kunne arbejde uforstyrret. I Martinus' sande hjem er alle sanser naturligt og vanemæssigt umiddelbart i funktion; dér er alt lys og salighed, så det har været en ikke uanselig anstrengelse for ham at skulle fokusere på at gøre sin nyåbnede Kosmiske Bevidsthed "partiel". Han kom for at hjælpe menneskeheden til at forstå og at finde vejen mod lyset, således som han også navngav et af sine symboler. Først blev hans kosmiske bevidsthed åbnet og totalaktiveret, og derefter skulle den tilpasses således, at det blev muligt for Martinus at leve og arbejde iblandt ufuldkomne mennesker. Også dette var en stor ubehagelig belastning for den fysiske organisme; men han overvandt problemerne og fuldførte den mission for hvilken han, i ubetinget kærlighed til de ufærdige mennesker, lod sig føde i vor verden.

Det må siges at være et alkærligheds-udtryk af dimensioner, som Martinus i kraft af sit livsværk har manifesteret til gavn for menneskeheden. En human gerning, det nuværende jordiske menneske ikke kan forstå dybden af. Det har været trist at konstatere, at Verdensgenløseren ikke blev forstået, hvad angår hans missions allervigtigste område: at bevare værkerne uberørte, som de foreligger fra hans side.

Det blev gennem årene uanset gavebrevs-påstande pointeret helt klart, at der aldrig måtte udsendes stil-redigerede værker og ej heller Martinus' ufærdige tekster anderledes end, som de foreligger fra hans side, således, at man altid ville kunne vide HVAD, han skrev og HVAD, han *ikke* skrev, - og hvordan han skrev det, han skrev. At man har kunnet få sig selv til at tage Martinus' efterladte skrifter; bygge videre på dem efter egen opfattelse mht. relations forklaringerne og udgive resultatet, som var det udelukkende udført af Verdensgenløseren selv, er ufatteligt. Det virker umiddelbart som om udøverne må være personer, der sætter egen vilje foran verdensgenløserens; men dette bør ingen udenforstående påstå som sandt.

Alt er en sag mellem Gud og det individuelle menneske, og det er tænkeligt, - selvom dét for mange syntes mærkeligt, - at man virkelig har troet, at denne ene sætning i gavebrevet, som efter en lang remse af overdragelser, lyder: ”--- samt retten til at færdiggøre ikke afsluttede arbejder”, skulle handle om Martinus’ litteratur?

Martinus skriver jo ikke: ”--- samt retten til at færdiggøre ikke afsluttede manuskripter”.

På daværende tid [1980] var arbejdet med at få udgivet Livets Bog og den øvrige litteratur under navnet: Det Tredie Testamente startet, men ikke færdigudført. Dette arbejde lå Martinus stærkt på sinde, og det var først og fremmest dét arbejde, han ønskede garanti for, ville blive færdiggjort. Martinus nåede aldrig på det fysiske plan, at se Livets Bog udgivet under titlen: Det Tredie Testamente.

Det var udgivelses-arbejder og alle praktiske arbejder på Instituttet, Rådet blev givet retten til at færdiggøre; idet Martinus, som jo vidste, at han snart måtte forlade os, var meget optaget af, at hans livsværk endeligt og umisforståeligt ville blive publiceret og kendt under titlen: ”Det Tredie Testamente”- attesterende, at det er dét, han har givet menneskeheden: Bibelens færdiggørelse.

Om Rådets handlinger har Tage Buch forsigtigt brugt ordet ”kriminelt”. Er der noget, som er ”kriminelt,” syntes det muligt umiddelbart at være den yderste front af dette begreb, vi her har måttet erfare. Al kriminalitet er såvel fysiske som sjælelige overgreb. De fysiske, - i hvert fald når man f.eks. bliver skudt og dør, - er hurtigt overstået sammenlignet med de sjælelige, som bl.a. handler om mobning, sladder, usand omtale og forkert eftermæle.

Alle sådanne overgreb kan forårsage megen smerte og mange års falske mentale billeddannelser omkring ramte personer, meddelelser og begivenheder.

Har man spurgt sig selv om Martinus kan være tjent med dét eftermæle, man med sine redigerings-handlinger har tildelt ham? Er han tjent med at disse udgivelser fortsætter ud i fremtiden, som noget han personligt færdigskrev eller færdigkomponerede og udgav?

Dette kan han naturligvis ikke være; thi det er jo ikke sandt;- uanset hvor de ufuldkomne menneskers færdige resultater består.

Kan skaden genoprettes? Hertil skal der virkelig karakter, og der kommer næppe for det nærværende nogen genopretning; for Rådet og Co. forstår ikke hvad, det er, de har gjort. Vi må derfor alle bede for dem og bede til, at der må opstå en klar og virkelig sandheds-forståelse for HVEM Martinus er, samt en sandhedens respekt for hans efterladte Livsværk og hans eftermæle.

Gavebrevet er dateret 18. juni 1980. Lytter man opmærksomt til afslutningen af Martinus’ fødselsdagstale holdt 9. august 1980 - 52 dage senere, vil man vide, at dét, som her skrives, er sandhed; thi enhver kan ved at lytte til Martinus’ egen stemme konstatere, hvad det var Martinus virkelig ønskede og planlagde. Dette forudsætter dog, at man vil lytte med fornuft og hjerte: Martinus kunne ikke, 52 dage efter at gavebrevet blev udstedt, talende til en sal fuld af rigtig mange af sine mange, mange hundreder venner, fortælle os, at Vagten [senere døbt Rådet] skal sørge for, at der ikke bliver lavet om på bøgerne osv., hvis han med sætningen i gavebrevet havde ment, at Rådet i kraft af disse ord, skulle have frihed til retskrivnings-ændringer samt til at færdigskrive eller færdigbearbejde evt. ufærdige værker, manuskripter og symbolforklaringer.

Rådet har uheldigvis misforstået sin opgave; thi Martinus’ fremtidsplanlægning og største ønske var, at hans livsværk måtte blive bevaret i renkultur; præcis sådan, som han efterlod det.

Mennesker, som kendte Martinus, medens han var iblandt os, og som har været opmærksomme på Martinus’ ønsker, véd i hjertets lys, at dersom Verdensgenløseren havde ønsket, at andre skulle ændre eller såkaldt færdiggøre hans livsværk, var dette blevet skrevet direkte og uden omsvøb i gavebrevet med ord som: Omforme Livets Bog til ny retskrivning og færdiggøre mine påbegyndte efterladte manuskripter.

Sådanne Ord har Martinus ikke skrevet i gavebrevet, og han kunne ej heller give Rådet en sådan ret; for det er ikke dét, som er Guds mening med livsværket. Meningen er, at Verdensgenløserens livsværk skulle fremstå i renkultur og kun i renkultur, så der ikke ville kunne opstå mistanke vedrørende værkets autenticitet. Man måtte ikke kunne betvivle, at man virkelig modtager: Verdensgenløserens

uforfalskede, originale gave til menneskeheden: Bibelens færdiggørelse.

De værker, som posthumt er udgivet fra MI, er udgivet i henhold til Rådets og dets medlemmers {og andre, anonyme aktivisters} opfattelse af hvorledes, Martinus' ufærdige værker skulle færdigskrives. Ifølge Martinus' umisforståelige ønsker og anvisninger skulle disse værker, dersom man ønskede at udgive dem, udgives ufærdige sådan, som de foreligger fra Verdensgenløserens ånd og hånd.

Det Ny Testamente blev skrevet ifølge de daværende "kristne" tilhængeres opfattelse af Jesus og hans gerning. Det blev skrevet lang tid efter Jesus mission, og det blev proppet med misforståelser vedrørende HVEM Jesus virkelig er; bl.a. f.eks., at han skulle være død på korset for vore synders skyld. Mennesker har i nu over 2000 år troet på dette, at Jesus har påtaget sig vore synder; hvilket i livets virkelighed er en umulighed. Alligevel findes der

stadig mennesker, som tror herpå og på mange andre af de opståede ulogiske dogmer.

Med Martinus har vi for første gang en chance for at bevare en Verdensgenløseres ord præcis, som de blev givet. Det er en dybt naiv formodning, at det kan man vedblive med også de næste 2000 - 3000 år, når det første Råd, Martinus selv indsatte, allerede *imod* Martinus' anvisninger har skabt *fælder for tvivl* ved ny retskrivning og posthumt udgivne værker, som påstemplet jordmenneskers konstruktions-opfattelser ikke suverænt kan betegnes som en del af Verdensgenløserens personligt skrevne originale livsværk: Det Tredie Testamente.

Vi må derfor håbe, at der kommer en grundig oprydning og en kursændring, som helt følger Verdensgenløserens fremtidsplanlægning og anvisninger.

Kirsten Thurø 15/3-2014

Bibelens planmæssige fortsættelse

Martinus skriver i Livets Bog III stk 926 bl.a.:

"Ved således at retfærdiggøre Jesu "kosmiske bevidsthed" og fuldkomne væremåde for "dem, der vil modtage det" eller for dem, "der har øren at høre med", fra den tilsløring og overtro, som århundreders forstening af dens iklædte formler og lignelser har afstedkommet, har vi her været med til at åbenbare, at hans udtalelser og væremåde er identisk med den samme virkelighed eller videnskab som den, "Livets Bog" har til opgave at manifestere, og at samme bog således i sig selv er en planmæssig fortsættelse af fortolkningen af denne livets højeste kundskab.

Og med denne fortsatte fortolkning har vi retfærdiggjort en guddommelig udsending og stadfæstet hans budskab som identisk med vort daglige livs dybeste kendsgerninger."

Opgør med tilfældighed

Af Preben Bagger

Når kirken bliver stillet et spørgsmål, som den ikke kan svare på, siger den: *Herrens veje er uransagelige*. Når naturvidenskaben får stillet et spørgsmål, som den ikke kan svare på, siger den: Der er tale om *tilfældighed*.

Denne lille spøgefuldhed rummer faktisk en dyb alvor. For selv om det i høj grad byder mennesket imod at være offer for tilfældigheder, så spiller lige præcis *tilfældighed* en overordentlig stor rolle i naturvidenskabens verdensbillede. Man bruger tilfældighed som forklaring, når man ikke kan finde andre årsager til et eller andet. Et eksempel:

Umiddelbart skulle man tro, at det er arv og miljø, der er årsagen til, at organismer ældes med forskellige hastigheder og dermed får forskellige livslængder. Forsøg med mus har imidlertid vist, at selv om arv og miljø sættes ud af spillet, så varierer både aldring og livslængde alligevel på samme måde, som de plejer. Men når det ikke (alene) er arv og miljø, der er på spil, hvad er det så? Ja, ifølge naturvidenskaben er det - *tilfældigheder*.

Det er således ikke svært at se, at det må vrimle med tilfældigheder i naturvidenskabens verdensbillede. F.eks. er det - i dette verdensbillede - tilfældigt, om man fødes velbegavet og talentfuld eller svagt begavet og uden særlige talenter. Ligeså er det tilfældigt, om man fødes sund og rask eller med et handicap.

Men før eller siden må det spørgsmål jo melde sig, om man i det hele taget kan tillade sig at sige, at noget er tilfældigt, bare fordi man ikke formår at finde årsagen, og så kalde det videnskab? For det kan næppe være rigtigt, at det hele er *så* tilfældigt, som naturvidenskaben siger. Lad os kaste et blik på baggrunden for dens tilfældighedsunivers.

Grundlaget for naturvidenskabens verdensbillede er materien. Teorien er, at verden i sin essens består af materien, og at materien er ophav til det, der ikke er materie. Den er ophav til livet og til åndelige realiteter som f.eks. tanker, bevidsthed og erindringer. Disse åndelige realiteter er ifølge teorien resultater af processer i kroppen. Livet som fænomen, såvel som det enkelte individs liv og bevidsthed, står og falder

altså med materien. Mennesket er således ifølge teorien identisk med sin krop. Det ophører derfor med at eksistere, når kroppen dør.

Om dette grundlag er i overensstemmelse med virkeligheden, ved naturvidenskaben ikke. Men den glemmer tit, at den ikke ved det. Så tit, at biokemikeren Jesper Hoffmeyer i sin bog *Tro på tvivl* skriver: *[Min bog] er en kritik af den videnskabelighed, der helt har tilsidesat tvivlen om sit eget grundlag.*

Og i Weekendavisen d. 19. sep. 2008 skriver han: *Naturvidenskabens udøvere kommer nemt til at opfatte videnskabelige teorier som bogstavelige udsagn om virkeligheden og kommer derved faktisk betænkeligt nær andre slags fundamentalisme.*

Der er f.eks. ingen forskningsmæssig baggrund for grundlagets udsagn om, at tanker og bevidsthed er produkter af kroppen. Det synspunkt er rent spekulativt. Men selv om det udelukkende er baseret på tro, omtales det sædvanligvis, som om det var en kendsgerning. Et typisk eksempel fra hjerneforskningen: *Det er neuronerne, vi tænker med. Det er her tankerne dannes.*

Naturvidenskabens grundlag fungerer derfor i praksis mere som en trosbekendelse eller et godt gammeldags dogme end som den arbejdshypotese, det burde være. Så når det drejer sig om verdensopfattelser, ligner naturvidenskaben grangiveligt et dogmatisk trossamfund.

Så fast er man i troen på dogmet, at man uden at blinke lader dette overtrumfe gyldne videnskabelige regler. Det fører f.eks. til, at man overfortolker forskningsresultater. Et eksempel:

Hjerneforskningen viser, at der er en *korrelation* mellem hjerneprocesser og mentale tilstande. Men en korrelation (sammenhæng) siger ikke noget om *årsagsforholdet*. Derfor er det enten (1) hjerneprocesserne, der er årsag til oplevelserne. Eller (2) oplevelserne, der er årsag til hjerneprocesserne. Da (2) ifølge dogmet er umulig, kan den dogmetro derfor ud fra (1) konkludere, at forskerne har påvist, at oplevelser bare er nogle processer i hjernen. Og så er der jo ikke langt til en påstand, som man kan møde fra tid til anden: *Vi mennesker er ganske simpelt vores hjerne*.

Man kan naturligvis personligt mene, at det er sådan. Men at spænde videnskaben for den vogn er en uvidenskabelig overfortolkning. Forskerne har alene påvist en korrelation. De har ikke afgjort, om det er (1) eller (2), der er i hak med virkeligheden.

Men er der da overhovedet noget, der kan tale for, at det er (2)?

Ja, der eksisterer et verdensbillede med et grundlag, der så at sige er det omvendte af naturvidenskabens. Hvor naturvidenskabens – alene baseret på tro – siger: *Bevidstheden er et produkt af kroppen*, så siger dette andet verdensbillede: *Kroppen er et produkt af bevidstheden*. Og det er der oven i købet en solid forskningsmæssig baggrund for at mene.

En voksende mængde forskning fra de seneste årtier peger entydigt på, at bevidstheden og jeg'et lever videre efter den fysiske død og har evnen og viljen til at skabe sig en ny fysisk organisme. Og det er jo en klar modsætning til naturvidenskabens trosbaserede forestilling om, at vi kun har ét liv her på jorden. En oversigt over denne forskning findes i bogen *Skip dogmerne og kend verden*, der udkom i 2013.

Desværre er naturvidenskabens blind for dette verdensbillede. Man kan let få det indtryk, at når den nu – bevidst eller ubevidst – anser sit eget hypotetiske grundlag for et udsagn om virkeligheden, så har den vænnet sig til at ignorere eller ringeagte andres verdenssyn. Til trods for at dens eget grundlag er spekulativt, henviser den overbærende sådanne andre verdenssyn til 'spekulationens overdrev', langt fra 'det gode videnskabelige selskab'. Eller direkte nedvurderende til 'fortidens godtepose af veltjent overtro'.

Men det er for letkøbt. Det nævnte andet verdensbillede er en meget bred, dogmefri, flerlivs forståelsesramme,

som Nikolaj Pilgaard Petersen, der er cand. mag. i historie, matematik og filosofi, i sin bog fra 2010 *Enten-eller – både-og? Hvad er verden?* bl.a. karakteriserer således:

Det er en universel og altomfattende, fuldstændig sammenhængende og modsigelsesfri verdensforklaring baseret på grundlæggende lovmæssigheder og en gennemført logisk struktur.

Det er i overensstemmelse med fysikkens og neurovidenskabens forskningsresultater og med den evolutionære udvikling af dyrearterne.

Det har en omfattende forklaringsevne, også over for sider af virkeligheden hvor de traditionelle forklaringsmodeller kommer til kort.

Forklaringsevnen er faktisk så stor, at det overhovedet ikke er nødvendigt at ty til de *tilfældigheder*, der er så karakteristiske for naturvidenskabens verdensbillede, og som det i den grad byder mennesket imod at være offer for. Et eksempel:

Ifølge naturvidenskabens verdensbillede beror det bare på tilfældigheder, at én er født med et kæmpe talent for at spille klaver, mens en anden ikke er. Det andet verdensbillede præsenterer derimod en forklaring:

Vi ved fra hverdagen, at vi er i stand til at lagre – og senere i et vist omfang fremkalde – de åndelige realiteter, vi kender som erindringer. Normalt kan vi af forskellige grunde kun fremkalde erindringer fra det nuværende liv. Men i tusinder af dokumenterede tilfælde kunne børn – fra alle dele af verden – i et tidsrum på gennemsnitligt 7-8 år også fremkalde detaljerede og verificerbare erindringer fra det foregående liv. Vores lager af erindringer befinder sig altså ikke i den fysiske krop og går ikke til grunde, når kroppen dør.

På lignende måde er vi i stand til at lagre de færdigheder, som vi opnår ved at øve os. F.eks. i at spille på klaver. Sådanne færdigheder bliver lagret i bevidstheden. Og da den – som nævnt tidligere – fortsat eksisterer efter den fysiske død og er i stand til at skabe sig en ny fysisk organisme, så har vi de oplagrede færdigheder til rådighed i det nye fysiske liv. Det er det, vi kalder talenter. Hver eneste evne vi har, har vi selv opøvet. Så på det område er der total retfærdighed i livet. Ikke noget med tilfældigheder.

Der er altså ingen grund til at undre sig over, hvordan det kunne gå til, at f.eks. Mozart kunne være så ovenud genial til musik. Svaret er enkelt og ligetil: Han havde øvet sig! Ikke bare i dette liv, men også i de foregående.

Dette forklaringskraftige verdensbillede er oven i købet skabt af en dansker, om hvem Bo Bjørnvig allerede den 4. juni 2009 skrev i Weekendavisen:

Vi har en dansk filosof, som nogle mener er lige så betydningsfuld som Søren Kierkegaard, nemlig Martinus, hvis samlede værker fylder næsten lige så meget.

Martinus var dog ikke filosof. Han var en intuitionsbegavelse. En præsentation af Martinus, herunder en beskrivelse af hans særlige begavelse, og en forklarende skitse af hans verdensbillede findes i den allerede nævnte bog *Skip dogmerne og kend verden*, kapitel 5.

Mit afsluttende eksempel handler om et emne, der ofte optræder i den offentlige debat, nemlig *Den sociale arv*. Også her har sammenblanding af korrelation og årsagsforhold ført til overfortolkning af undersøgelsesresultater.

Undersøgelser har vist, at langt flere børn af veluddannede forældre får en videregående uddannelse end børn af ufaglærte og faglærte. Der er altså påvist en *korrelation* mellem højt uddannede forældre og højt uddannede børn. Ifølge naturvidenskabens grundlag kan det kun være forældrene, der er årsagen. Man mener derfor, at det er påvist, at børnene har overtaget personlighedstræk, reaktionsmønstre, holdninger og tilbøjeligheder fra forældrene – altså at de har fået en social arv.

Men ifølge Martinus' verdensbillede er det på ingen måde tilfældigt, hvem man bliver født hos. Hvis man tidligere var højt uddannet, vil man ifølge grundlæggende lovmæssigheder som hovedregel blive født hos højt uddannede forældre. Og – som omtalt i det forrige eksempel - man arver ikke sine talenter fra sine forældre, men fra sig selv. Ligeså med ens basale holdninger, tilbøjeligheder og personlighedstræk. Så ifølge Martinus' verdensbillede er der ikke noget, der hedder 'social arv'. Og det stemmer med nyere forskningsresultater, der netop viser, at skolen er ude af stand til "at bryde den sociale arv", idet den relative forskel på børn af højt uddannede og lavt uddannede forældre holder sig hele vejen igennem skolen.

Man kan naturligvis personligt have den mening, at 'social arv' er en realitet. Men at basere denne mening på undersøgelserne er en uvidenskabelig overfortolkning. Undersøgelserne viser kun en korrelation. Man kunne derfor med samme (u)ret tage undersøgelserne til indtægt for Martinus verdensbillede, idet de "viser", at højt uddannede som hovedregel bliver født hos højtuddannede.

Vi vender nu tilbage til det allerførste eksempel. Det med musene. Det er med mus som med mennesker.

Det, der sker i det ene liv, har indflydelse på det næste. Hvis man indøver dårlige vaner, oplagres de også i bevidstheden. Hvis man f.eks. i længere tid udsætter sin krop for underlødighed føde eller mangel på søvn, påvirker det ens talent for at skabe den næste fysiske krop. Og da der hverken findes to mus eller to mennesker med helt ens kropsrelaterede hændelsesforløb i de tidligere liv, så findes der heller ikke to kroppe af helt ens kvalitet. Der er derfor ikke noget som helst underligt i, at aldring og livslængde er forskellige fra individ til individ – også selv om man eliminerer indflydelsen fra arv og miljø.

Denne forskellighed har altså intet med tilfældighed at gøre. Den har at gøre med, at ens handlinger i ét liv kan have konsekvenser i det næste; at loven om årsag og virkning er i kraft.

Med sin rent spekulative forestilling om at både vi og musene kun har ét liv her på jorden, slører naturvidenskaben netop loven om årsag og virkning i de tilfælde, hvor årsagen er i ét liv, mens virkningen først viser sig i et følgende liv. Naturvidenskaben må derfor ty til *tilfældigheder* som forklaring. Hvor længe kan den mon holde til det?

BOGANMELDELSER

Mogens Møller – en kosmisk rej- sende i Martinus’ sags tjeneste

Af Knud Højgaard

Scientia intuitiva
2014
200 sider – 150 kr

Knud Højgaard, som i mange år har arbejdet på at ordne arkivet på Martinus Institut, har skrevet en biografi om Mogens Møller. Den blev udgivet på 100-års dagen for hans fødsel 12/3-1914 og fortæller om hans store indsats som bl.a. foredragsholder i ”Sagens” tjeneste. Han var billedkunstner, og vi får i bogen mange eksempler på hans tegnekunst. Det blev også til mange artikler i Kosmos-bladet, og en del heraf blev samlet i en bog med titlen ”Kosmiske rejser”, udgivet på hans 50-års dag 12/3-64 med forord af Martinus.

Mogens Møller stiftede bekendtskab med Martinus’ åndsvidenskab i 1942, og allerede i 1943 er han i gang som medarbejder i Klint. I 1945 flytter familien til Århus, og herfra tager han sig af alle foredrag og studiekredse i Jylland. Senere bliver det også til mange foredrag i udlandet, især i Sverige.

I de sidste 15 år af hans virke får han fast bopæl på Instituttet, og herudfra går mange rejser til Tyskland, England og Holland, ja endda en tur til USA. I de sidste par år har han svære rygproblemer og må indskrænke sin aktivitet, men fortsætter dog til det sidste. Den 22/3-80 får han hjertestop, kun 66 år gammel.

Mogens Møller var en af ”Sagens” vigtigste pionerer, så det er godt og historisk vigtigt, at denne bog er udgivet. Det er historien om en særlig persons utrættelige og uselviske virke, den slags der ikke er så mange af – mere. Ære være hans minde.

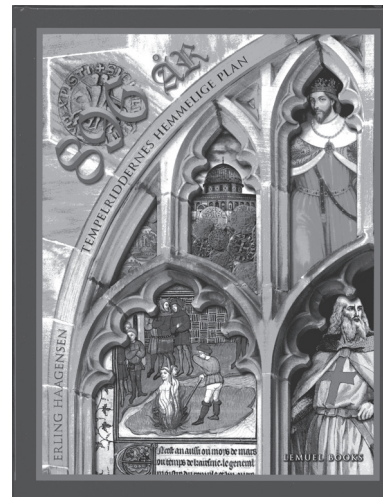

896 år – Tempel- ridderne hemme- lige plan

Af Erling Haagenzen

Lemuel Books 2014
240 sider – 349 kr

De 896 år i overskriften står der, fordi det er nu lige 700 år siden, Tempelridderens sidste stormester Jacques de Molay blev henrettet.

Erling Haagenzen har før skrevet om Tempelridderne, bl.a. om deres forbindelse til de bornholmske rundkirker (”Bornholms Mysterier” 1993). Denne her bog i stort format er en spændende og velunderbygget beretning om Tempelridderens betydning i Europas historie, ja for den vestlige verdens udvikling generelt.

Forfatteren har her præsteret et stort og seriøst arbejde, hvor han har gravet dybt i de historiske kilder, hvortil han har fået hjælp fra den spanske historiker Juan Garcia Atienza. Der skal nok være forskellige meninger om hans fortolkning af kilderne. F.eks. mener han at kunne påvise, hvordan Tempelridderne arbejdede på helt at ændre den katolske kirkes dogmatiske kristendom. På den baggrund er det måske ikke så mærkeligt, at Paven fra at have støttet dem varmt gik over til at bekæmpe dem og til sidst udrydte dem – med hjælp fra den franske konge, der så sit snit til således at komme ud af sin store økonomiske gæld til dem.

Vi får et meget interessant indblik i 11-1200 tallets magtforhold i Europa, og forstår hvorfor Tempelridderens plan om en mere human kristendom ikke på det tidspunkt kunne lykkes. Vi hører om hvordan der omkring Bernhard af Clairvaux samledes en intellektuel elite, der kendte til den videnskabelige forskning om Jordens geografi, om astronomi osv. En viden som blev ihærdigt undertrykt af den katolske kirke, fordi den ikke passede med kirkens dogmatiske verdensbillede. Vi hører også om baggrunden for korstogene, og om hvorfor Tempelridderne opholdt sig ni år i Jerusalem med en hemmelig opgave.

Alt i alt en bog, som – hvis man har blot nogen historisk interesse – er svær at lægge fra sig, når man er begyndt. Og uanset om nogen vil mene, der er lidt ”konspirations-teori” over den, er den for mig at se nok så logisk og seriøs, som det mange ”anerkendte” historikere serverer for os om den periode i Europas historie.

Bogen er gennemillustreret med farvebilleder og tegninger.

Din selvhelbredende kraft

Af Lissa Rankin

Det blå Hus 2014
312 sider – 300 kr

Forfatteren er uddannet som almindelig læge (USA) og havde praktiseret i mange år, men hun begyndte på et tidspunkt at undre sig over de tilfælde af helbredelser, der ikke kunne videnskabeligt forklares. Så hun gav sig til at undersøge, hvad der var fælles for den slags tilfælde. Hun samlede på ”mirakel-historier” og efterlyste dem over internettet.

Således blev hun ad ofte ikke-tilfældige veje ført frem til at blive en seriøs forsker i bevidsthedens betydning for sygdom og sundhed. Hun opdagede, at der faktisk fandtes meget forskning omkring alternativ medicin. Særligt har forskningen omkring fænomenet placebo fået stor betydning i de senere år, bare ikke for de mest forbenede materialistiske læger.

Denne forskning har vist, at dine tanker kan ændre dit helbredstilstand, ja kan ændre din biokemi på en let målelig måde. Hun fandt også ud af, at man kan tænke sig syg og dø af det, det er det der kaldes nocebo. Her fortæller hun om en forskning fra San Diego, hvor man undersøgte dødsattesterne for 30.000 kinesiske amerikanere og sammenlignede dem med 400.000 tilfældigt udvalgte hvide amerikanere. De kinesiske døde betydeligt tidligere end normalt for de hvide, hvis de havde en kombination af sygdom og fødselsår, som er ugunstigt ifølge den kinesiske astrologi. Efter alle de relevante faktorer var undersøgt, viste det sig, at det var de, der havde bibeholdt deres kinesiske værdier og overbevisninger, som døde for tidligt.

Noget der også overraskede hende var eksemplerne på,

at et menneske med personlighedsspaltning kan have forskellige sygdomme alt efter, hvilken af personlighederne der var fremme. Hun blev mere og mere klar over, at generne slet ikke har den betydning, man tillægger dem i dag. Og hun blev klar over, at vor krop har en utrolig evne til at helbrede sig selv – hvis vi altså vel og mærke giver den lov.

Derefter giver hun forskellige ”opskrifter” på, hvordan vi skal bruge bevidstheden til at give kroppens selvhelbredende kræfter mulighed for at gøre os raske. Og så citerer hun Albert Schweitzer for at skrive: ”Vi læger gør ingenting, vi sørger blot for at hjælpe og opmuntre den indre læge.”

Som Martinus-læsere ved vi godt, det er vor bevidsthed, der styrer kroppens funktioner, men der er også andre kræfter på spil ved vi, ellers havde det jo været nemt nok ”at tænke sig rask”.

Det bogen mangler er erkendelsen af, at bevidstheden altså ikke sidder i den fysiske hjerne!

Når ånderne banker på

Af Marzcia Techau

Rosinante 2013
200 sider – 250 kr

Denne bog er nærmest en selvbiografi om Marzcia's udvikling fra barn til i dag en efterspurgt clairvoyant rådgiver, healer og medie for kontakt til afdøde. Og for en gangs skyld er den dansk og ikke en, der er oversat

fra amerikansk. Hun fortæller om, hvordan det har været at leve med en særlig sensitivitet allerede som barn, og hvordan hun lærte at lukke af for de psykiske evner, når hun ikke havde brug for dem. Det var i begyndelsen ofte skræmmende oplevelser, det kunne give.

Som ganske ung begiver hun sig alene ud i verden, bl.a. til Sumatra's regnskov. Hun har taget forskellige uddannelser, senest som biolog, alt mens hun har arbejdet med f.eks. rengøring for at tjene penge. Hun har forsket i planters reaktion på healing, og siger: (s. 183) ”I skrivende stund er jeg ansat som videnskabelig assistent på Odense Universitet, hvor man undersøger, om healing kan hjælpe tidligere tarmkræftpatienter tilbage til hverdagen.”

Som det heraf ses, er Marzcia ikke nogen almindelig clair-

voyant og healer, men en der søger at forene det åndelige med det mere jordnære. Hun er optaget af at bruge sine evner til glæde for andre, også for dyr. Og i bogen får vi mange eksempler på, hvordan det ind i mellem lykkes for hende at helbrede en og anden. Men hun passer på, det altid foregår etisk forsvarligt, og giver ingen falske løfter.

Martinus har fortalt os, at clairvoyance er en lavpsykisk evne, der hører til på et tidligere udviklingstrin, og som vi derfor ikke skal opdyrke igen. På et senere tidspunkt vil vi få meget mere omfattende clairvoyante evner, det han kalder de højpsykiske, men altså først når vor evne for næstekærlighed er mere udviklet, end den er i dag.

Det synes, som om Marzcia har fundet en slags mellemvej, selv om hun faktisk har gået på kurser for at udvikle sine evner. Hun har også ændret sit navn efter råd fra en nummerolog. Da hun blev spurgt om at medvirke i TV3's udsendelser "Ånderne vender tilbage", accepterede hun det, men stod dog ret hurtigt af igen, fordi det blev for meget "cirkus".

Jeg har efterhånden læst mange af denne slags bøger om psykiske evner og kontakt med den åndelige verden, men på nogle områder er den her dog lidt anderledes. Men også kun lidt.

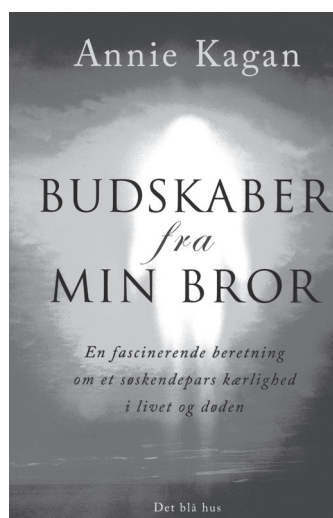
På s. 72 står der: "Da jeg var yngre troede jeg ikke på Gud, og jeg har haft modstand mod kristendommen i mange år. Talen om dødssynder og ting, der er utilgivelige, er fuldstændig i modstrid med det, jeg fornemmer fra den åndelige verden, hvor intet er utilgiveligt, og hvor der er en strøm af ubetinget kærlighed. Efterhånden har jeg ændret mening. Ikke til bibelen, men til Gud, for når jeg arbejder, beder jeg altid om at få kontakt med den rene form for kærlighed, og så lander jeg ofte i en form for gudsbevidsthed."

Budskaber fra min bror

Det blå Hus 2014

Af Annie Kagan
240 sider – 300 kr

Det vrimler i disse år med budskaber "fra den anden side", især i USA. I dette tilfælde er det en afdød bror, der føler trang til at meddele sig til sin søster. Det var ikke, fordi deres forhold havde været særlig tæt her på jorden, og eftersom han havde været

stofmisbruger og endda været i fængsel, havde han mest været en bekymring for hende.

Først giver han hende en lang historie om, hvad der skete, efter han omkom i en trafikulykke. Det bad han hende skrive ned. Bogen igennem får vi så mange siders budskaber, at jeg er forundret over, hvordan hun kunne nå at skrive dem ned. Da man vel ikke kan optage stemmer inde i hovedet på bånd, må han altså have talt umådelig langsomt.

Det han oplever i sin himmelske verden er nærmest ren lyksalighed. Det kan man så vælge at tro på eller ej, for efter hvad vi ved fra Martinus, skulle hans første tid ellers være lidt "grumset", eftersom hans adfærd på jorden nok betød en vis rensningsperiode, før han fik adgang til "lykkeland".

Jeg oplever – helt ærligt – denne bog som en god roman, hvor forfatteren har brugt meget af det, hun har læst, f.eks. i nogle af de utallige bøger om nærdødsoplevelser, der er udkommet i de senere år.

Det er da også fint nok, hvis denne bog kan medvirke til, at mange mennesker slipper angsten for døden. Den er flere steder skrevet både smukt og poetisk, og der er gode kærlige råd til menneskene. Så der skal nok være en del, der kan have glæde af den.

Den tredje reformation

Af Morten Thomsen
Højsgaard

Kristelig Dagblads forlag
2011
182 sider

Fra den første reformation ved kristendommens indførelse i Danmark og Luthers anden reformation ca 500 år senere, er vi nu nået til den tredje, mener forfatteren, og kalder den google-buddhisme. Han nævner en lang række kendte personer, der er stået frem i medierne og bekendt sig til buddhismen. Også Dalai Lama's indflydelse er væsentlig. Han tror buddhismen er blevet in, fordi den ikke opererer med én skabende Gud. Selv en præst som Grosbøll er gået bort fra troen på en skabende Gud, formodentlig påvirket af det naturvidenskabelige verdensbillede, hvor man jo mener, at alt har skabt sig selv ved en tilfældighed og synes blind for en sådan ulogisk påstand.

Bogen beskriver, hvad der religiøst rører sig i vor tid med den stigende spirituelle bevægelse, hvortil kommer en, som han siger, ret så aggressiv ateistisk bevægelse. Selv om folkekirken gør en hel del for at følge med tiden, kan den ikke hamle op med moderne menneskers ønske om selv at kreere deres egen form for religion. I en undersøgelse fra 2009 (bestilt af Kristelig Dagblad) siger 34%, at de har fundet deres egen måde at være religiøs på, 38% siger de ikke er religiøse, og 12% at de fastholder den tro, de er vokset op med.

Religion er altså gået fra statsmonopol til en konkurrerende markeds mekanisme. Før 1969 var der 10 anerkendte trossamfund i Danmark, i dag er der 110. Folkekirken har dog stadig næsten 80% medlemmer, 70% bliver døbt og konfirmeret i kirken, 35% bliver viet og 88% bliver begravet med kirkens deltagelse. Så selv om kirkerne står næsten tomme om søndagen de fleste steder, finder de fleste dog stadig, de behøver trygheden ved at den er der.

Google er blevet et symbol på, at man i dag henter de fleste informationer på nettet, også de religiøse. Buddhismen er nem og ret så uforpligtende. Den har dannet grundlag for forskellige teknikker, der tilbyder at gøre livet mere behageligt, og der er ingen moralske pegefingre. Kærlighed er dog også her det bagvedliggende budskab.

I 2008 blev der gennemført en værdiundersøgelse, ledet af professor Peter Gundelach, hvor 72% svarede, at de var troende, 69% at det er fint når hver især selv former deres religion, kun 10% mente at kristendommen er den eneste sande religion. Konklusionen er, at danskerne også på der religiøse felt er blevet vældig omstillingsparate!

Min mening: Han tillægger buddhismen alt for stor betydning, og han mangler at opdage, at den tredje reformation først kommer for alvor, når flere har opdaget Det Tredie Testamente.

I Ching forvandlingernes bog

Af Richard Wilhelm

Gyldendal 2014
376 sider – 300 kr

På bagsiden af bogen står der: "I Ching er en visdoms- og orakelbog, som mennesket kan "spørge" og søge råd hos. Den stammer oprindeligt fra den mytiske oldtid, og

næsten alt, hvad der er blevet tænkt af store og vigtige tanker gennem de seneste 3000 års kinesiske historie, har hentet sin inspiration fra denne bog."

Man kan måske undre sig over, at et seriøst forlag som Gyldendal udgiver en bog om noget, som mange anser for at være hokus-pokus. Men dels er det med Kina nu blevet lidt in, dels er den en klassiker i kinesisk kultur, og de mange fra vesten, som gerne vil gøre forretninger i det land, må jo kende lidt til dets kultur.

Der står i forordet bl.a.: "For Leibniz, som i 1600-tallet var en af de første i Europa, der stiftede bekendtskab med I Ching, var det mest det binære talsystem i bogen, der interesserede ham, og som i øvrigt blev en matematisk basis for vore dages digitale computere."

Når den tyske udgave fra 1920'erne nu udgives i dansk oversættelse, skyldes det måske også, at interessen for denne form for "orakel-råd" er blevet større i de senere år, som det vi f.eks. ser i brugen af tarotkort.

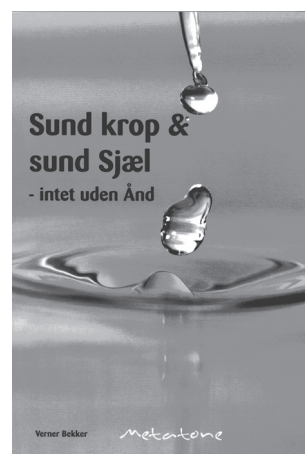
Sund krop & sund Sjæl

Af Verner Bekker

Metatone 2014

168 sider - 250 kr

En lille bog i en meget gedigen papirkvalitet med en lang række gode råd om, hvad der er godt for helbredet, også åndeligt set.

Den handler om at udvikle vor bevidsthed. Vi har fået en fysisk krop for at vi i livets skole kan øge vor visdom og forståelse. Med et kærligt sind og sunde leveregler kan vi sikre, at livskraften kan strømme frit og derved bevare et godt helbred.

Forfatteren beskriver, hvordan følelserne påvirker vore organer, og forklarer hvordan vi kan holde følelserne i ro og balance. På side 43 står: "Karma og reinkarnation er en naturlov i lighed med tyngdekraften, og sådanne naturlove kan vi ikke sætte ud af kraft, vi skal derimod samarbejde med dem for at opnå mesterskab i livets skole."

Vi får også meget at vide om, hvad musik kan gøre for vort helbred, og forlaget har udgivet en del musik-cd'ere. Bogen har mange smukke billeder. Alt i alt en fin lille bog, som dog næppe giver Martinus-læsere så meget nyt, dog nok nogle nye vinkler.

Earthing

v/Ruth Olsen

Jeg havde før hørt om, at det skulle være sundt at gå med bare fødder på jorden. Men vi får i denne tid så mange ”universalopskrifter” på veje til et bedre helbred, så jeg vidste ikke, hvor alvorligt jeg skulle tage den ide. Man skal dog ikke afvise noget, før man har undersøgt det nærmere. Så jeg gav mig til at læse bogen og blev positivt overrasket. Den er både seriøs og logisk underbygget med mange videnskabelige forskningsresultater. Den er udgivet på forlaget Cosmofelt 2013.

Den går ud fra det faktum, at vi er elektriske væsener, der bor på en elektrisk planet, der er det man kalder minus-ladet på overfladen, som i øvrigt alle andre atomer, der har en plus-kerne omgivet af minus-ladete elektroner, ifølge gængs beskrivelse. Man har altid vidst, at vi er dybt forbundet med jordklodens vibrationer, men det er først for nylig, man er begyndt at undersøge, hvordan det konkret fungerer. Bl.a. fordi man nu er begyndt at se resultaterne (i form af sygdomme) af, hvad det betyder, at vi er blevet frakoblet jordens energiflow, både p.gr.a. de huse, vi bor i, og de sko vi går i med deres isolerende såler af gummi og plast.

En kendt fodterapeut, W. Rossi, har beskrevet, hvordan vi har ødelagt vore fødder og dermed vor måde at gå på pga det forkert designede fodtøj. Når vi i vor fodsål har ca. 1300 nerveender, flere end vi har noget andet sted på kroppen, er det selvfølgelig for at vi skal holde os i kontakt med jorden, mente han. Og som forfatteren Broby-Johansen i sin tid skrev, ødelægger kvindernes højhælede sko ikke bare deres naturlige gang på jorden, men de deformerer også deres fodrodknogler, samt sender konstante små stød op til hjernen, der resulterer i en vedvarende mindre hjernerystelse.

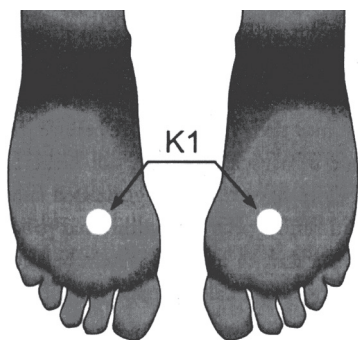
Men hvordan kan den manglende jordforbindelse, som det påstås i bogen, være årsag til alle de kroniske livsnedbrydende sygdomme, som så mange af vor tids mennesker lider af? Det er alle de sygdomme, som skyldes inflammation, dvs kroniske betændelsestilstande, som nedbryder immunforsvarets normale adfærd og får det til at angribe også sunde celler. Faktisk begyndte forskningen i betydningen af manglende jordforbindelse af en elektroingeniør, Clinton Ober, der arbejdede med kabel-TV. Han vidste jo noget om, at elektriske kredsløb behøver jordforbindelse for at blive neutraliseret.

Også den menneskelige organisme består af elektriske kredsløb, der behøver en vis balance mellem de to modsatte bevægelser, man plejer at kalde plus (+) og minus (-). Når der sker en skade et sted i kroppen, mobiliserer immunforsvaret de nedbrydende energier, altså plus-energiene, for at destruere og fjerne de ødelagte celler. Når dette nyttige arbejde er gjort, skal balancen genoprettes ved hjælp af de opbyggende minus-energi. Man kalder dem også henholdsvis oxidanter og antioxidanter.

Problemet er bare, at de opbyggende energier, kaldet elektronerne, har de fleste mennesker som regel ikke nok af, så der er en ubalance med overvægt til fordel for de nedbrydende plus-energi, som er nogle aggressive oxidanter, der kan nedbryde også sundt væv. Nogle prøver at rette lidt op på ubalancen ved at spise Q10, altså antioxidanter, eller ved at spise de grøntsager, der er rige på antioxidanter. En af naturens metoder er at hente de manglende minus-energi fra jordklodens konstante strøm af frie elektroner, som kroppens tilstand af elektrisk ubalance automatisk vil tiltrække for at skabe ligevægt. Hvis der ellers var mulighed for at få adgang til det, hvad vi altså har gjort alt for vanskeligt.

Inflammation, en slags ofte uerkendt kronisk betændelsestilstand, skyldes altså – ifølge denne bog – at kroppen har et permanent overskud af den nedbrydende plus-energi, hvilket giver en unormal høj spændingstilstand, som ofte ses som feber, for højt blodtryk eller blot afgivelse af mere varme de steder, der er mest angrebet. Der findes

flere forskellige måder til at udbedre problemet ved hjælp af jordforbindelse ud over det med en halv times daglig tur på bare fødder over græsplænen eller en soppetur i vandkanten. Bogen beskriver flere løsninger, som jeg dog ikke vil komme ind på her. Der findes nu en del barfodsbevægelser, se eks. www.barefooters.org.

I bogen står der (s. 84): ”Når vi går barfodede, kommer den forreste del af fodsålen i kontakt med jorden. Her findes det store akupunkturpunkt, kaldet K1, der er en indgangskanal for optagelse af jordens energi, og som via meridianer når de vigtigste organer og dele af kroppen samt et centralt forbindelsespunkt i ryggen.”

Der er beskrivelser af mange forskellige forskningsresultater. Det er også nævnt, hvor vigtig en god søvn er, fordi der herunder udskilles melatonin, som menes at være en kraftig antioxidant. Når man sikrer sig en naturlig balance mellem kroppens to elektriske kræfter, kan man – ifølge denne bog – ikke bare beskytte sig imod men også helbrede de udbredte sygdomme som f.eks. diabetes, kræft, allergi og hjerte-kar problemer. Det vil give bedre sårheling, modvirker fedme og beskytter os mod de mange elektromagnetiske felter, menneskene har skabt, og som gør mange syge.

Kan det bekræftes fra anden side?

Hvordan passer alt dette med, hvad vi ellers ved om bio-elektricitet og organismen som et elektrisk system? Lad os først gå helt tilbage til noget, teosoffen Annie Besant skrev i 1910 om den menneskelige organismes udvikling. Her skrev hun, at vi har to forskellige nervesystemer, et gammelt og et nyt. Det gamle kalder hun det ”sympatiske” og fortæller, at det styrer livsprocesserne, de funktioner der efterhånden i udstrakt grad er blevet automatiserede.

At vi har to nervesystemer med forskellige funktioner er blevet bekræftet af nyere forskning. V. Schelderup beskriver denne forskning i sin bog ”Helbredelsens grunde” (Munksgaard 1991). Der er dels det gamle nervesystem, som fungerer ved jævnstrøm og udbreder analoge bio-elektriske impulser, hvorimod det nye system fungerer med vekselstrøm og udsender digitale impulser.

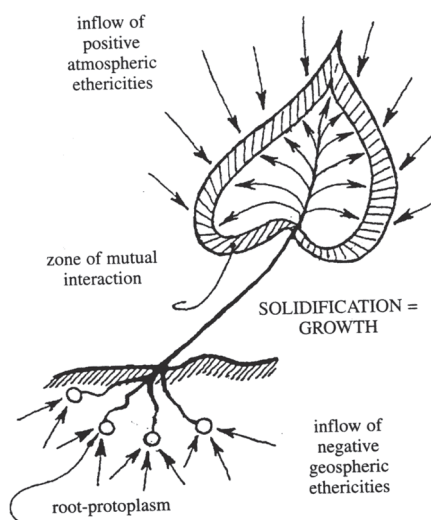
En kirurg, Robert Becker, opdagede det gamle regenerative nervesystems funktion ved at eksperimentere med at amputere et ben på en salamander. Først konstaterede han en positiv elektrisk strøm omkring såret, men efter syv dage målte han en negativ elektrisk strøm, der vedvarede indtil der var vokset et nyt ben ud. Alt sammen altså jævnstrøm. Den svenske forsker Bjørn Nordenstrøm har med held brugt elektrisk jævnstrøm i behandling af kræftsvulster.

Lægevidenskaben har hidtil fokuseret på det digitale nervesystem og dets ledningsnet, men evnen til at regenerere beskadiget væv har eksisteret længe før, dette nye nervesystem blev dannet. Det ses tydeligt i fosterets udvikling, hvor væv og organer dannes før det nye nervesystem. Den elektriske jævnstrøm, som organismens evne til at heale sig selv bygger på, breder sig ikke ud via noget ledningsnet, men breder sig ud gennem vævsvædskerne, langs med nerverne og gennem hjernens og rygmarvens gliaceller. Og måske meridianerne?

I forskningen omkring akupunktur, har det vist sig, at der er en øget ledningsevne i akupunkturpunkterne, og det synes som om, kroppen suger elektroner op fra omgivelserne gennem disse punkter. Meget taler altså for, at vi kan samle de negativt ladede elektroner op fra jordens overflade via fodsålerne. Men hvorfor er det elektroner, dvs det vi kalder minus-energi, der behøves til regeneration af kroppens beskadigede væv og organer?

Fordi det er den livsopbyggende kraft ifølge V. Schauberg. Han kaldte den kraft for ”implosion”, dvs en indadgående og sammentrækkende bevægelse i modsætning til ”eksplosion”, som er den udadgående bevægelse. Han studerede naturens metode til vækst og udvikling og dens metode til nedbrydning. Han skrev i 1930’erne:

”Den bevægelsesform, der skaber, udvikler, forædler og bygger op er den cykloide spiralbevægelse, en bevægelse

udefra indad mod et bevægelsescentrum - en centripetal bevægelse. Vi finder den overalt i naturen, hvor en opbyggende kraft er i bevægelse, i spiralnebuloserne ude i rummet, i vort planetsystems bevægelser, i bevægelsen i det naturlige vand, i blodet og i safterne. Den centrifugale bevægelse betyder stigende temperatur, udvidelse, eksplosion. I naturen er der en stadig vekselvirkning mellem begge bevægelsesformer, men den opbyggende bevægelse må have overvægten, hvis der skal kunne ske en udvikling.” (Side 82, ”Det levende vand”, Borgen 1982)

Dette er i overensstemmelse med det, Walter Russell har fortalt (ham jeg før har skrevet en del om her i bladet!), nemlig at alt, hvad vi oplever som fysisk stof er et samspil mellem en indadgående og en udadgående bevægelse, en sammentrækkende og en udvidende kraft. Den første materialiserer når den dominerer, mens den sidste dematerialiserer når den har overvægten. I den menneskelige organisme skulle der gerne være nogenlunde ligevægt. Der skal bevidsthedskraft til at fastholde cellernes spænding på det niveau, der svarer til en temperatur på de ca. 37 grader.

Dette passer også udmærket med det, Martinus har forklaret. Han siger, det er vor tænkning, der som vor livskraft styrer organismens opbyggende og nedbrydende kræfter. Tænker vi kærligt er det følelsesenergien, dvs den sammentrækkende kraft, der har overtaget, hvorimod negative tanker virker nedbrydende på organismen. Han kalder det en eksplosiv energi, der skaber ravage i vor krops mikroverden.

Vi kender også til vor organismes to modsatrettede energier fra beskrivelserne af begreberne yin og yang, men også bøger om madens syre-base-balance fortæller os, at vi nedbryder kroppens naturlige modstandskraft, hvis vi fylder den med alt for megen syreholdig mad, hvad mange i den vestlige verden i dag gør, oftest ubevidst.

Konklusion

Der er altså god grund til at tro, vi kan styrke vort velbefindende ved at få ”jordforbindelse”, fordi det kan medvirke til at neutralisere noget af den elektriske ubalance, mange lever med i dag. I fortiden har man godt vidst, at vi har brug for jordens energi, så de steder, hvor der var meget af den, blev anset for hellige steder, hvor man samledes for at dyrke ”jordgudinden”. Ja, i Gudindetiden byggede man ofte sine helligdomme i grotter nede i jorden. Til gengæld undgik man de steder, hvor der f.eks. på grund af en vandåre var megen plus-energi.

I den senere patriarkatstid, hvor det var solens plusenergi eller andre himmelguder man dyrkede, skulle helligdommene helst op på en bakketop.

Vi lever i spændingsfeltet mellem solens pluskræfter og jordens minuskræfter, så det gælder om at finde den balance, vor organisme behøver. Den balance har vi på mange måder sat overstyr, bl.a. ved at bruge eksplosionsenergien i næsten al vor industri og transport, og således skabt f.eks. klimaproblemerne. Og fordi manges organisme i forvejen er alt for domineret af plusenergiene – bl.a. ved at spise kød – får man alt for let hudkræft af solens energi. Vi behøver dens energi bl.a. for at få D-vitaminer, men det er vigtigt at finde den rigtige balance.

Da jeg var barn på landet, gik vi ude i solen hele sommeren uden beskyttelse, til gengæld gik vi mest på bare fødder for at spare på de dyre sko, så vi havde ingen helbredsproblemer. Så måske er det med ”earthing” slet ikke så dumt!

Med denne bog har vi fået endnu en brik til større forståelse af, hvordan vi kan passe bedre på vort dyrebare redskab, den krop vi har ”lånt” fra jordkloden. Men jeg tror, vi kan holde til mere, end denne bog forudsætter, ellers var alt håb jo ude for det flertal af verdens befolkning, der nu flokkes i byerne, mange i høje huse. Som Martinus skrev i småbogen ”Den ideelle føde”, har vi mistet vor instinktmæssige evne til at vide, hvad der er godt for vor organisme. Så nu må vi til at lære det på anden måde, nemlig ved hjælp af erfaringer og intelligens. Det vil koste lidelser og sygdom, men vi vil lære det til sidst. Vi har jo evigheden for os.

Martinus sagde:

Elektricitet er en åndelig kafr. Mennesket har fundet ud af at jonglere med de levende væsener, vi kalder elektroner, for at bruge deres åndelige kraft, deres livskraft, de agerer jo lovmæssigt.

Om genmanipulation

Edgardo Alessandro Lecaros-Lund lagde den 21/4 følgende spørgsmål ind på facebook:

Dette er et spørgsmål jeg godt kunne tænke mig at høre Kurt Christiansen's bud på givet hans baggrund i biokemi og plantefysiologi. Hvordan stiller åndsvidenskaben sig til det forhold, at man målrettet kan forandre arvemassen hos planter ved at overføre et gen fra en organisme til en anden via en vektor. Dette kan jo ikke sammenlignes med fx. forædling. I tillæg til dette kommer de juridiske rammer, som faciliterer patenter på levende organismer i form af brugspatenter og en "landbrugs-etik", som er underlagt nuværende markedskræfter, der i hastig grad spreder sådanne afgrøder.

Kurt Christiansen:

Jeg skal i det følgende prøve at komme med et svar på Edgardos spørgsmål. De juridiske spørgsmål føler jeg mig ikke kvalificeret til at sige noget præcist omkring.

Hvilken baggrundsviden kan vi hente i åndsvidenskabelige tekster?

Vi kan naturligvis ikke få en præcis tilkendegivelse i de åndsvidenskabelige tekster om dette emne, fordi sådanne muligheder ikke var til stede dengang disse blev skrevet. Vi må derfor stykke videnselementer sammen, og derudfra drage en konklusion, som man så må håbe er i overensstemmelse med virkeligheden, åndsvidenskabeligt set.

Vi må trække følgende facts frem:

Et plantevæsen fremstår på det fysiske plan som et plantelegeme besjælet af et eller flere salighedsvæsener, der er på vej ned i mørket på det fysiske plan. Dette sker efter plantevæsenernes eget ubetingede ønske, da de er blevet overmættet af alkærlighedsværemåden, som de har oplevet i de åndelige riger.

Hvert plantelegeme/plante som vi ser, kan udgøre et eller flere inkarnerede væsener. Åndsvidenskaben siger, at planter med både hanlige og hunlige formeringsorganer har to inkarnerede væsener, en for hvert køn. Hvordan de deles om plantelegemet er ikke beskrevet, men disse plantevæsener må så stort set have de samme legemstalentkerner, bortset fra kønslegemerne som de tilfører plantelegemet hver i sær.

Planter har jo som alle andre levende væsener flere organer, der tilsammen opretholder organismen. Disse organer består af væsener fra lavere spiralkredsløb - organvæsener, cellevæsener og andre mikrovæsener i det uendelige - hvilket, i princippet, helt svarer til vores legemer. Disse

inkarnerende plantevæseners organismetalentkerner må af samme årsag være ret ens, ellers ville der opstå noget helt forskelligt som afkom/inkarnerende plantevæseners plantelegeme.

Planter er også afhængig af forældreprincippet som andre væsener på det fysiske plan. Det vil sige, at der, for at plantevæsener kan inkarnere på det fysiske plan, må være et forældrepar, som godt kan være den samme plante (selvbestøvning), men kan også være forældre, som plantevæsener, værende forskellige planter (fremmedbestøvning). Forældreprincippet betinger imidlertid, at der ved «undfangelsen» af et nyt plantevæsen kræves to sæt DNA, et fra hver af de to forældre. Det gælder for såvel plante- som dyrevæsener. Dette stemmer med naturvidenskabens erkendelser.

Undfangelsen i planteverdenen sker når et støvkorn/pollenkorn forbinder sig med ægcellen, som det også sker i dyreverdenen. Derved dannes fosteret som i planteverdenen i første omgang udvikler sig til et frø der udvikles i moderplanten, og ved modenhed kan høstes, gemmes, og sås ud når landmanden ønsker det, eller når det, ved at ligge på jorden, udsættes for et passende miljø for spiring. Dette ligner meget fosterudviklingen i dyreriget, bortset fra, at dyrevæsenet skal fødes efter en nøje fastlagt tid, medens plantevæsenet, som frø kan ligge i lang tid før det går til grunde.

Læg mærke til, at jeg her kun beskæftiger mig med flercellede væsener, ikke de encellede.

Alle væsener på det fysiske plan har legemer, der hovedsagelig består af tyngde- og følelsesenergi, men også indeholder en stor del stråleformet energi fra de øvrige af underbevidsthedslegemets grundenergier, hvoraf vi i alt har 6. Årsagen til, at de fysiske legemer, til forskel fra vores åndelige legemer, når vi når til de åndelige riger,

består af en stor mængde af de to forannævnte energier skyldes, at disse to energier repræsenterer varme og kulde, eller sagt på en anden måde, udvidende og sammentrækkende energi. Dette forhold der er ansvarlig for al bevægelse, er så styret af de øvrige energiformer. Hos mennesket er det intelligensenergien der fortrinsvis er styrende, sammen med noget instinktenergi som er dominerende hos væsener hvor intelligensenergien endnu kun er svagt udviklet.

Planten har ikke intelligensenergi af betydning, så den kan virke ved denne, men plantelivet styres helt af instinktenergien. Instinktenergien repræsenterer en styreform som er baseret på en stor mængde C-viden, som er en overordentlig lang række automatfunktioner fra den tidligere spiral. Det er på dette grundlag, at dyreverdenen og planteverdenen kan fungere på det fysiske plan, og det har også indflydelse hos mennesket, et stykke hen ad vejen, hvor intelligensenergien også her er en mangelvare. Væsenerne ved via instinktenergien, pr automatik, hvad de skal gøre for at klare livet, selv om de ikke har intelligensenergien til rådighed i passende mængde. Tænk på, at kyllingen straks forstår at den skal spise kærner.

Selve legemsdannelsen sker helt via C-viden/automatfunktioner for alle væsener på det fysiske plan. Disse automatfunktioner kan dog via en evolutionsproces der er mere eller mindre væsenet bevidst, hele tiden ændre lidt på det fysiske legeme, så det tilpasses væsenets øjeblikkelige behov. Dette kan vi forstå via Darwins evolutionsbeskrivelser, som åndsvidenskaben er helt i overensstemmelse med.

Vi kan konstatere, at genetikken (DNA-strengene) er nødvendig for en del af de legemsdannende talentkerner, men ikke for det hele. Dette forklarer åndsvidenskaben ved at sige, at væsenerne (de højerestående) har opbygget talentkerner (evner) baseret på de egenskaber, som de har oparbejdet igennem inkarnationer. Når man opbygger en talentkerne for en bestemt evne, opbygges den i X2 (uden for tid og rum, i skæbneelementet), og samtidig opbygges

der et center i hjernen (bl.a.) i form af celler, der besjæles af et inkarnerende væsen (Centeret er på organniveau, formodentlig), inden for tid og rum i X3. Dette har viden- skaben også fundet frem til ved forskellige forsøg, som jeg ikke skal komme ind på her, men som jeg har omtalt i den endnu ikke trykte bog jeg har skrevet, som hedder «Jeg, guddommen og mine medvæsener». Ad denne vej opstår der talentkerner og evner i det skabte væsen, som ikke kommer fra dets forældre gennem arvmassen.

Vi har således her nævnt tre forskellige talentkernetyper. 1. Dem vi ingen indflydelse har på, som ændrer på grund- energiernes styrkefordeling. 2. Talentkerner for legems- dannelsen der betinges af arvmassen. 3. Talentkerner som er unge og som ikke matcher den oprindelige arvmasse ved væsenets inkarnation i X3.

I denne sammenhæng, og til forståelse af min besvarelse, må også påpeges, at åndsvidenskaben siger, at uanset hvordan der skabes mulighed for at et ”væsen” kan opstå/ inkarnere på det fysiske plan, det være sig såvel af naturlig vej som af ”teknisk” vej. Det være sig såvel via vores egne talentkerner konstruktioner, som talentkerner som vi har opbygget for vore mikrovæsener som organvæsener og cellevæsener m.m., og som derfor tiltrækker specielt egnede mikrovæsener, vil der altid inkarnere et væsen egnet for at leve i den etablerede struktur, uanset om den er god eller dårlig.

For at forstå dette jeg her har nævnt kræves en dybtgående kendskab til åndsvidenskaben, så I må efterforske disse udsagn ved at forske intensivt i åndsvidenskaben. Som et simpelt eksempel kan nævnes, at såfremt et menneske ved misbrug af sit legeme via alkohol, stoffer eller andet som ødelægger legemsstrukturen og dermed ændrer ta- lentkernerne for sund legemsdannelse, vil der inkarnere mikrovæsener der passer til den nye forringede standard. Det er det der bevirker, at mennesker kan inkarnere som defekte på mange forskellige måder.

Hvordan skal vi forstå genetikken og evolutionen i forhold til hvad vi ved fra naturvidenskaben og det vi kan se af åndsvidenskabens tekster?

Fra naturvidenskaben ved vi, at der på grundlag af det genetiske materiale der stilles til rådighed ved en sam- mensmeltning af sædcelle og ægcelle, vil skabes mu- lighed for at der udvikles et væsen der har et udseende, og er et væsen der fremtræder i overensstemmelse med dette genetiske materiale, og derfor er en kombination af faderens og moderens udseende og egenskaber.

Vi kender en del til genetikkens love via Gregor Mendels forskning af genetikken ved krydsning af planter med

karakteristiske egenskaber, bl.a. blomsterfarver m.m.. Se på nettet om Mendels 1. og Mendels 2. lov. Dette var den indledende del af den genetiske forskning. Den viste os, at vi på det helt elementære plan kunne opfatte genetikken sådan, at der kom et arveanlæg vedrørende et bestemt anlæg fra faderen og et fra moderen. Dette blev opstillet sådan, at man kunne tale om et anlægssæt på den måde, at hvis der var anlæg for en blomsterfarve som rød, kunne dette anlæg være tilstede eller mangle. Hvis anlægget var tilstede, skrev man «A». Hvis det manglede skrev man «a».

Et afkom havde så flere muligheder idet afkommet var i besiddelse af en anlægsmulighed fra såvel faderen som moderen. Hvis både faderen og moderen havde et anlæg for rød farve skrev man «AA». Hvis kun den ene havde anlægget skrev man «Aa», uanset om det var faderen eller moderen der bar dette anlæg. Hvis ingen af forældrene havde anlægget skrev man «aa». Hvis afkommet havde anlægget «AA» blev blomsterne røde. Havde det anlægget «Aa» blev blomsterne lyserøde, og hvis afkommet havde anlægget «aa» blev blomsterne hvide.

Forældreplanterne har samme kombinationer i deres arveanlæg. Det vil sige, at forældretyperne kan være AA, Aa eller aa. Det omtalte er det absolut mest elementære i genetikkens mekanisme, men jeg vil ikke gå længere ind i denne, da det ikke tjener noget formål her, og at det ikke er en bog jeg skriver. Læs mere på nettet herom, bl.a. vedr. Mendels 2. lov.

Det vi kan lære af dette er, at det i sådan et tilfælde som det her omtalte viser, at det er genetikken der bestemmer plantens udseende i denne situation, ikke det inkarnerende plantevæsen selv. Vi må aflæse det sådan, at det er genetikken, hvilket vil sige DNA-strengenes sekvenser, der dirigerer en del af væsensfremtoningen. At det inkarnerende væsen så matcher denne genetiske tilstand skyldes sikkert, at væsenet selv har valgt at inkarnere netop i denne plantekrop.

At vi må se sådan på det, begrundes i, at hvis det inkarnerende væsen havde en indflydelse på et sådan forhold, ville resultaterne af forsøg ikke stemme med den statistiske resultatberegning, hvilket de netop gør, grundlæggende, men der kan gå kludder i det af andre årsager som er forstået, og som jeg ikke skal komme ind på her.

Denne beskrevne situation er imidlertid ikke generelt gældende. Det ved vi fra åndsvidenskaben, idet åndsvidenskaben fortæller, at det inkarnerende væsen netop medbringer forskellige talentkerner i sit X2. Disse kan opdeles som ovenfor nævnt, i talentkerner for grundenergierne i underbevidstheden, som væsenet ikke har nogen væsentlig indflydelse på. I talentkerner for kropsdannelse som er bestemmende for kroppens grundlæggende udvik-

ling. Det er derfor at mennesker ikke kan føde hunde og andet, og at der ikke kan opstå en anden planteart som afkom, end den som svarer til forældrearten. Det er også derfor, at der normalt ikke kan opstå noget afkom ved parring af to forskellige arter.

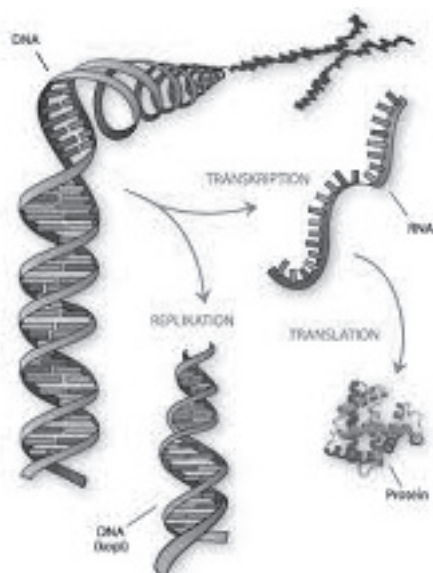
Afkommet (det inkarnerende væsens) talentkerner for legemsdannelse, skal således passe til de genetiske muligheder som er nedlagt i arvemassen, ellers kan væsenet ikke inkarnere i disse forældres befrugtede ægcelle, og må opsøge andre steder, andre forældrepar, hvor deres talentkerner passer.

Når dette er sagt, skal man forstå, og som det ovenfor er antydnet, at arterne kan tildanne andre egenskaber gennem udvikling, når blot det sker i små skridt over mange inkarnationer, hvilket de gør hele tiden. Man skal også forstå, at der kan opstå temmelig stor forandring ved mutation. Væsenernes egen påvirkning af udviklingen/evolutionen sker grundlæggende via «sult- og mættelsesproblematikken», åndsvidenskabeligt set.

I de seneste år er naturvidenskaben blevet klar over, at det ikke blot er DNA-strengene som sådan der alene er bestemmende for legemsdannelsen hos afkommet. Når jeg siger legemsdannelsen, underforstår jeg, at den omfatter alt hvad der er af organer samt legemets stofskifteprocesser.

Man har opdaget, at der langt hen ad vejen sker en speciel udvælgelse af arveanlæg fra DNA- materialet når der skal dannes specielle organer og celletyper. Dette har vi et godt eksempel på i menneskekroppen. Man kan nemlig her se, at en menneskekrop indeholder omkring 200 forskellige celletyper. Disse besidder alle nøjagtigt det samme DNA-materiale, selv om de er forskellige. Det betyder således, at forskellige celleområder/organområder i menneskekroppen udnytter forskellige dele/elementer af arvemassen til at opbygge sine specielle celler og organstrukturer. Der sker således en selektion/udvælgelse af de forhånden værende muligheder, altså en udvælgelse af specielle arveanlæg fra DNA-strengen, hvorved der opbygges disse forskellige celler og organer.

Dette fænomen har naturvidenskaben forsket i, og nået til en erkendelse af, at der er en hel del proteindele der kan tildannes på forskellig måde, og derefter have en speciel indflydelse på udvælgelsen af arveanlæg fra DNA-strengene, og dermed dannelsen af organer og celler når de udvikles. Denne nye erkendelse og forskningsretning kaldes »epigenetik«. Man prøver nu at finde ud af hvilke faktorer der påvirker disse proteinmodifikationer som indirekte påvirker udnyttelsen af DNA-strengenes muligheder, og dermed er ansvarlig for de forskellige vævs- og celletyper. Man ved det ikke endnu. Der er i denne forbindelse også nogle mekanismer der regulerer opståede mutationer og andet som kan ændre væsenet legeme og stofskifte.

Dette er naturvidenskabens iagttagelser. Ser vi på hvad åndsvidenskaben kan sige om dette, ved vi jo, at det inkarnerende væsen tiltrækker såvel samtidigt inkarnerende organvæsener, såvel som inkarnerende cellevæsener, til væsens legemsdannelsen. Det er her naturligt at formode, at det er mekanismer forbundet med disse væsensinkarnationer (organ- og cellevæsener) der forårsager disse udvalgte egenskaber hvorved organerne med deres specielle celledannelser opbygges. Vi skal jo forstå, at ovennævnte organvæsener og cellevæsener har deres egne talentkerner for dannelse af deres organkroppe og cellekroppe.

Det må være indlysende, at det egentlige inkarnerende væsens kropstalentkerner skal matche såvel dets organvæsenernes talentkerner for legemsdannelse, som at disse organvæsenernes talentkerner for legemsdannelse (organlegemer) skal matche de enkelte cellevæsenes talentkerner for legemsdannelse der skal indgå i de nævnte organvæseners organlegemer.

Om der her er en hierarkisk «hakkeorden» ved jeg ikke, men jeg tror, at selve det inkarnerende væsen primært har talentkerner for legemsdannelse, der på organniveau tiltrækker specifikke organvæsener, altså organvæsener med specielle kvaliteter der matcher det inkarnerende væsen, og derefter overlader det til organvæsenene selv at inkarnere som organer, hvis legemer passer til deres egne talentkerner, hvilket inkluderer udvælgelse af cellevæsener som organvæsenene matcher med. Dette skal forstås på den måde, at det inkarnerende væsen på sit eget niveau tiltrækker de for niveauet passende organvæsener, som det så lader opbygge deres egne organlegemer hvori cellevæsenernes udvælgelse indgår.

På basis af det jeg her har sagt må man så stille sig det spørgsmål: Hvilke anlæg/egenskaber er så bestemt af arvemassen i form af DNA-strengene og de modificerende

udnyttelsesmekanismer, og hvilke anlæg/egenskaber er det muligt for det inkarnerende væsen med sine organvæsener og cellevæsener, selv at indføre i det nye legemlige X3, uden at det er baseret på forældrenes DNA-streng? Man må nok antage, at hele den basale legemsdannelse er baseret på DNA-materialets øjeblikkelige tilstand, med den mulighed, at de modificerende egenskaber som videnskaben har observeret via ændringerne i proteinstrukturene som studeres i epigenetikken, giver et vist spillerum for variation. Det må stadig ligge klart, at det Mendel så, at blomsterfarven var helt forudsigelig, statistisk beregnet, i relation til den traditionelle genetikk forståelse, må opfattes som egenskaber der helt er bundet til DNA-strengen.

Det er lidt uldent det jeg her har sagt, men vi er her ude i såvel naturvidenskabens som åndsvidenskabens frontområder/yderområder, hvor der ikke foreligger så meget der ligger fast så vi bevæger os på fast grund, men på en grund der alene er baseret på logisk tænkning og følgeslutninger. Jeg har over tid interesseret mig meget for spørgsmålet omkring de frihedsgrader der måtte findes for, at inkarnerende væsener selv kan påvirke legems- og funktionsdannelsen, men må stadig basere det på formodninger og logiske følgeslutninger. Jeg står på den platform, hvor jeg ser, at visse egenskaber er fastlåste, og andre egenskaber kan ændres, og endnu andre som mest er knyttet til de energiformer som ikke er tyngde- og følelsesenergi er helt fri til at danne og ændre.

For at sige det kort. Det er min opfattelse, at den del af legemsdannelsen/væsensdannelsen der helt overvejende er baseret på tyngde- og følelsesenergien, er ret vanskelige at ændre på. Det går ret langsomt. Det er jo de træge energier. De «legemsdannelser» (bl.a. bevidsthedsområdet med tankestoffet) der hovedsagelig er baseret på de andre 4 grundenergier, intelligens, intuition, hukommelse og instinkt, lettere kan ændres og modificeres. Det mener jeg også er vores erfaring.

Vi skal dog her bemærke, at instinktenergien ikke kan ændres af planten der jo ikke rigtigt har noget at gøre det med, da den mangler de energier i passende mængde, der kan gøre det. Den mangler jo i særdeleshed intelligensenergien.

Hvordan ser åndsvidenskaben på situationen omkring kunstig indføring af specielle gener i et levende plantevæsen?

På basis af det jeg aldeles telegramagtigt en miniature har forsøgt at beskrive ovenfor skal vi nu se på det aktuelle tilfælde som Edgardo har spurgt mig om.

Edgardo mener ikke at en sådan indføring af arveanlæg kan opfattes som en form for almindelig forædling. Jeg vil medgive ham, at teknikken er noget anderledes,

men at der grundlæggende nok ikke er så stor forskel. Almindelig forædling består i, at man på normal måde krydser/parrer udvalgte plante eller dyrevæseners med hinanden, for via genetikken at få dannet et afkom der har en eller flere egenskaber som forædleren ønsker. Dette sker på denne måde, ved at man blander DNA-strengene fra fader og modervæsenet, og håber at disse finder sammen som forædleren ønsker. Når det gælder blomsterfarven som ovenfor nævnt, er det ganske nemt og simpelt, her er alt forudsigeligt statistisk set. Hvis det ønskede var en plante der gav nogle større rødbedeknolde, eller hvis man ønskede at fremavle grise der var længere en forældrene (eller kaniner med mindre ører) er det en mere usikker sag. Her taler vi om kvantitative egenskaber baseret på et stort antal arveanlæg som man kun kender lidt til, omkring hvordan disse blandes og nedarves, og hvordan de enkelte arveanlæg påvirker hinanden. Dette er meget komplekst, og man trækker på en måde i lykkens pose, selv om man godt kan basere forædlingen på en hel del viden og erfaring.

Det jeg her har sagt er overordentligt forenklet, men jeg tror ikke det vil hjælpe på forståelsen hvis jeg indførte en lang række forhold, og forklarer arveforhold langt dybere end jeg har gjort. Læseren vil alligevel ikke have mulighed for at forstå dette uden grundlæggende studier af disciplinen/forskningsområdet.

Det skal dog lige bemærkes, at en stor del af forædling er baseret på tilpasning af stofskifteprocesser (altså kemiske processer) i væsenerne (baseret på genetik) så der fremkommer et legeme af den ønskede form og farve. Når det gælder blomsterfarven drejer det sig om en ganske lille ændring i disse stofskifteprocesser, processer som findes naturligt i visse af de omhandlede væsener/planter. Det drejer sig imidlertid om en lang række ballanceforhold og meget mere, når det drejer sig om kvantitative egenskaber. Det drejer sig om enkle arveforhold i visse tilfælde og komplicerede arveforhold i andre tilfælde hvis man f.eks. ønsker at ændre på behåningsformen, forgreningen og andre lignende forhold hos en plante for at beskytte den imod skadedyr eller opnå andre fordele i avlsmæssig henseende.

Åndsvidenskabeligt set, er denne proces helt naturlig, blot systematisk ledet af forædleren der bestemmer hvilke forældretyper der skal parres og give afkom. Forædleren presser så sine væsener til, via den naturlige evolution, at give afkom i større mængde, som forædleren ønsker, og som naturen nok ikke ville prioritere særligt højt, og hvor individerne måske, af forskellige årsager, ville gå til grunde og dermed forsvinde, hvis man ikke kunstigt beskyttede dem imod naturens påvirkninger. Det er derfor at forædlede væsener ofte er ret sarte i forskellige sammenhænge. F.eks. ville lange grise nok ikke være så

robuste og have mulighed for at modstå alle strabadser i naturen som kortere grise ville kunne klare, og kaniner med små ører ville nok ikke have så let ved at redde sig ved at høre når angriberen kommer, som kaniner med større øre og bedre høreegenskaber.

På baggrund af det foran nævnte kan vi nu se på dette, at indføre et veldefineret arveanlæg i et plantevæsen hvor dette anlæg ikke findes i artens væsener i forvejen. I princippet er der ikke nogen egentlig praktisk forskel på almindelig forædling ved krydsning, og så dette at indføre et arveanlæg kunstigt fra en helt anden væsensart, hvis det ellers kan forenes med det værts-DNA hvori det lægges/indføres.

Når jeg kort siger dette, undlader jeg at forvirre læseren ved at prøve at forklare vedkommende hvordan det i praksis kan lade sig gøre. Det er en overordentlig kompliceret proces, og særlig kompliceret hvis det nye afkom skal give afkom efterfølgende som fortsat besidder dette anlæg.

Lad os tage eksemplet Majs der genmodificeres til at modstå ukrudtsmidlet glyfosat (Roundup).

Med den rigtige tekniske procedure indføres arveanlæg der gør majsplanten modstandsdygtig imod ovennævnte ukrudtsmiddel. Man må antage, at der ikke ved samme lejlighed forsvinder nogle af plantens andre arveanlæg.

Jeg har ikke studeret hvad dette arveanlæg betyder for stofskiftet i planten i detaljer, men man må som princip konstatere, at dette arveanlæg enten indfører nye stofskifteprocesser (nye omsætningsveje af kemiske forbindelser, og dannelsen af nye kemiske stoffer, i plantens i øvrigt komplicerede kemiske processystemer, som man generelt kalder plantens eller dyrets stofskifte). Stoffer eller omsætninger via enzymer der bevirker, at det giftige stof glyfosat omgående bliver nedbrudt eller på anden måde bliver uskadeliggjort. Det kunne jo også være, at der blev dannet en barriere for giftstoffet så det ikke kunne komme ind i planten eller dennes celler. Der er mange muligheder, og jeg har ikke kendskab til specielle GMO-påvirkningers biokemiske og fysiske virkemåder.

Det her nævnte er det primære mål med indføring af nævnte anlæg. Dette betyder dog ikke, at sådanne ændringer eller forøgelser/komplicering af stofskifteprocessernes virkemåde, ikke samtidig kan bevirke, at der dannes nye og måske for forbrugeren giftige stofskifteprodukter. Det er jo et kompliceret stofskiftesystem man griber ind i. Det er nok denne mulighed mennesker er mest bange for. Der er naturligvis også andre muligheder for opståede nye forhold, så som plantens konkurrencesituation i det naturlige miljø, og andre ting jeg ikke skal komme ind på her.

Set fra det inkarnerende plantevæsens synspunkt må vi nok konstatere, at en befrugtet ægcelle (forstået sådan at forældreplanterne viderefører det indførte nye arveanlæg) med et DNA-sæt der indeholder dette indførte nye anlæg, ikke vil give nogle specielle problemer for det eller de inkarnerende plantevæsener. De vil nok tage det til sig som det der hører med til dets nye plantelegeme, selv om det ikke har en speciel talentkerne for brugen af dette anlæg. Man kan vel se på det sådan, at plantevæsenet har fået en ny speciel talentkerne til sin legemsdannelse, som det ikke har oparbejdet som C-viden, som det normalt er tilfældet ved tilpasning/evolution. Om det inkarnerende plantevæsen har nogen speciel positiv eller negativ indstilling til dette anlæg (tiltrækning eller frastødning) har jeg naturligvis ikke nogen mening om. Det bliver i hvert fald accepteret af det inkarnerende plantevæsen derved, at det fører egenskaben videre i sit nye plantelegeme.

Situationsmæssigt betragtet, må det antages, at plantevæsenet må opleve anlægget som positivt, i hvert fald erfaringsmæssigt, da det ved hjælp af dette kan undgå at blive dræbt af ovennævnte ukrudtsmiddel hvis det bliver udsat for en sådan behandling. Men det kan plantevæsenet naturligvis ikke umiddelbart forholde sig til, da det kun har en anelsesbevidsthed.

Vi skal nemlig huske, at et plantevæsen er et rent instinkt-væsen, og derfor nok ikke har nogen speciel fornemmelse for et sådan forhold. Instinkttilstanden/instinktbevidstheden afviser i hvert fald ikke dette specielle forhold, for så ville der ikke være nogle plantevæsener der ville inkarnere i den befrugtede ægcelle hos hunplanten, hvorefter ægcellen ville gå til grunde.

Jeg ser egentlig sådan på det, at en sådan indføring af et nyt arveanlæg nærmest svarer til at der er sket en mutation. Mutationer er jo den medvirkende mekanisme der driver evolutionen. Vi ved dog ikke endnu, om sådanne mutationsfænomener er noget, som det inkarnerende plante- eller dyrevæsen selv har nogen indflydelse på. Vi ved endnu for lidt fra epigenetikens område til at vi kan drage nogen logiske slutninger.

Det nævnte var kun et enkelt lidt klassisk eksempel på GMO-fænomener. Man modificerer også mange mikro-organismers gensystem for at få en nem og billig måde til at fremstille specielle molekyler der bruges i medicinen, til gavn for menneskeheden. Men jeg skriver jo ikke her om encellede organismer.

Jeg vil slutte her. Det har været en meget primitiv telegramagtig præsentation af situationen, som har ført mig frem til en ret enkel konklusion der kun fylder et par linjer. Jeg har brugt megen plads i forsøget på at føre læseren frem til at forstå, blot en næsten ubetydelig, men basal lille del af grundlaget for min konklusion. Uden denne indføring ville min konklusion, for læseren, ubetinget være «goddag mand økseskaft». Måske er det det alligevel, og vil ikke være andet før læseren selv har studeret såvel de genetiske problemstillinger som åndsvidenskaben i dybden. Jeg beklager, der kunne ikke gennemføres en større uddybning på et begrænset antal sider, fordi det er et meget kompliceret emne, såvel naturvidenskabeligt som åndsvidenskabeligt.

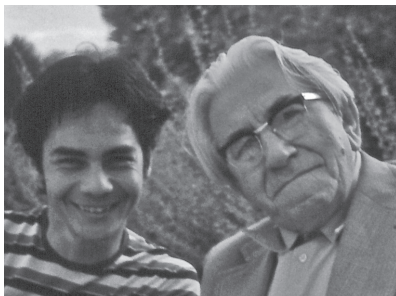

Betragtninger mens vi venter...

v/Mischa Lim

Der er opstået to markante holdninger inden for Sagen. Det ulykkelige er, at disse to divergerende meninger har skabt en fastlåst situation, som man mener kun kan løses med en retssag. Parterne er overbeviste om, at de hver især er i deres fulde ret til at agere, som de gør. De kan på hver deres måde have ret, men denne splittelse inden for Sagen hører ikke op, selvom vi får en retssag, for den *grundlæggende* uenighed kan ikke stilles for en jordisk domstol. Og når dét er tilfældet, hvad skal vi så med en retssag, hvor der ingen vindere er?

Hele livet igennem møder vi besværligheder på vores vej, men det er så viseligt indrettet, at de ikke bare kommer tilfældigt dumpende. Når Forsynet ser, at vi er parate, møder vi problemerne. Dvs. de kommer altid på det rette tidspunkt. Vi kan så vælge at ignorere dem eller at tage udfordringen op og bearbejde dem.

Når vi har problemer inden for Sagen, har vi fået Det Tredie Testamente, som fungerer som vores landkort, og retter vi os efter det, vil vi altid finde den mest kærlige løsning på vore problemer. Vi har også Samarbejdsstrukturen, som giver specifikke anvisninger på løsninger, og den kan ydermere bruges som en slags kompas eller noget, vi kan navigere efter. Vi har altså alt det materiale, man kan ønske sig, for at håndtere livets vanskeligheder.

Når der nu er opstået et problem inden for Sagen, må det være, fordi vi er parate til at håndtere det på rette måde, og dét må vi vise omverdenen. Vi må vise, at vores handlen og ageren er i harmoni med Guddommen, og at vi arbejder på at opnå en enhed inden for Sagen. Med vores eksempel må vi vise, at vi kan løse problemer på en kærlig måde, som er både følelsesmæssigt og intelligensmæssigt til glæde for alle, for som Martinus siger: *'Kærlighed er intellektualiseret følelse.'* Dermed har vi opnået vores mål og er inde ved Sagens kerne, og vi er alle vindere.

- lad den rene kaste den første sten....

Martinus skrev i Livets Bog stk. 1247:

Hvorledes den Dom, med hvilken vi dømmer andre, udgør Dommen over os selv.

At „Straf” og „Hævn” overfor disse Væsener ikke kan være det samme som virkelig „Retfærdighed” bliver ligeledes her til Kendsgerning.

At „straffe” et Væsen for noget, det ikke ved, maa da mindst være lige saa stor en „Forbrydelse” som den, man „straffer” for. Men saa bliver Kristi Ord om, at „den Dom, med hvilken I dømmer, skal Eder igen tilmaales”, jo ligeledes her til videnskabelig Sandhed. Den der „straffer” et Væsen, enten det nu er med uvenlige Ord, eller det er med Paaførelsen af rent legemlige Lidelser, gør sig jo netop skyldig i Udløsningen af nøjagtigt det samme Princip som det, han og Staten „dømmer” og „straffer” „Forbryderne” for. Hvis hans „yngre Brødre” paa Udvik-

lingsstigen er „Forbrydere”, fordi de handler ud fra deres eget „Retfærdighedsbegreb”, saa er baade Staten og de *lovlydige Borgere ogsaa „Forbrydere”*. De handler jo ogsaa ud fra deres „Retfærdighedsbegreb”.

Enhver Form for Bedømmelse af andre Væsener som „Forbrydere” er altsaa en absolut Dom over den Bedømmendes eget Væsen. Hans Dom afslører fuldstændigt, hvad han forstaar, og hvad han ikke forstaar. Den viser fuldstændig hans egen moralske Standard. Da der i absolut Forstand ikke kan eksistere „Forbrydere”, vil enhver, der dømmer et andet Væsen som saadan, ved denne Dom begaa en Uretfærdighed” imod det andet Væsen. Det stempler det for noget, det ikke er. Og det dømmende Væsen afslører med sin Dom sig selv som skyldig i den samme Lovovertrædelse som den, i Kraft af hvilken det stempler andre Væsener som „Forbrydere”. I Sandhed, kun „den, der er ren, kan kaste den første Sten”.

Aase Møller-Hansen skriver:

Kære Kirsten Thurø

Tak for Deres svar i Ny Verdensimpuls, der er meget omfattende. Ja mit brev var en kommentar til Deres første indlæg i NV 4/2013, som jeg havde lagt til side, for jeg syntes egentlig ikke, det var min opgave at kommentere det. Men med Deres andet indlæg i NV 5/2013 kom De med anvisninger på, hvordan Martinus Institut måtte forholde sig ved nyudgivelser, og det mener jeg ikke De kan gøre. De kan komme med Deres forståelse af tingene, men De såvel som andre udenfor Rådet og Martinus Institut kan ikke for alvor mene, at det er jeres ret at diktere, hvordan disse udgivelser skal foregå. Martinus har efterladt sine retningslinier, som man følger på Instituttet. At nogen påstår, at man ikke gør det, er og bliver en påstand. Det letteste er jo at stå udenfor og kritisere, frem for at gå ind og tage et ansvar for videreførelsen af Martinus arbejde. OK man har dannet en fond og oprettet en skole i Brøndby, men hvorfor gøre det i opposition til Martinus Institut, man kunne have gjort det i samarbejde med Instituttet. Det ville have været i Martinus ånd.

- 1) Man kan tage en debat om disse ting, men at mene man selv sidder inde med **sandheden**, er for mig at se et hovmod, som Deres bekendtskab med Martinus ikke berettiger Dem til.
- 2) Jeg kan dog give Dem ret i, at Guddommen må have en mening med de ting der sker. Nu foreligger 1. udgaven i så mange eksemplarer, at den nok ikke går tabt. Men i stedet for at lave piratudgaven kunne man jo have doneret pengene til Instituttet med den klausul, at de skulle bruges til en genudgivelse af 1. udgaven, som Rådet på daværende tidspunkt ikke mente, der var råd til og måske heller ikke brug for. Nu kommer en ny udgave af Livets Bog med rettelseslister, som man også brugte i Martinus levetid ved nyudgivelser, der den gang skulle godkendes af Martinus. Det kan så ikke nu, men der er dog ingen ændringer i Martinus tekst, fordi man bruger dansk retskrivning år 2014. Den retskrivning ville Martinus selv have brugt, hvis han havde levet nu. **Der er absolut ikke tale om manipulation.** Ordet "mineraler" rummer i Martinus fortolkning nøjagtig de samme store perspektiver, som De ser i ordet "mineralier". De vil også se, at man ved nyudgivelser af H.C. Andersen, Grundtvig og Kirkegård vil bruge dansk retskrivning år 2014. Det ændrer jo ikke i teksten. Prøv om De kan læse eks. Kalmartraktaten fra 1375 eller tag til Island – hør og læs sproget, som jo er det nærmeste vi kan komme oldnordisk, som dansk, norsk og svensk er udgået fra – og husk så på, at Martinus tekster skal

holde de næste 3.000 år.

- 3) Angående retssagen mener jeg, at de 4 selv har bedt om den. Tyveri er tyveri, hvad enten man stjæler en computer på Instituttet eller man stjæler en diskette eller fil med Martinus tekster. De har jo heller ikke villet stoppe med at lægge Martinus tekster på nettet – også stjålne og i nogle tilfælde uredigerede tekster. Jeg tror de var kommet længere ved at samarbejde med Martinus Institut.

Til slut vil jeg endnu engang anbefale Dem at tage kontakt til Instituttet – gå ind på deres hjemmeside www.Martinus.dk og få Deres syn på sagen. Dialog fremmer forståelsen.

Venlig hilsen **Aase Møller-Hansen**

Kommentar v Ruth Olsen

Kære Aase. Jeg sendte, som du bad mig om, brevet videre til Kirsten Thurø, og regner med at den "dialog" med hendes svar nu stopper. Nok er ytringsfrihed uhyre vigtig, men trods din utvivlsomt gode vilje, er det jo åbenlyst, at du ikke kender til det lange forløb med forsøg på dialog og samarbejde, der gik forud for genoptrykningen af 1. udgaverne.

Du har tilsyneladende heller ikke lagt mærke til, hvor ofte vi har sagt og skrevet, at Instituttet da gerne må udgive alle de rettede udgaver, de vil i Institutrets navn, så længe de ikke lader som om, det er den "ægte" vare og ellers sørger for, at Martinus' egne oprindelige ord er til at få, hvis man ønsker det.

Vi havde slet ikke en masse penge til det, men da forsynet åbenbart ville det, fik vi flere tilbud om lån, som nu, hvor vi har solgt 340 ekspl. ud af de 500 sæt, vi trykte, er ved at være tilbagebetalt.

- og svar fra Kirsten Thurø

Kære Fru Møller-Hansen.

Tak for Deres brev.

Allerførst: Jeg forholder mig til det, Martinus har oplyst mig om og intet andet.

Enhver kan skabe et Martinus Center når som helst og hvor som helst. Dette har intet med opposition at gøre.

1: - I min verden hører kritik ikke hjemme, kun saglig analyse og kærlige, velmente råd. Jeg vil derfor kærligt foreslå, at man undlader personlige angreb; det man sender ud falder jo tilbage på én selv. [Dette gælder alle!].

2: - Ifølge Martinus Institut's love, som De åbenbart ikke kender, kan man ikke donere midler til MI mod klausul. Fra Strukturen: Instituttet kan og må ikke modtage betingede gaver. Rådsmøde 14.11.78 [før Martinus' hjemrejse i 1981]

Man kan reelt ikke sammenligne andres litterære værker med Martinus Åndsvidenskab hverken, hvad indhold eller retskrivning angår.

Det Tredie Testamente er skrevet af et Kosmisk Bevidst menneske. I et sådant værk har ingen jordisk person ret til at ændre, sammenstille eller forfatte noget som helst. Rådet blev indsat for at garantere, at sådant ikke skulle forekomme.

Også i sin 90-års fødselsdagstale giver Martinus igen klart udtryk for dette.

Man kunne separat skrive supplerende sprogforklaringer, når og hvis dette blev nødvendigt. I vor tid kan alle læse de originale værker.

Ved retskrivninger gennem 3000 år af Martinus' hellige talsmand kan kun opnås en større og større forringelse af budskabernes ånd og mening, og dermed af dén hjælpe-mission Martinus har ydet os.

Menneskeheden står i en accelererende psykisk forandlingsproces, hvor flere og flere mere og mere vil evne at sanse og at læse ånd frem for blot intellektuel forklaring og skrivestil.

Verdensgenløseren har givet os Det Tredie Testamente som ÅND-svidenskabelig oplysning og inspirations-kilde til sand livserkendelse.

Martinus' ordvalg er pædagogisk og ofte symbolsk og har intet at gøre med, hvorledes skrivestils-perfektionister opfatter ordenes lighed eller ulighed på de forskellige tidspunkter i udviklingen.

Man har ingen ret til at knuse Verdensgenløserens pædagogiske indfaldsvinkler, eller noget som helst andet Verdensgenløseren skabte.

Radikale skrivestils-perfektionister har ingen evne til (bl.a.) at sanse eller blot indse eksistensen af de pædagogiske forskelle - desværre! Her er dialog omsonst. Dette gør ikke mennesket til et dårligere menneske; dette er blot en blind vinkel i sådanne menneskers bevidsthed. Vi har alle mange blinde vinkler. Det er disse vinkler Martinus med sine ord bearbejder, så der kan opstå erkendelse.

Med hensyn til «mineralier og mineraler» har De fuldstændig ret, set ud fra skrivestils perfektionistens opfattelse á år 2014; men ikke ud fra det kosmisk bevidste menneskes evigheds-perspektiv.

I stk. 1 i LB omtaler Verdensgenløseren ud fra sit mellemkosmiske bevidstheds-perspektiv "mennesker - dyr - planter og mineralier" som levende væsener.

Skønt vidende, at alt er levende, fremstår alle disse væsener ud fra et kosmisk bevidst menneskes makrokosmiske bevidstheds-perspektiv som "stof" - og under dette perspektivs "stof" hører betegnelsen "mineraler".

I sine beretninger om «mineralier og mineraler» gennem LB skelner Martinus helt bevidst mellem disse to ord ud fra nævnte to perspektiviske oplevelsestilstande. Beretter han om klodeliv ud fra sit mellemkosmiske perspektiv, skriver han: mineralier. Beretter han om kloder set ud fra sit makrokosmiske perspektiv skriver han: mineraler. Beretter han ud fra det jordmenneskelige ufærdige mellemkosmiske "del-perspektiv" anvender han ordet "vi" og skriver mineraler; idet han tager hensyn til vort ståsted i udviklingen].

Den intuitive opmærksomt læsende sandhedssøger bliver snydt for denne erkendelse ved ændring af teksterne. Dette er et lille, men betydningsfuldt eksempel på hvad, det er, jeg mener, når jeg taler om at læse ånd og at læse

ord. Man må sanse/vide i hvilket perspektiv ånden præsenterer sine beretninger.

Befinder vi os i et fly højt oppe, kan en menneskemængde også se ud som stof. Under landingen begynder stoffet at bevæge sig, og vi kan skimte menneskene. Efter landingen ses menneskene tydeligt i nær-perspektiv; vi kan tale med dem.

Dette er en jordisk analogi til det kosmisk bevidste menneskes oplevelse; bort set fra, at den kosmisk bevidste også ser alt vedrørende de levende væseners indre tanke-følelsesverden og mange andre detaljer, vi *ikke* opfatter; fordi vi endnu ikke er udviklede til at kunne opleve det samme som Verdensgenløseren.

I bevæger os i afstand, for ovennævnte oplevelse; medens et færdigt udviklet menneske bevidst bevæger sig i tilstand.

Martinus' tekst vil efterhånden, som vi erkender dens dybder, gøre os opmærksom på og forberede os til, at der kommer et skift i vort oplevelsesperspektiv. Verdensgenløserens ord er en direkte bearbejdning af vor bevidsthed, som langsomt forberedes til den nye åndelige/sjælelige sekraft.

Ordene er «nøglerne til forståelsen».

Fjernes eller ændres «nøglerne», vil denne positive forberedelses-påvirkning besværes for fremtidens åndsvidenskabeligt studerende.

At man ikke forstår grunden til, at Martinus sagde: "Der må ikke ændres et komma", - er *ikke* ensbetydende med, at så *må man gerne*, for man mener, man "har jo ophavsretten" hertil.

Det kosmisk bevidste menneske rejser bevidst i tid og rum og beskriver livet ud fra forskellige perspektiviske oplevelses-tilstande, hvoraf der findes utallige såvel i mikro-, mellem- som i makrokosmos.

Ved at vælge ordet «mineralier» frem for «mineraler» for det liv Verdensgenløseren i sit mellemkosmiske oplevelsesperspektiv iagttager, gør Martinus straks fra starten opmærksom på, at hans oplevelses-beretning udgår fra et andet og mere fuldkomment perspektivisk opfattelses-niveau end fra vort sjælelige stade, i hvilket "mineraler" fremstår som en art livløs materie.

Han ser ikke kun de mineraler, vi ser; han ser ind i mineralerne og ser levende mineralier. [Ordet er et symbolsk erstatnings-ord, idet Martinus ofte manglede ord for at kunne beskrive sin viden; men efterhånden som vi udvikles, vil vi sanse ordenes meninger og perspektiviske placeringer. DVS: HVIS de i mellemtiden *ikke* er blevet ændrede].

Den intuitive læser, som ville have opfattet ordets mening og perspektiviske placering og herudfra ville have fortsat

med, opmærksomt at erkende perspektivskiftene gennem sin læsning af LB, går glip af erkendelses-oplevelsen grundet skrivestils-specialisters redigering af teksten.

Hvor mange af den slags narretekster bliver af skrivestils-specialister indsat gennem 2-3000 år ved retskrivinger? Hvem kan garantere, at originalerne består, og at man klart véd hvad, der er hvad, når allerede Martinus' første Råd afveg fra Verdensgenløserens anvisninger???

Hvorfor skal mennesker udsættes for, at de evt. tror og mener, de investerer tid og midler i det bedste ved at købe skrivestilsrettede bøger; når virkeligheden er, at de *er* uvidende om, at de originale bøger indeholder den rette af verdensgenløseren indsatte psykologiske påvirkning???

Nedlægges allerede nu roden til, at fremtidige evt. uheldige Råd til sidst vil opfatte de originale tekster som ubrugelige og i dumhed kasserer dem???

Vil der til stadighed findes mennesker, som opdager og forstår, hvad originalerne repræsenterer, når skrivesstilspecialisterne vil have deres arbejde i fronten?

Vil originalerne til stadighed være tilgængelige?

Martinus prøvede på at beskytte sit arbejde ved at indsatte et Råd, hvis fornemste opgave er: at bevare teksterne uberørte.

Den hele hellige forståelse af hvad, som står skrevet i Det Tredie Testamente, kender mennesket først helt, når det evner at se og at opleve de samme bevidstheds-tilstande og perspektiver, som er det kosmisk bevidste menneskes livsoplevelse, hvilket lidt efter lidt med udviklingen kommer at ske for alle.

Desværre er det muligt sådan, at de fleste, som studerer Martinus Åndsvidenskab i vor tid, vil hævde, at det, jeg skriver, er: vrøvl; at det ene ord er lige så godt som det andet; at "mineraler" er bedst, for det er mere moderne i dag; men disse mennesker forstår simpelthen *ikke* Verdensgenløserens perspektiviske oplevelses-udgangspunkt; og det er bl.a. derfor, man ikke må ændre noget som helst: Man véd ikke, hvad man gør. Det er trods alt det kosmisk

bevidste menneskes perspektiviske verden, vi skal indføres i, og ikke det allerede kendte jordiske menneskes verden.

Det er en gyser for nogle Martinus-studerende at opdage, at mennesker, som end ikke evner at se dette enkle perspektiv vedrørende ”mineralier og mineraler”, bl.a. har sammenkonstrueret deres personlige opfattelse af HVAD. Martinus kan have villet oplyse om de symboler, han ikke nåede at skrive forklaringer til, og derefter bog-udgiver resultatet [resultaterne] i Martinus’ og Det Tredie Testamentes Navn.

3: - Det, de 4 har modtaget fra Forsynet, ville aldrig være blevet tilladt af skytsenglene hvis ikke, det var i Forsynets interesse.

Virkeligheden viser os klart hvorfor.

Intet menneske er [i åndsvidenskabens verden] lagt i lænker og bånd til at være tavs i relation til noget eller nogen. Vi kan jo tale til Gud om alt, og derfor skulle vi også kunne tale til hinanden om alt.

Det er en menneskeret at udtale sig; også om Rådet, om arbejdet og om nyudgivelserne. Rådet kan mene, at vi har uret; men bliver vi forbudt at ytre os, er det ikke alkærlighed, - den evige sandhed eller Gud, som bevæger forbudsmotiverne.

Vi kunne tale til Martinus om alt; også vore opfattelser af, hvordan tingene burde være. Vi mødte aldrig uvenlige svar eller forsvarstaler; kun intelligente, kærlige, afklarende svar.

Som jeg tidligere har pointeret, har jeg ingen negativ opfattelse af Rådet; men blot en opfattelse af, at meget er gjort ud fra misforståelser.

De har lov at have Deres opfattelser. Det samme gælder alle andre.

Alle skal stå til ansvar overfor Gud for ALT, man hver især mener, udtaler/skriver/udgiver og i det hele taget foretager sig.

At administrere tiden, vi har, viseligt er pligt.

Der er ved nærværende brevskriveri så forskellig viden og erfaringsbaggrund, at det reelt ikke er muligt at skabe en saglig, menneskeværdig dialog, som kan føre til en fælles forståelse.

Mine ord er ikke uvenligt ment; men dette kan man lige så godt se i øjnene.

Ud fra min opfattelse er der således ingen grund til at anvende mere tid på brevskriverier!

Modtag mine allerbedste ønsker for Dem i den fremtid, De går i møde.

De kærligste hilsener fra

Kirsten Thuro

PS: Vedrørende tegnsætnings-ændringer.

Min personlige nuværende opfattelse af Martinus’ tegnsætning vedrørende det treenige X er, at i Martinus’ detalje-analysering fokuseres primært på detaljen, og i dette opfattelses-perspektiv forbindes detaljen ikke direkte med det uskabte Noget som Er.

Det uskabte Noget eksisterer, men bevidsthedens fokus er på detaljen.

Derfor skriver Martinus X.1 - X.2 - X.3, altså med punktum efter X -et.

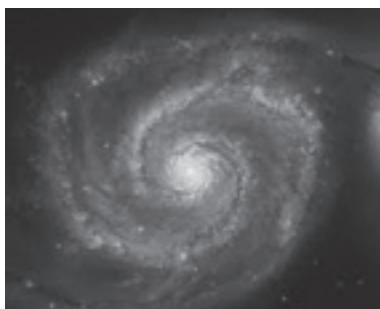
Når Martinus beskriver helhedsanalyser, som f.eks. ved symbolforklaringer,

da ses bevidsthedsforbindelsen mellem de 3 X-er klart og tydeligt, og da bruger han beskrivelsen: X 1 - X 2 - X 3, og fokus er på kontakt mellem de tre sider af det treenige X.

Når Martinus beskriver det ufærdige og ubevidste menneskes opfattelse og forståelse af livet som f.eks. i stk. 2207 skriver han: X 1. - X 2. - X 3.

Med de afsluttende punktummer pointerer han, at der hos det ubevidste menneske endnu ikke er aktiv forbindelse, hvad nævnte livserkendelse angår.

K.T.

Hvorfor tale om en X₀-faktor ... ?

v/Per Bruus-Jensen

I sin skitsebog fra 1924 møder man Martinus' første forsøg på at give sine erkendelser billedligt udtryk. Nemlig som kolorerede tegninger med status som såkaldte *symboler*, idet de pågældende tegninger i abstrakt form tilsigter at skildre det, vi forstår ved virkeligheden på dens dybere planer, der som noget typisk ikke fyldestgørende lader sig indfange naturalistisk i tid og rum.

Skitsebogen rummer i alt 10 symboler, som i form og stil ligger langt fra den symbolform, Martinus senere antog. De er derfor også alle senere kendt ugyldige bortset fra ét, nemlig det første, der i form af en ligesidet trekant symbolsk fremstiller verdensaltet som et treenigt funktionsprincip. Et funktionsprincip, der som sådant i praksis gør verdensaltet levende – gør det til et levende megavæsen med rådighed over livsoplevelse og bevidsthed. Og med sin kristne baggrund så Martinus i dette megavæsen den faktor, der tilkommer navnet GUD.

Af den ledsagende symboltekst fremgår det, at det guddommelige megavæsen ved roden er et årsagsløst "Noget", der ved at træde i karakter som et treenigt funktionsprincip bliver årsag til alt andet, der eksisterer – i første række rollen som princippet skaber/oplever/subjekt/Jeg/X₁, og dertil rollerne som skabeevne/oplevelsesevne/energi/X₂ samt bevægelse/stof/livsoplevelse/bevidsthed/X₃. Spørgsmålet er imidlertid, *hvorfor* det pågældende Noget overhovedet påtager sig alt dette og i det hele taget er i stand til at gennemføre det...?

Som udgangspunkt for en besvarelse af disse vitale spørgsmål må det først betones, at der mht. verdensaltet er tale om et scenarie, der glimrer ved fraværet af såvel en begyndelse som format. Verdensaltet, som vi skuer det, er uendeligt og har desuden evigt eksisteret som sådant (om end med skiftende fremtoninger). Og tilsvarende har det evigt hvilet på det treenige funktionsprincip. Men *hvorfor?*, kan man spørge...? Hvad er det dybest set, der driver dette multiprincip...? Og altid har gjort det...?

Fra Martinus' side henvises der til en faktor, han kalder *ur-begæret*, og som i praksis er det guddommelige Nogets begær efter såkaldt livsoplevelse. Nemlig som middel til eksistentiel selverkendelse og selvbekræftelse. Gennem netop dette at opleve bliver samme guddommelige Noget automatisk bekræftet i sin eksistens som både skaber og oplever og opnår samtidig at tilføre sig et indhold i sin tilværelse – at blive underholdt, så at sige.

Men hvad er så ur-begæret og dermed viljen til at opnå livsoplevelse og selvbekræftelse begrundet i...?

Spørgsmålet er relevant i betragtning af, at begær iflg. al erfaring altid viser tilbage til visse *behov*, der ønskes dækket, og som det netop er begærets opgave via relevante initiativer og strategier at tilgodese i praksis. Og netop denne sammenhæng i tingene rejser naturligt spørgsmålet om, hvad det i så fald er for *behov*, der begrunder eksistensen af ur-begæret...?

Svaret på dette vigtige spørgsmål er kun indirekte givet i Martinus egne værker, men lader sig på logiske præmisser alligevel udlede af dels teksten, der knytter sig til symbol nr. 1 i hans føromtalt skitsebog fra 1924, og dels teksten i hans sidste værk: "Den Intellektualiserede "Kristendom", Kapitel 5.

Af disse tekster fremgår det nemlig mere eller mindre implicit, at det guddommelige Noget og dermed verdensaltet som sådant i sin dybeste grund er totalt immaterielt og her på dette plan har status som årsagsløs årsag til alt andet, der i både fortid og nutid eksisterer, og som ligeledes i al fremtid vil komme til at eksistere – det treenige funktionsprincip med dets tre X'er inklusive.

Som årsagsløs årsag betragtet findes der m.a.o. en virkelighedssfære inden for det guddommelige Noget, der på et immaterielt grundlag bærer og fostrer alt andet, men som ikke for eget vedkommende kan indordnes under nogen af det treenige funktionsprincips tre X'er, men må forstås som årsagsløs årsag, kilde, grundlag og udspring for disse. Da imidlertid X'et i Martinus kosmologi står for egenskaben *navnløshed*, og det her omtalte ur-niveau i høj grad matcher dette signalement, vil det være naturligt at omtale det pågældende ur-niveau som **X₀**; dvs. som noget navnløst, der udelukkende tjener som ultimativt grundlag og virtuel kilde for overhovedet alt andet. Og altså i første række det treenige funktionsprincip.

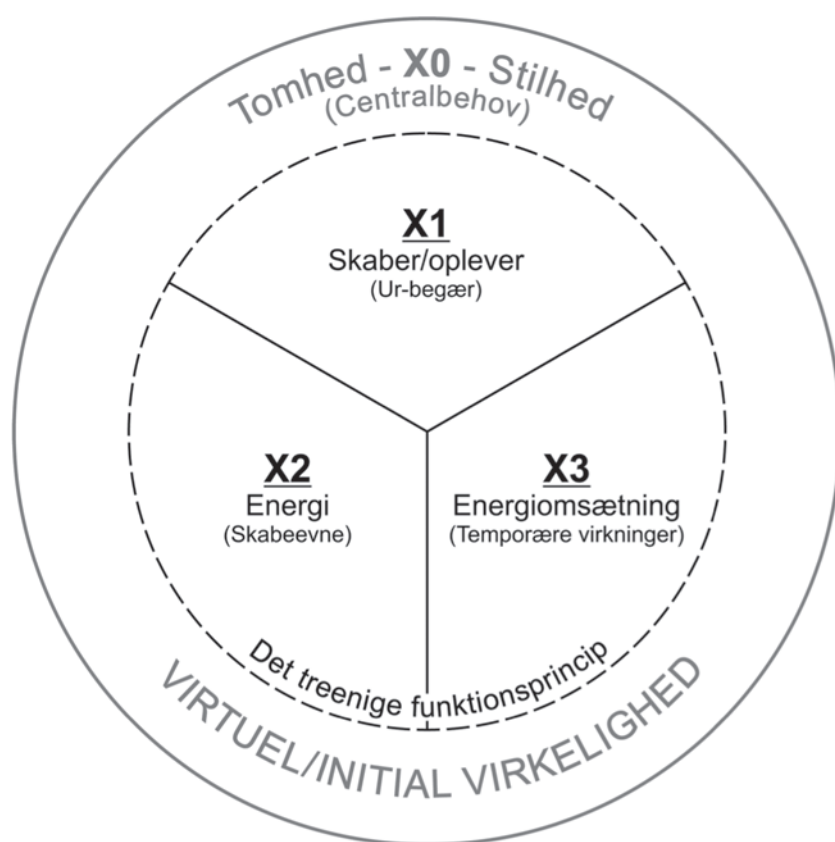
Men hvad får i så fald denne kilde til at springe og strømme, ligger det nær at spørge...?

Det gør en faktor, som det vil være nærliggende at kalde "*centralbehovet*", og som lige præcist er den 'ting', der for det første eksplicit begrunder den faktiske eksistens af det treenige funktionsprincip, og som for det andet motiverer og aktiverer det foran omtalte ur-begær, der som sådant intimt knytter sig til princippet skaberen/opleveren/subjektet/X₁ og således tydeligvis har *subjektiv*

status; dvs. eksistentielt forudsætter eksistensen af et subjekt/X1 at være knyttet til.

Med andre ord: X0-sfæren rummer centralbehovet, der motiverer og tænder ur-begæret i dets tilknytning til X1-princippet. Endvidere danner X1-princippet sammen med de to øvrige X'er (skabe- og oplevelsesevnen/X2 samt det skabe/det oplevede/X3) det kendte verdensalt og tilgodeser via skabelse af livsoplevelse, bevidsthed og selverkendelse autonomt og løbende både centralbehovets og ur-begærets tilfredsstillelse hos det guddommelige megavæsen og dermed også hos alle andre, der lever, røres og er i dette...

Vedr. centralbehovet: se også diagram og særskilt redegørelse...

Diagramforklaring –

Diagrammet taler på det nærmeste for sig selv. Som helhed henfører det til verdensaltet som sådant med hovedvægten lagt på dets dybeste 'lag' som virkelighed betragtet.

Mht. dette verdensaltets ultimative fundament beskriver Martinus det i sin skitsebog fra 1924 som et immaterielt, årsagsløst Noget – X –, der er kilde til og udgangspunkt for alt andet, som eksisterer – her i første række det treenige funktionsprincip, der mht. sine basale funktioner i hans senere værker tilkendes signaturene X1; X2 og X3 (det

vil henholdsvis sige princippet skaberen/opleveren – rent immateriel/hvidt felt; princippet skabe- og oplevelsesevnen – præget af energi generelt; princippet det skabe/det oplevede – præget af energiomsætning, skabelse og skabte ting).

Som helhed dækker diagrammet disse faktorer, hvor det yderste cirkelbælte (der må tænkes som underlag for hele diagrammet) eksplicit henfører til netop den forømtalte eksistentielle ur-væren, der som et navnløst, virtuelt verdensdyb af tomhed og absolut stilhed først og fremmest evigt danner udspring for de tre funktionelle X'er med alt, hvad de står for, og hvorfor det pågældende verdensdyb også i medfør af netop denne ur-basale position og rolle rent logisk tilkommer signaturen **X0**, eftersom der iflg. Martinus er tale om et rent immaterielt Noget, præget af

tomhed og absolut stilhed.

Men dog ikke mere end at det i medfør af det såkaldte centralbehov og dets forlængede 'arm' – ur-begæret – kan fostre netop de tre funktionelle X'er med alt, hvad de står for. Nemlig som sagt det ganske verdensalt i al dets stofflige pragt og vælde.

X0 er altså ikke "et intet", men udtrykkeligt et Noget. Og ydermere et Noget, der formår at tjene som kilde og grundlag for andet og mere end netop tomhed og absolut stilhed.

Nemlig som sagt det ganske verdensalt med dets bevægelser, energier og stoffer samt tid, rum og dynamik m.v. Og takket være at disse træk befinder sig i gæld til netop det treenige funktionsprincip og dets faktiske virksomhed er verdensaltet ikke et kompleks af døde stoffer og 'mekaniske' processer, men er derimod et levende megavæsen med rådighed over livsoplevelse viljeføring og bevidsthedsliv...

KORT

Ruth Olsen

FORTALT

Tro eller viden

I Kosmos-bladet 3/2014 har Knud Højgaard en interessant artikel om, hvorvidt Martinus' beskrivelse af skæbnelov og reinkarnation for os er et spørgsmål om tro eller viden. Han synes at mene, at kun den som har kosmisk bevidsthed kan give Martinus' beskrivelse en "videnskabelig godkendelse".

Nu er det med en "videnskabelig godkendelse" nok ikke noget vigtigt for Martinus-læsere, men handler vor "godkendelse" af Martinus' verdensbillede om tro eller viden? Vi er vel færdige med det at tro, men hvorfor oplever vi det som viden? Nogle mener, de er blevet overbevist, fordi Martinus' analyser er så logisk sammenhængende og modsigelsesfrie.

Andre har ved læsningen af Livets Bog blot en udefinerlig følelse af, at dette er sandhed. Den følelse er så sikker og klar, at der faktisk slet ikke opstår nogen tvivl. Men hvor kommer den følelse fra? Efter Martinus' egen forklaring beror en sådan sikker følelse på, hvor langt vedkommende er kommet mht. at opnå en vis balance mellem følelse og intelligens, således at udviklingen af intuitionsevnen er begyndt for alvor. (Se bl.a. LB VII stk. 2661) Og så er der efterhånden flere og flere, der har oplevet "kosmiske glimt", sådan at denne viden "oppefra" har givet dem vished for, at Martinus' verdensbillede er sandhed.

En intelligensspille?

Ideer til forbedring af den menneskelige intelligens ad biokemisk vej dukker med jævne mellemrum op. Men det sidste nye påfund slår dog alle rekorder i tåbelig uvidenhed om, hvad intelligens er. I medierne blev det 10/5 fortalt, at britiske forskere havde fundet ud af, at lav

intelligens var et spørgsmål om en genfejl, der betød mangel på et bestemt stofskiftehormon.

Det blev derfor foreslået, at man gentestede nyfødte og gav dem det evt. manglende hormon. Adspurgt svarede et par forældre, at de da godt ville medicinere deres nyfødte med hormoner, hvis det ville give barnet en højere intelligens. Alle forældre ønsker sig jo intelligente børn. Og en biolog på Roskilde Universitet mente, det var en udmærket ide.

At udviklingen af vor intelligens ikke har noget at gøre med den fysiske organisme er en viden, det efterhånden haster med at få viden-skaben til at forstå, før de finder på flere ideer med skadelige giftige kemikalier til at "forbedre" den åndelige del af mennesket. Der er allerede sket en del skade på de børn, man har fyldt med retalin, fordi de var mere urolige, end man brød sig om. Der mangler i den grad viden om, hvad der er fysisk og hvad der er åndeligt.

Med den øgede tendens til at give fysisk ellers raske personer medicinske giftstoffer, har medicinal-industrien fundet sig en stor og udtømmelig indtjeningskilde.

En krigsglad feltprovst

Med forundring hørte jeg i radioen i Laugesens udsendelse "Mennesker og tro" en feltprovst, Thomas Hansen Bech, udtale at "slå ihjel kan

være en god gerning”, og at en ”retfærdig krig er i orden”. Han mente i øvrigt også, at Danmark burde have kæmpet d. 9. april i stedet for at lade sig besætte af Hitlers tropper. Han har helt åbenbart ikke forstået Jesu budskab om ”at stikke sit sværd i skeden”.

Jeg hørte også med undren, at vi har 65 feltpræster, fordelt på de forskellige dele af militæret. Hvis provsten som deres leder har den slags holdninger, som her beskrevet, og den er udbredt nedefter i systemet, viser det en bekymrende mangel på forståelse for, hvad kristendom dybest set er.

Hvorfor er der overhovedet præster, som accepterer at være en del af militæret? Og hvor længe endnu skal danske skatteydere betale for den form for boykot af Jesu lære? For selv om vi melder os ud af Folkekirken og dermed slipper for kirkeskat, er vi alligevel med til at betale for præstelønninger, deres lange uddannelse osv. Men nu er der stadig flere, som ønsker stat og kirke adskilt, så om føje år er religion forhåbentlig blevet en privat sag.

Hvornår kristuspolitik på jorden?

Når vi betragter verden, som den ser ud i dag, med krige her og der, med had og hævn, stigende uretfærdighed, korrupsion og alskens uhelderlighed, er det svært at forestille sig, at det Martinus forudsagde i sin allersidste tale 9/11-80 snart bliver til virkelighed. Han sagde:

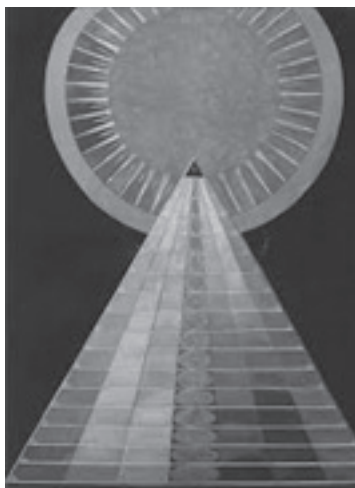
”Mange mennesker finder kristendommen naiv og tror, at den er færdig. Men nu kommer der en periode med en ny kultur, hvor der vil blive ført kristuspolitik. Jeg vil regne med, at der er meget stor kristuspolitik i verden om 500 år.”

Men som han også har fortalt, skal vi først igennem en periode, hvor mørket kulminerer. Og selv om det er kulmineret i de nordiske lande, vil vi ikke slippe for de lidelseserfaringer, vi mangler.

Hilma af Klint

Den svenske kunstner Hilma af Klint (1862-1944) skabte over 1000 spirituelle billeder, hvoraf mange indtil 6/7 kan ses på Louisiana. Hun havde besluttet, de først måtte vises 20 år efter hendes død, for før troede hun ikke, tiden ville være moden.

Allerede som barn var hun clairvoyant, og som voksen holdt hun åndelige seancer sammen med en gruppe kvinder, hvor de modtog budskaber fra højere bevidstheder. Hun var medlem af både Teosofisk og Antroposofisk selskab. Da hendes billeder minder en del om Martinus' symboler, mener nogle, at hun har kendt til ham. Men det har hun næppe, for i hendes tid havde han endnu ikke skrevet ret meget og var kun kendt af meget få mennesker.

Selv beskrev hun sine billeder som ”bestillingsarbejder”, hvor hun blot fulgte anvisninger fra sine spirituelle guider. Hun så dem som udtryk for en højere åndelig sandhed, for universelle principper og energier.

Søvn og demens

Ny forskning mener at have fundet ud af, at demens og alzheimer hænger sammen med manglen på ordentlig søvn. Man forklarer det med, at der mens vi sover foregår en slags ”rengøring” af hjernecellerne ved at der strømmer ekstra væske ind og ligesom skyller affaldsstoffer ud. Får vi ikke søvn nok, skulle der altså ophobes for meget ”affald”.

Hvordan passer det med Martinus' beskrivelse af, hvad der sker, når vi sover? I bogen Bisættelse kap. 53-55 forklarer Martinus, hvordan nerverne repareres mens vi sover. Får vi for lidt søvn bliver nerverne derfor dårligere som ledningsnet for tankestrømmen, som jo er vor livskraft. Det kan bl.a. medføre depressive tilstande og sikkert også demens. For megen søvn er også skadelig, fortæller han.

Alt stof i vor organisme er dybest set energivibrationer i forskellige mønstre, så det forskerne tolker som væske er jo også en energiform. Så måske er der ikke så stor forskel på forklaringerne, men for mig ser Martinus' forklaring mest logisk ud. Men vigtigt er det, at man er blevet mere opmærksom på, at en god naturlig søvn er nødvendig for helbredet.

Praktisk kristendom

I 1200-tallets Europa slog en del kvinder sig sammen og skabte på eget initiativ det, der er kaldt "Beginehusene". Det var en slags gårde, hvor kvinderne levede med hårdt arbejde og i fattigdom, men hvor de hjalp andre f.eks. syge og nødlidende, og hvor de underviste børn. Det lignede nok klosterlivet, men hver beginegård var forskellig med hensyn til organisation og husorden og der var plads for individuel udfoldelse.

De havde intet overhovede og intet hierarki.

Almindelige nonneklostre var underlagt et munke-hierarki, dvs de stod under mænds kontrol. I begyndelsen var man positivt stemt over-

for begine-bevægelsen, men deres selvstændighed og uafhængighed blev efterhånden mistænkeliggjort. Det var lidt af en provokation på den tid, at de stod udenfor autoriteternes kontrol og ikke havde nogen af myndighederne godkendte regler.

De blev anklaget for at udgøre en fare for sædeligheden og for kætteri, de tog jo kristendommen alvorligt! De var også mistænkelige ved at leve i total kyskhed, kvinder alene sammen uden mandlig kontrol. Beginehusene blev meget populære, fordi det for kvinder var

en mulighed for at slippe for den patriarkalske undertrykkelse og tvangsægteskaber.

Myndighederne forsøgte at pålægge dem en masse regler, men de var virkningsløse, fordi husene ingen fælles organisation eller lederskab havde. Men efterhånden blev presset mod dem for stort, og ca. 1350 er bevægelsen ophørt, tilbage er kun nogle stiftelser.

Solstaten

Der har i tidens løb været formuleret en del bud på, hvordan man kunne skabe et bedre samfund. Det man har kaldt utopier. Et sådant bud på en idealstat blev beskrevet i 1602 af Tommaso Campanella, en ven af Galilei. Han kaldte det Solstaten. Pavestaten var i moralsk opløsning på det tidspunkt, så der var et stærkt behov for religiøs fornyelse, følte han, for en mere human religion uden den magt og grådighed, som da var dominerende i den katolske kirke.

Tomasso's solstat skulle styres af en treenighed af "magt – visdom – kærlighed", med direkte demokrati og et storråd, hvortil alle over 20 år havde stemmeret, og som skulle give menneskelige love. Der skulle være økonomisk kollektivism, al indlæring skulle foregå som en leg. Han talte for en udbredt folkeoplysning om hygiejne, mad, og bedre selvforståelse. Der skulle være en 4-timers arbejdsdag, jobrotation og omskoling med visuel undervisning.

Men ak, han var alt for tidligt ude, så selv nu over 400 år senere er vi ikke kommet i nærheden af hans idealer!

Bjørnen sover ...

Hvis man forstår at læse naturens sprog, kan man lære meget om livet og skabelsens forunderlige hensigtsmæssighed. For at blive klogere på menneskets stofskifteprocesser, er man begyndt at studere, hvordan bjørnen kan overleve at sove i flere måneder uden mad og drikke. Hvis mennesket var totalt fysisk inaktiv så længe, ville vi dø af det.

Det er meget komplicerede processer, der sætter bjørnen i stand til at nedsætte organismens funktioner så længe, viser det sig. Og forskerne undrer sig, for hvordan er den slags udviklede mekanismer dog blevet udviklet? De tror jo på den gængse darwinistiske udviklingslære og alt det med mutationer og tilfældighed. Men på et tidspunkt må det vel gå op for dem, at der bag naturens logiske opbygning findes en intelligent skaber. Som Martinus siger: intet bliver til af sig selv.

Udsalg af folkets værdier

Først solgte man en del af Dong, det energiselskab som i stor grad er skabt af penge fra skatteydere – og det endda til Goldman Sachs, som bærer en stor del af ansvaret for finanskrisen. Direktøren for Goldman Sachs har udtalt, at han gør "Guds arbejde", hvad der har

forarget mange, men på sin vis har han ret, for det var jo meningen, at grådigheden i finansverdenen skulle afsløres, så alle kunne se, hvor uhyrlig den er. Men den er alligevel fortsat med uformindsket styrke, så den helt store krise vil nok snart være på vej.

Dernæst solgte man en stor del af Nets, som er det betalingssystem, vi efterhånden alle er helt afhængige af, -- også til en udenlandsk spekulationsfond. De har et reelt monopol, så de 17 milliarder kroner fonden gav, får alle vi brugere selvfølgelig lov til at betale. Det må vække til eftertanke og bekymring hos også forhåbentlig politikerne, at netop dette selskab har vist sig ikke at være i stand til at passe ordentligt på alle de personlige data, de er blevet betroet. (jfr. Se og Hør – skandalen)

Meget af den offentlige administration er efterhånden givet til private firmaer, derfor kom f.eks. hele bilregistrerings-systemet ud i omløb blandt kriminelle, der nu er i gang med det, der hedder identitetstyveri, dvs de kan frit købe stort ind på andres bekostning. Det firma der havde fået opgaven er så vidt jeg ved indisk.

Og nu tales der om, at man vil privatisere vandforsyningen. Al erfaring fra andre lande viser, at det kun vil betyde ringere og dyrere vandforsyning.

Martinus talte varmt for, at fællesskabets behov ikke skulle underlægges privatinteressens profitbegær. Foreløbig er det gået netop den vej, men måske er det blot en midlertidig læreproces?

Indre billeder

Forskere har undret sig over, at indre billeder ofte har stærkere indflydelse på vore følelser end ydre begivenheder. Hvis et barn f.eks. har et indre skrækbillede af en hund, vil det blive bange for enhver sød og blid hund, det møder, for det indre billede er mere "virkeligt" end det ydre.

Man har eksperimenteret med det, der kaldes perky-fænomenet: hvis man forestiller sig et billede på et tomt lærred, vil man ikke bagefter kunne se det, som projiceres svagt op på dette lærred. Forestillingen er stærkere end det faktiske billede.

Fordi de indre billeder, vi skaber, har så stor virkning på os, kan det bruges i terapi – det kaldes "aktiv imagination". For det har afgørende betydning for, hvordan vi klarer os i livet, om vi skaber positive eller negative billeder af os selv og verden.

Men det kan også få enorm betydning for krig eller fred. Hvis magthavere lykkes med at skabe fjendebilleder i en stor befolkningsgruppe, er der lagt op til alvorlige konflikter. Det var hvad der skete i bl.a. Serbien under balkankrigen, og det er hvad Rusland har gjort i Ukraine-konflikten. Uanset om propagandaen bygger på usandheder, er det afgørende hvad folk tror og skaber sine indre billeder ud fra. Så længe den kritiske sans og evne til

at tænke selv endnu er så uudviklet, vil krige stadig foregå.

Da det russiske flertal på øen Krim så gerne ville indlemmes i Rusland, mindede det mig om dengang østrigerne gerne ville indlemmes i Tyskland – og da de tysksindede i Tjekkiet hilste Hitlers tropper velkommen. Man tror store magter og "stærke mænd" er beskyttere!

Uforklarlige evner?

I en TV-udsendelse d. 4/4 kunne vi følge englænderen Daniel, der ubevidst talte 7 sprog og var i stand til at lære et nyt på kun en uge. Det fik vi bevist, da han efter en uge på Island kunne forstå og tale islandsk, så de indfødte blev imponerede. Også på andre områder, f.eks. regning, var han et så usædvanligt geni, at forskerne undrede sig. De prøvede om de kunne rubricere ham som autist, men eftersom han ingen problemer havde med at være social, passede han ikke til den "bås".

Selv forklarede han, at han oplevede alt som matematik, også naturens strukturer. Hvordan kan vi åndsvidenskabeligt forklare sådanne særlige evner? Talentkerner og en speciel hukommelse, plejer vi at sige, dvs det skulle bero på en indlæring i tidligere liv. Men de prøver, han blev udsat for, kunne han ikke have klaret med noget, han havde lært i fortiden.

Altså må han have fået åbnet nogle af de latente centre i hjernen, som Martinus skriver om i "Fortalen",

og således fået adgang til ”visdomshavet” eller ihvertfald blevet modtagelig for flere og finere vibrationer, end normalt. Det vil vi alle en gang, når vi er kommet langt nok i vor åndelige udvikling.

Daniel syntes imidlertid ikke at være specielt åndeligt udviklet. Men måske kan der også på dette område ske en fejl under fosterets udvikling?

Resistente bakterier

Flere og flere landmænd begynder at forstå, at det genmodificerede (GMO) majs, de bruger som foder, skaber sygelighed hos deres grise. Derfor øges brugen af antibiotika, alene i Danmark bruges 90.000 tons hvert år! Det er ikke bare dyrt for landmændene, men det alvorligste er, at det skaber resistente bakterier, der kræver menneskeliv. Der dør ca. 25.000 hvert år i Europa pga resistente bakterier, har jeg læst. I Danmark har vi haft i hvert fald 4 dødsfald af den grund. Hvornår mon menneskene forstår dette ”vink” fra forsynets side?

En FN-rapport

Den nyeste FN-rapport siger, at klimaforandringerne vil medføre stor hungersnød i verden. Derfor anbefaler den at al planteføde hovedsageligt skal sikres til menneskene i stedet for at gå til dyr. Man kan ikke længere tillade sig at spise så meget kød, som man gør i dag. De anbefaler, at man i det mindste nøjes med at bruge 20% af verdens planteavl til dyr i stedet for som nu 40%.

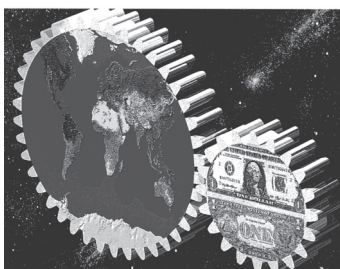
selvfølgelig er brugen af spiselige planteafgrøder til biobrændsel forkastelig i en verden, hvor mennesker dør af sult. Men en virkelig ændring vil nok kræve en verden styret af humanistisk solidaritet i stedet for som nu af profit.

Arbejde kontra kapital

”Det skal kunne betale sig at arbejde” er politikernes faste omkvæd. Men nu har en fransk økonom, Thomas Perety, med kolde fakta påvist, at det kan meget bedre betale sig at leve af kapitalafkast. Dvs det er ikke din arbejdskraft, der betyder noget, men hvad du har af penge, for med dem kan du udnytte andres arbejdskraft.

Men du kan også nøjes med at etablere et vikarbureau, og dermed blive rig på andres arbejde, især på de billige østarbejdere, der kan fratages alle rettigheder.

Ifølge Perety er vi i EU og USA ved at være tilbage til situationen i slutningen af 1800-tallet hvad angår forholdet mellem kapital og arbejde, derfor stiger den økonomiske

ulighed, og mange kan ikke leve for ét heltidsjob. Mon ikke den almindelige retfærdighedssans vil føre til endnu mere social uro, end den vi allerede har set?

Om ophavsret

Og

Da Institutet påstår, at Martinus har givet dem ret til at ændre i hans værk, har vi søgt oplysning om, hvordan dette kan være muligt ifølge ophavsretsloven, hos: Udvalget til Beskyttelse af Videnskabeligt Arbejde (www.ubva.dk), som skrev:

”Svaret på dit spørgsmål afhænger navnlig af, hvem der i dag har ophavsrettighederne til bogværket. Jeg forstår det sådan, at samtlige ophavsrettigheder er overdraget til ”Martinus Institut”. Dette institut vil herefter - efter de regler, som gælder for instituttets virksomhed - råde over disse ophavsrettigheder i henhold til reglerne i ophavsretsloven, idet instituttet dog skal respektere de begrænsninger, som forfatteren måtte have fastsat i det omtalte ”gavebrev”.

Selv om ”Martinus Institut” har fået overdraget ophavsrettighederne ved et gavebrev uden begrænsninger, har instituttet ikke uden videre ret til at foretage ændringer i bogværket. Adgangen til at foretage ændringer i bogværket i en sådan situation er reguleret i ophavsretslovens § 56, stk. 1, der er affattet således:

”§ 56. Overdragelse af ophavsret giver ikke erhververen ret til at ændre værket, medmindre ændringen er sædvanlig eller åbenbart forudsat.”

Det vil afhænge af en fortolkning af det relevante gavebrev, om forfatteren herved kan siges at have forudsat, at instituttet skulle have ret til at ændre i bogværket.

På www.ubva.dk kan du under ”publikationer” downloade Morten Rosenmeiers ”Ophavsret for begyn-

dere - en bog til ikke-jurister” som gratis e-bog. På side 133-135 kan du læse mere om bestemmelsen i ophavsretslovens § 56, stk. 1.

Med venlig hilsen
Clement Salung Petersen
Lektor, ph.d., juridisk rådgiver for
UBVA

PS: Vor påstand er, at Instituttet har misforstået deres opgave, som er at sørge for der ikke bliver lavet om på Martinus’ bøger. I sin allersidste tale 9/8-80 sagde han ordret: *”Der er lavet et testamente, der sikrer, at der er et fast punkt, en vagt eller et råd, som vi nu kalder det, der skal holde det gående således, at man ikke laver om på bøgerne, analyserne, teksterne osv”*. Kan det misforstås?

Eksorcisme i Polen

I en leder i Nyt Aspekt 2/2014 får vi at vide, at aldrig før har så mange polakker søgt hjælp hos den katolske kirkes ”djævlueddrivere”, så indenfor de sidste 15 år er antallet af officielt ansatte eksorcister steget fra 4 til 120.

En af de mest efterspurgte eksorcister, Aleksander Posacki, mener årsagen er vor tids ”værdirelativisme, farlige spirituelle afveje som feng shui, homøopati, yoga og Harry Potter, som gør det let for Satan at erobre sjæle”, har han udtalt ifølge bladet.

Det var ret så morsomt, for mon ikke det er Polens katolske kirke, der er lidt værdi-forvirret! Men det var den polske pave jo også, ham som lige er blevet helgenkåret. Og det til trods for, han var en af de mest reaktionære, der har siddet på den ”trone”. Han støttede varmt den katolske kirkes mørkeste kræfter, nemlig stifteren af ”Kristi legionærer” Marcial Marciel, der var en korrupt bedrager og sexmisbruger af børn. (som jeg skrev om i Impuls 3/2012)

Den helgenkåring kunne den stakels nye hæderlige pave nok ikke komme udenom, fordi det var sat i gang før hans tid.

Incest?

En tysk TV-udsendelse havde følgende historie: En ung mand møder en pige og forelsker sig i hende. Han ved ikke, de er søskende, for pigen blev bortadopteret som nyfødt. Før de finder ud af det, har de indledt et seksuelt forhold og fået et barn. Ifølge tysk lov er et seksuelt forhold mellem søskende ulovligt som incest, og han må to år i fængsel.

Det tankevækkende ved historien er, at det er en situation, som ikke længere behøver at være så usædvanlig. Dels fordi der bliver flere og flere donorbørn, dels fordi den seksuelle frigørelse har gjort det mere usikkert, hvem der er biologisk ophav til hvem. Heller ikke halvsøskende må jo have seksuelt samkvem, ja i USA kan man få fængselsstraf for det.

Hvorfor findes der regler mod incest? Hvorfra det kom oprindeligt, ved man ikke, men den nyere forklaring er, at det vil der komme mentalt retarderede børn ud af, hvad der ikke er meget belæg for. Den seneste forklaring er, at en evt. arvelig genfejl vil kunne forstærkes og give anlæg for alvorlige sygdomme. De

mange fætter-kusine-ægteskaber i den arabiske verden synes at underbygge dette.

Har Martinus givet udtryk for, at der skulle være et problem med det, der kaldes ”indavl”? Ikke så vidt jeg ved. Kun har han fortalt, hvorfor forskellige slags væsener ikke kan avle afkom med hinanden – eks. hunde med katte osv.

Våbenvanvid

Der sælges nu våben som aldrig før i USA, især efter alle skoleskyderierne. Ja, der gøres reklame i TV og andre medier for særlige mindre geværer til børn, man ser f.eks. her nogle forældre stolt vise, hvordan deres 5-årige søn kan håndtere det. Der sælges i tusindvis af dem. Men måske er nogle forældre dog alligevel kommet på andre tanker efter, at en 5-års dreng skød sin lillesøster på 2 år, hvorved hun faktisk døde. Han har vel troet, det bare var legetøj!

Hvordan man kan leve længere

I radio og TV fortalte man d. 9/5 om en forskning af Rikke Lund på Københavns Universitet, der viste, at man levede en hel del længere, hvis man holdt en god tone og ikke

skændtes, hvad enten det var med ægtefælle eller nabo.

Nå ja, det kan jo ikke undre en Martinus-læser, for vi ved såmænd godt, hvordan det slider på organismen med de negative følelser, skænderier indebærer.

En skægget dame

I skrivende stund (11/5) har en skægget dame fra Østrig just vundet den europæiske sangkonkurrence, den vi før i tiden kalde Grand Prix. Der har været et enormt hys om det store arrangement, som Danmark fik stablet på benene. Ud over at man tror, det var et godt "brand" for landet og dermed håb om fremtidige fortjenester, mener man, at en sådan begivenhed er god til at skabe fællesskabsfølelse i Europa. Mon?

Med den holdning, som trives i de syd- og østeuropæiske lande, og især i den katolske kirke, overfor homoseksuelle, vil årets grandprix-vinder måske snarere dele vandene. Og i Rusland vil opfattelsen af "det dekadente vesten" blot få endnu mere vind i sejlene.

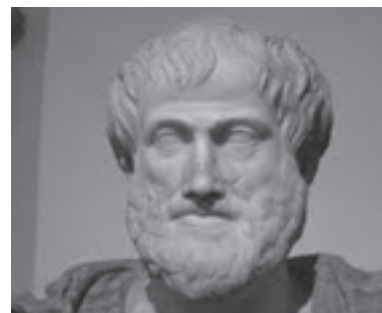
Men pyt, i det lange løb vil tolerancen alligevel vinde, og for mange af os Martinus-læsere er det et opmuntrende tegn på en stigende accept af minoriteter, at Østrig vandt. Hendes sidste ord var i øvrigt ønsker om fred og frihed i verden. Det må vi håbe, at alle anti-homo'erne lagde mærke til!

En skabelses-myte

I Lademann's bog "Kosmiske modsætninger" (1993) fandt jeg følgende skabelsesmyte, som er lidt morsom. "Hos det gamle græske folk pelasgerne var verdens skaber en gudinde, der hed Eurynome. Hun skabte den første kosmiske modsætning mellem ånd og energi, mellem himlen og havet. Så kunne hun danse på bølgerne og således skabe en vind, en spiralhvirvel, fordi de mente det var et samspil mellem modsatrettede kræfter, der satte gang i skabelsesprocessen.

Hvirvlen blev til en slange ved navn Ofion, et hankønsvæsen, som befrugtede Eurynome, og hun lagde "det universelle æg", som slangen snoede sig rundt om og udrugede. Ud af det opstod alt, solen og stjernerne og altså Jorden. Ofion og Eurynome blev uenige, fordi han begyndte at hævde, det var ham, der havde skabt universet. Så bankede hun tænderne ud på ham og forviste ham til underverdenen. Af hans tænder skabte hun menneskene."

Den engelske historiker Merlin Stone mener Gudinde-dyrkelsen varede fra ca. 2 mill. år f. Kr. til ca. 10.000 år f. Kr., andre mener den først ebbede ud i årene 4.-2000 år f. Kr. "Den sorte madonna" menes at være en rest fra gudindetiden, og så er det jo lidt interessant, at pave Poul II havde hende som personlig ikon, og at fagforeningen "Solidaritet" bar hendes billede på deres badge.

Aristoteles om penge

Den gamle græske filosof menes at have sagt flg. om penge: "Kunsten at tjene sig en formue er noget andet end naturlig rigdom. Jeg anser det for meget farligt for samfundet, hvis man benytter penge til udlån mod renter. Så bliver der tale om udnyttelse. Den der låner penge ud mod renter drager fordel af selve pengene og bruger dem ikke til det formål, hvortil de blev opfundet. Penge kom frem til brug i omsætningen, men renter får dem til at yngle af sig selv. Derfor er det den mest naturstridige form for indtjening."

De unges valg

Mange unge vælger de humanistiske fag i stedet for de naturvidenskabelige i deres universitetsuddannelse. Men i et samfund, hvor det mest handler om "økonomisk vækst" i en global konkurrence, kan det ikke betale sig, får de at vide. Ifølge åndsvidenskaben er det imidlertid en helt naturlig udvikling, for med den begyndende polforvandling vil det humanistiske få stadig større betydning.

Tyvebanderne

Hvad er det de østeuropæiske tyvebander skal lære os danskere? Skal vi til at indhegne vore huse med pigtråd, ligesom vi f.eks. ser det i latinamerika? Eller med en masse overvågningskameraer? Eller er det bare den karma, vi skal have "aftjent" nu?

Gøgens sanser

Hvordan finder gøgen ud af at flyve til Congo om vinteren? Den er jo ikke blevet opdraget af forældrene til det, eftersom den blev "bortadopteret" allerede før fødslen! Det ligger i generne, siger forskerne. Åndsvidenskabeligt set vil vi sige, at dels har de megen instinktenergi, dels har de prøvet turen før i et tidligere liv.

Hvad må en artikelforfatter?

Med undren læste jeg i et gammelt Kosmosblad (7/1987), at en forfatter til en artikel i Kosmos godt må give tilladelse til, at deres artikel gengives i andre publikationer, "så længe disse ikke direkte "konkurrerer" med Kosmos". Hvad betyder det? Hvilke blade er det, og hvad er det for en konkurrence, man er bange for?

Jeg troede, man bare ville være glad for mest mulig udbredelse af kendskabet til Martinus' verdensbillede. Hvad er det for et monopol, man ønsker? Men måske eksisterer den regel ikke mere?

Martinus: "Vi er ikke en forretning".

Af Ejnar Hjorth

Martinus fik i 1933 ideen til et ferie- og kursuscenter i Klint, hvor interesserede kunne mødes i ferien og tale sammen om analyserne. Der var den gang kun en ubebygget grund og den kostede 5 øre pr. kvadrat-alen. En af Martinus' venner hjalp ham økonomisk med købet. Nu ligger der et fuldt udbygget Martinus-center.

Alt, hvad der hører til centret, sommerhuse, reception, cafeteria og foredragssal, er gaver fra sagens venner, enten i form af frivilligt arbejde, pengegaver eller testamenterede sommerhuse.

Det er ikke kun et feriecenter, men skal især tjene studiet af Martinus åndsvidenskab, Det Tredie Testamente.

Nu skulle man mene, at når alt er givet som gaver til Martinus Institut, så måtte det også komme sagens venner til gode, på den måde at det er billigt at mødes der og studere Åndsvidenskaben.

Men sådan er det jo ikke. Ifølge det sidst udsendte kursushæfte for sommeren i Klint er ugepriserne for 1 person:

Studiekort, obligatorisk: 1025,00 kr.
Pension: 975,00 kr.
Slut rengøring fra 325,00 til 500,00 kr.
Sengetøj, håndklæder og viskestykker skal medbringes eller lejes, beløb er ikke nævnt. (100,-?)
Ekstra Kaffe og te kan købes ved en automat.
Overnatning koster fra 1285,00 til 2950,00 kr.
En uges ophold i Klint koster altså i alt for 1 person fra 3700,00 til 5550,00 kr.

At studere Martinus åndsvidenskab en uge på vandrerhjemmet Kragshøjsgård i Odense koster i alt for 1 person fra 2500,00 til 3300,00 kr. Altså: 1200,00 til 2250,00 kr. billigere.

De dyreste tilbud på Klint er dog mere luksuriøse end, hvad Vandrerhjemmet kan tilbyde. Men på Kragshøjsgård er alt iberegnet: overnatning med sengelinned og håndklæder + Rengøring, 3 daglige vegetariske måltider, + gratis te og kaffe ad libitum alle dage, og man skal ikke betale studiegebyr eller studiekort. Alle foredrag og al undervisning er gratis, også for personer, som kommer udefra.

Hvordan kan det være, at det er dyrere at studere åndsvidenskab i de huse som Martinus Institut har fået foræret, end det er på et vandrerhjem?

Er der sket det samme, som Jesus påtalte, da templet i Jerusalem var blevet en forretning?

Det lokale ølbryggeri kan bruge Martinus' navn til sine etiketter på flaskerne!

Den smagte iøvrigt udmærket!

SOLDAL BRYGHUS

Gl. Martinus Mørk Ale - Martinus
Martinus var en filosof, som voksede op i Sindal. Han skrev blandt andet bogen "Det Tredie Testamente". Barndomshjemmet ligger i udkanten af byen.

.....

Indhold
Brygget på vand, udvalgte brygmalt, gær og humle krydret med træcher.

Opbevaring
Skal opbevares mørkt og køligt. Taler ikke frost.

Mød
Vedtaget til stærke nøse og krydrede pøser kraftige gryde og stegeretter med ristede grønsager.

Smag
Gl. Martinus Mørk Ale har stor fylde og er en frugtlig kastanje-farvet ale. Det er en velafbalanceret øl, som præges af malt og frugt. Smagen er afstemt af en let syne, der bidrager med en friskhed til øllet.

Skænkning
Serveres ved 5-8 grader celsius.

Gl. Martinus Mørk Ale
ALC. 7,0% VOL - 50 cl

SOLDAL-BRYGHUS.DK

Minst holdbar til: **U 5. MAJ 2014**

Samarbejdet mellem Martinus og Rudolf Steiner

Naturvæsener & Maskine-teknikvæsener

Af Per Holsner

Blandt tilhængere af det Tredje Testamente har man hidtil kunnet fornemme en vis antipati mod antroposofi, og det har ikke været med til at fremme åndsvidenskabens videre udvikling i betragtning af, at disse to livsværker kompletterer hinanden. En forklaring kan være, at de hver for sig har været tilstrækkeligt vanskelige at sætte sig ind i såvel til forståelse som til adfærd, men tiden er nu moden til at sammenfatte samt opgradere værkerne i en ny Kristen Michael Skole, som grundlag for Gaias fødsel og den fornødne åbenhed for Hellig Åndens stadige strøm af visdomslys til at virke for livskunst i åndsvidenskabens forening med naturvidenskab.

Martinus "store fødsel" indebar meget store forandringer af hans ånd, sjæl og krop, og i den første tid på grænsen af hvad han kunne bære, blandt andet fik han en svær hovedpine, så han måtte bede Gud om at reducere Hellig Åndens kraft til det mest nødvendige i forbindelse med hans jordiske mission. Trods dette tog det ham godt og vel syv år helt at forlige sig harmonisk med sin nye tilstand, men ved således at give afkald på visse kosmiske evner afstod han samtidigt også fra detaljeret at videreudvikle den åndsvidenskabelige kundskab, som allerede var blevet åbenbaret gennem Rudolf Steiners antroposofi, for derved at kunne hellige sig de dybe analyser af Guds evige verdensbillede. For eksempel kendte Martinus ikke til sine tidligere inkarnationer, han beskrev alle engle-hierarkierne som værende gudesønner, og naturvæsener blev poetisk til koglerier, lige bortset fra hans omtale af huldrene på Island.

Ærkeengel Michael og Chris Gaia har samarbejdet siden umindelige tider og vil også gøre det fortsat. Det fremgår intuitivt ved en nærmere undersøgelse af jordklodens hukommelse i akasha krøniken. Det kan være vanskeligt at aflæse tidligere liv, men deres eksistenser lyser stærkt frem, og et nærliggende eksempel på deres samvirke kan være, da ærkeengel Michael i sit nedre selv inkarnerede som Johannes Wolfgang Goethe (1749-1832) i en tid, hvor hans øvre selv parallelt dermed samtidigt overskyggede, dvs. inkorporerede sig i komponisten Franz Schubert til inspiration af hans musik. Thi i løbet af 1800 – tallets Tyskland falmede interessen for J.W. Goethe, og det var en af Rudolf Steiners store fortjenester at genskabe opmærksomheden på J.W. Goethes skelsættende indsats

indenfor skrivekunst og videnskab. Under inspiration fra ærkeengel Michael åbnede han i antroposofien op for den esoteriske åndsvidenskab, thi med den nye impuls af Hellig Åndens stråler ind over jordkloden omkring år 1900 var tiden moden for at den tidligere hemmelige esoteriske viden, alt siden stiftelsen af mysteriesteder i orakler og templer, at den skulle offentliggøres i løbet af 1900 – tallet. Dertil blev Goetheanum i Schweiz bygget. Antroposofi betyder Sofias visdom gennem mennesket.

En bestemt tankerække i jordklodevæsenets bevidste udvikling reflekteres i menneskeheden som en 2.160 år lang kulturperiode. Denne indeholder syv på hinanden følgende perspektiver ved syv modne ærkeengle, der midlertidigt indtager hvervet som arkai og tidsånd. År 1413 begyndte den germanske kulturperiodes 2.160 år, indenfor hvilket Michael år 1879 afløste ærkeengel Gabriel som tidsånd, for som hovedtalenterne for skabelsesprincippet lyse udstråling at indlede Hellig Åndens komme og Jesus Christus æteriske genkomst sammen med ærkeengel Sofia til fremme af Gaias fødsel. Rudolf Steiner traf aldrig Martinus personligt, men vidste, at der i Danmark ville komme en verdenslærer, hvilket blandt andet giver sig udtryk i tre foredrag, han holdt i København juni 1911, og som allerede mod sædvane udkom august samme år under titlen "Menneskets og menneskehedens åndelige ledelse".

Invitationen til disse foredrag kom fra hans gode ven Bernhard Løw, da leder for de danske teosoffer/antroposoffer, som i de sidste år af sit liv tillige fik mulighed for at arbejde sammen med Martinus til fremme af det

Tredje Testamente og finansierede det første bind af ”Livets Bog”. Som tidligere nævnt viser et ansigtsportræt af Michael over Goetheanums hovedbygning, udført af Rudolf Steiner i et stort rødt gennemlyst glasvindue, en slående lighed med Martinus som 46 årig på det foto, der præger forsiden på bogen ”Martinus, som vi husker ham”. I det røde glas er ansigtet dog mere alvorligt med øjenbrynene sammenpressede, hvorved næsen bliver smallere og næsefurer til mundvinkler mere lodrette. Det henviser til den kontakt, de to havde på det åndelige plan, hvor ærkeengel Michael jo repræsenterer en vis strengthed i sit embede som tærskelvogter og forsvarer af menneskeheden mod dragens mørke angreb.

Ærkeengel Michael er et gennemgående tema i antroposofien, mens Martinus omtaler Rudolf Steiner som et universalgeni og ellers kun gør det indirekte ved at påpege nogle åndsvidenskabelige fejltagelser som f. eks. den antroposofiske påstand, at man alment kan skifte køn mellem inkarnationerne, hvilket Gud faktisk kun har givet tilladelse til for seks af de højest udviklede væsener i jordens lyse forsyn, der så til gengæld har kunnet inkarnere sig igen og igen uden pause, hver gang de i døden skulle aflægge sin fysiske krop, og har gjort det i de seneste mange århundreder for at fremskynde menneskeheden humane kultur. Rudolf Steiner lod sit lig brænde, hvilket først i dag er blevet retmæssigt som overgang til kunsten at kunne dematerialisere sig. Han omtalte Kristus som jordklodens jeg, hvilket er forkert, men disse forkerte forskningsresultater skyldes det forhold, at Hellig Åndens impuls dengang endnu var så ny, skulle vokse til i kraft og således var sværere tilgængelig i starten af 1900 – tallet.

Som nævnt omtalte Martinus Rudolf Steiner som universalgeni, og den betegnelse er ganske berettiget, for der var ikke det emne, som han i antroposofien lod uberørt, og de blev gerne beskrevet helt ned i detaljen. Blandt andet var han den første til i lyset af den ny Hellig Ånd at begå sig i den astral-æteriske verden af naturvæsener og maskine-teknikvæsener, til at omtale dem i foredrag samt beskrive dem i bøger. Det gjorde han med et mo-

derne klarsyn, hvor det hidtil gennem alle tider var foregået gennem det gamle atavistiske klarsyn, som med bevidsthedssjælens indtræden havde aftaget successivt for til sidst kun at omfatte nogle få, som f. eks. kloge koner, visse urtesamlende homøopater og repræsentanter fra de oprindelige folk.

Senere i Skotland, i 1960'erne på Findhorn fandt det første bevidste længerevarende samarbejdsprojekt sted mellem mennesker og naturvæsener, og i 1990'erne var udviklingen kommet så langt, at tiden var moden til for naturvæsenerne selv at tage kontakt til udvalgte klarsynede mennesker for at informere om sin tilværelse i jordklodens natur og dens elementer. År 2000 kunne denne kommunikation så udvides til også at gælde for naturvæsenerne selv i deres indbyrdes relationer af forskellige kvaliteter. Dvs. et vandets væsen talte med et luftens væsen, en moses væsen med et bjergs væsen, et ildvæsen med et træs væsen osv. Ligesom i verdenen af engle er naturvæsenerne tredelt indenfor og i hierarkier - deres udvikling går parallelt med menneskenes. Derfor vil der også findes bløde krystaller og metaller, gode planter og dyr på Gaia's Ny Jerusalem.

Mørkets kræfter har besat vældigt mange naturvæsener, de har venstredrejet dem, når de kunne komme til det, og frem for alt har indtil i år 2014 maskine-teknikvæsenerne været i mørkets varetægt. Med Dommedagens udfald vinteren 2012-13 til lysets sejr er impulsen af Hellig Ånd og ærkeengel Sofia sammen med Jesus Kristus genkomst i det æteriske nu i færd med at befri såvel naturvæsener som maskine-teknikvæsener, dreje dem højre om medsols. Og helt foreneligt med Martinus Tredje Testamente, så rummer Gaia jo en mangfoldighed af disse væsener, tænk bare på at hvert atom i sig selv er sit eget levende væsen i den kosmiske udviklingsspiral, at perspektivprincippet gør alle størrelser lige set under evighedens synsvinkel. Maskine-teknikvæsener er ganske nye i deres udvikling og har endnu ikke som naturvæsenerne haft tid til at differentiere sig i nær samme grad, men også med dem kan det tilstrækkeligt intuitivt udviklede menneske kommunikere. En bil har sit eget væsen, en cykel og en helikopter osv.

Natur- og maskine-teknikvæsener er bare et af de mange områder, som antroposofisk kompletterer det Tredje Testamente, et andet kan være de mørke kræfters beskaffenhed, hvor Martinus først og fremmest vælger at beskæftige sig med det positive og lysets side. Kontrastprincippet mørke side tager Rudolf Steiner mere detaljeret op, hvilket har været afgørende nødvendigt i det opgør på liv og død, som Gaia og menneskeheden har udkæmpet med det antikristlige luciferisk-ahrimanske kraftprincip. Både Martinus og Rudolf Steiner tilhører de seks væsener, som Gud har beføjet til i det lyse forsyn at kunne skifte køn. De to er faktisk tvillingsjæle, og gennem de seneste årtusinders patriarkalsk dominerede samfund har det for de seks væsener været påtrængende nødvendigt med primært maskuline inkarnationer og inkorporationer for at få tilstrækkelig indflydelse på menneskeheden lyse kulturudvikling.

Tillæg:

Også Rudolf Steiner var Bernhard Løws gode ven, og som mange allerede formodentligt ved, gjorde han i Schweiz Bernhard Løw opmærksom på, at han så en rift komme over skyerne i Danmark, hvor der om få år ville fremstå en verdenslærer med behov for støtte, samt at det var tvivlsomt om antroposofien ville bestå om hundrede år. Men det vil den, den vil genoplives i den ny Kristne Michaels Skole sammen med det Tredje Testamente og Hellig Åndens stadige strøm af visdomslys. Uden forståelse for dette går det ikke.

Ved at forstå og direkte kommunikere med naturens og maskine-teknikkens væsener i levende tankeudveksling opstår den fornødne gensidige respekt, så forbrugerisme, plyndring af naturens råstoffer og kort sagt den kapitalistiske materialisme vil ophøre til fordel for et samarbejde mellem engleverdenen, menneskeheden, naturvæsenerne og maskine-teknikvæsenerne om den fælles konstruktion af Gaias Ny Jerusalem.

(Ang. forholdet til natur-væsener og maskine-teknikvæsener, læs gerne det tyske flensburger-heftes serie om naturgeister. - [www: flensburger-hefte.de](http://www.flensburger-hefte.de))

Så er der igen

Sommerkursus i Martinus åndsvidenskab

på

Kragsbjerggaard i Odense

fra lørdag d. 28. juni til fredag d. 4. juli

Få kursusprogrammet tilsendt - tlf. 2015 7811 - eller find det på nettet:

www.det-tredie-testamente.dk

Martinus om ophavsret:

”Men da mit arbejde er en analyse af sandheden, er en videnskabelig udredning af, hvorledes det går til, at alt er såre godt, at det altså er selve livets analyse, er den ikke noget, jeg kan være ophav til. Den har ikke noget ophav, den er selve livets analyse, er fra evighed til evighed.”

(Fra Kosmos nr. 11/1999)

Rådets svar på ændringerne i Martinus' værk Det Tredie Testamente

v/ Jan Langekær

Mange har skrevet til Rådet/Martinus Institut uden at få svar, men her er et svar, som jeg fik fra Rådet efter at have skrevet om ændringerne, dec. 2012:

(brevet er i uddrag og gengivet i kursiv). Enkeltunderstregningerne er min fremhævnning og **fed skrift** er mine kommentarer.)

"Vi har læst din notits i "Den Nye VerdensImpuls". Derfor vil vi gerne informere dig om vores opfattelse af "ændringer" i værkerne.

Martinus syntes at titlen Det Tredie Testamente stavet med "i" så pænest ud, og det er ifølge vores kildes hukkommelse en fair beskrivelse. Og konsekvensen var at Martinus personligt aftalte med Borgens Forlag at titlen skulle staves på den måde.

Men

...der ikke er tale om en evigt gyldig beslutning... Derfor blev Tredie ændret til Tredje, da vi i 2003 genudgav LB 5, men nu i ny retskrivning.

...hvorfor skulle vi besværliggøre adgang til værkerne for unge mennesker ved kun at udgive dem i "den gamle retskrivning" som efterhånden er ca. 65 år gammel?

Jamen har han da ikke selv sagt: "Der må ikke uden Martinus' udtrykkelige samtykke foretages ændringer i bøgerne eller i det, han har skrevet"

formålsparagraffen siger bl.a. at vi (MI) skal bevare Martinus samlede værker, som de foreligger fra hans side... Havde Martinus ment, at vi ikke måtte ændre noget som helst, havde der i formålsparagraffen stået at "gøre disse værker tilgængelige ved publicering af kun de oprindelige udgaver af værkerne", eller en lignende formulering.

Er det da vanskeligt at forstå formålsparagraffens tekst?

Nej, det er en fordrejet og tilpasset fortolkning, at det skulle have været formuleret således, "gøre disse værker tilgængelige ved publicering af kun de oprindelige udgaver af værkerne", for at man kan forstå, at der ikke må ændres i værket.

Resultatet er blevet, at Martinus Institut nu ikke udgiver de samlede værker, som de foreligger fra Martinus hånd.

Hvis det ikke er klart nok, så læs videre i STRUKTUREN, stk 13:

"Der må ikke uden Martinus samtykke foretages ændringer i bøgerne eller i det, han har skrevet."

"Hvis noget er skrevet primitivt, så skal det blive stående primitivt. Folk må gerne se, at jeg ikke er særlig belæst."
(Martinus.)

Det blev fastslået som helt ufravigeligt, at der ikke må foretages rettelser.

Som kommentar er tilføjet, at Instituttet skal sørge for udgivelse af værkerne – dog så vidt muligt på fremmede forlags initiativ. Det skal ske i betryggende form, ved at der ikke foretages ændringer i indholdet.

Konklusionen er at der efter Martinus' bortgang ikke må ændres i indholdet, men at rådet kan godkende rettelser af sættefejl, åbenlyse småfejl, forglemmelser og stavemæssige og retskrivningsmæssige tilpasninger...

...Dokumentationen gør det også muligt, at hvis der nu alligevel er truffet en forkert beslutning, kan den senere nemt rettes tilbage til den oprindelige tekst."

Man indrømmer altså, at Rådets "godkendte rettelser" kan indeholde fejl, som også senere kan rettes.

Hvor ender vi så efter rettelser af rettelserne og ændringer af ændringerne og efter alle nye nyudgivelser og efter kommende nye retskrivningsregler og ændringer af ord, som unge mennesker ikke forstår?

Det er ikke at udgive værkerne i "betryggende form".

Mon ikke Martinus udtalte sine klare ord, fordi den hellige skrift, som han efterlod til menneskeheden, ikke skulle lide samme skæbne som Bibelen, der jo er omskrevet med ændringer mange gange og derfor let kan misforstås.

Det er en gave fra Forsynet, at der er andre, der "på fremmede forlags initiativ", nu sørger for at Martinus' originale tekst er tilgængelig – uden ændringer.

Martinus og teosofi

Af Ole S. Larsen

Åndsvitenskapen består ikke bare av Martinus. Den har også et interessant supplement i teosofi.

Mange Martinus-interesserte har sikkert hørt navnet teosofi, men vet ikke så mye om bevegelsen.

Det kunne være på sin plass å foreta en sammenligning av de to retningene.

PS. Noen vil kanskje rope på antroposofi i denne sammenheng; men det er egentlig ikke åndsvitenskap – det er stort sett bare en enkel praktisk livslære.

Selv om Rudolf Steiner startet sin karriere som teosof.

Teosofi banet vei for Martinus, da den utkrystalliserte seg fra cirka midten av 1800-tallet, med madame Blavatskys første clairvoyante opplevelser, nedtegnelser.

Hun var opprinnelig fra Ukraina – født Helena Petrovna von Hahn-Rottenstern – og bedrev stor reisevirksomhet over hele verden, hvor hun samlet stoff, kilder til sitt kommende forfatterskap.

Hun regnes som grunnleggeren av teosofi, og fikk en stor tilhengerskare i bevegelsen, hvor hun har ikon/guru-status. Hun levde fra 1831 til 1891, og skrev mange bøker, hvor særlig verket

«Den hemmelige lære» er det mest kjente.

(Tar for seg en utvikling av evolusjonsteorien på det åndelige plan.)

Det som særlig kjennetegner teosofi, er at den er utviklet av flere personer – på forskjellige tidspunkter – uavhengig av hverandre. C.W. Leadbeater, Alice Bailey, Henry Olcott,

Annie Besant, Jiddu Krishnamurti blant annet, kom etterhvert til utover i 1900-tallet, med viktige bidrag og bøker. Alle disse opplevde, som madame Blavatsky, sentral clairvoyant innsikt på den andre siden.

Det er mye bra i teosofi; kunnskap og lære som menneskene helt sikkert vil trenge i tiden fremover.

Retningen har tilværelsesrikene i stort sett samme grad som Martinus.

Og tør påstå den oppdaget dem en god stund før Martinus! Rikene har samme navn, og opptrer i samme rekkefølge.

Teosofi har også fengslende beskrivelser hvordan menneskets og det levende vesens indre liv er konstruert, oppbygget. Hvilke ulike mentale tilstander det gjennomlever på sin utviklingsvei.

De fremtidige tilværelses-formene blir logisk, oversiktlig presentert.

Teosofi har dertil noen fine praktiske ting; felles-meditasjon, felles-bønn for å heale menneskeheten, jordkloden.

Den har en god, etisk moral den vil formidle; om å behandle medmennesker, dyr, naturen bra.

Man oppfordrer tilhengerne til å leve bortimot asketisk; sunt og nærmest gudfryktig.

Studerer man teosofi inngående, oppdager man likevel hurtig at det er vesentlig forskjell på teosofi og Martinus kosmologi. Hvor spesielt Martinus skiller seg fordelaktig ut, er med polforvandlingen og spiralkretsløpet. Det er viktige bærebjelker som mangler i teosofi.

I det hele tatt virker det naturlig å forstå at det søkende, moderne menneske, på jakt etter et grunnleggende godt verdensbilde, ``faller for`` Martinus.

Hans åpne, storslagne verdensbilde virker umiddelbart lettere å ta til seg, og forstå.

Etter min mening mangler teosofi den emosjonelle dybden som Martinus har.

Det blir noe fjernt, tåkete over det; et litt ``grumsete`` verdensbilde i forhold til Martinus.

Det renner så mange elver gjennom systemet, at det gjør det nesten uoversiktlig.

Man klarer ikke å forholde seg så godt til det, som man gjør med vår danske mann.

Teosofi er mer for den tørre, intellektuelle, akademiske forsker, som finner glede i å oppdage bittesmå mikro-detalljer i fremtidige tilværelses-former.

Her åpenbarer det seg et vell av omstendigheter, ting, som sikkert føles utviklende, inspirerende å se nærmere på. Her fungerer teosofi utmerket.

Litt forenklet kan man si at teosofi er læren om Gud, og Martinus er læren om livet.

Teosofi er mer for hodet. Martinus er mer for hjertet. (Selvsagt også en del for hodet!)

``Teosofi`` betyr for opplysningens skyld ``visdom om Gud``.

Martinus befattet seg ikke med teosofi i løpet av livet. Som han en gang betrodde en teosof-bekjent: «Det er

ikke dette menneskene har behov for umiddelbart. Om noen hundre år frem i tiden, kan menneskene mer trenge teosofi.»

Teosofi har også i dag – som med Martinus kosmologi – foreløpig begrenset offentlig interesse. Det er bare en liten gruppe personer som lever i det.

Men det skal ikke underslå alt det positive med teosofi; som oppklarende, oversiktlig trekker livets, universets store linjer.

En gang i fremtiden må man prøve å få til en samarbeids-plattform mellom teosofi og Martinus

kosmologi. For de to retningene, med hver sine sterke sider, kan fint utfylle hverandre meget bra.

Den ene (teosofi) står for begynnende oppsporing av livsmysteriet; den andre (Martinus) står for en oppklaring av livsmysteriet.

Martinus' første spirituelle veileder, Lars Nibelvang, hadde også sin bakgrunn som teosof, og det er nok ikke tilfeldig.

Er Martinus' værker magisk beskyttet?

V/ Jan Langekær

Om sine symboler sagde Martinus, at de var ”magisk beskyttet”. Hvad mente han mon med det? – Næppe at de var beskyttet med sort magi. Vi ved, at de ægyptiske faraoner beskyttede sig mod gravrøvere med forskellige indretninger, der kunne få dødelige virkninger.

Men sådan var det naturligvis ikke med Martinus. Hans symboler var ganske enkelt beskyttet på den måde, at lavede man dem om, så passede de ikke længere ind i den helhed, de skulle ...udfylde. Altså akkurat som med et puslespil, hvor man forsøger at lægge en brik forkert. Det kan ikke lade sig gøre, for så sker der noget. Magien er på forhånd sikret.

Er teksten i Martinus' værker – den gammeldags retskrivning - beskyttet på samme måde? Passer ordene

ikke længere, hvis man laver dem om til den nye retskrivning? Det vil nogen mene, for der kan være en skjult betydning, som derved går tabt. Og det er jo rigtigt, det kan man ikke vide. Men så meget kan man vel sige, at moderne retskrivning aldrig var blevet indført, hvis det med et slag kunne ændre betydningen af det skrevne sprog.

Og dér står vi så i dag. Nogen mener ét, og nogen mener noget andet. Og der er kun én ting at gøre, og det er at sørge for, at der produceres bøger med både ny og gammel retskrivning. Det har aldrig været nemmere end i vore dage, så det vil ikke blive noget problem. Men nu er alt sat i venteposition på grund af retssagen. Men vent bare til den er overstået. Så skal I bare se.

Strøtanke

Lykke er ikke en færdigvare. Den kommer af dine egne handlinger. (Dalai Lama)

Salige er de, som stifter fred, thi de skulle kaldes Guds børn. (Jesus)

Ethvert menneske bærer universets billede i sin sjæl. Livet ånder fælles gennem universet. (Giordano Bruno)

Hvad er det menneskelige legeme andet end en konstellation af de samme kræfter, som formede stjernerne. (Paracelsus)

Matematikken er nøgle til forståelsen af den kosmiske orden. (Platon)

Alt er gjort af eet skjult stof. (Ralph Emerson)

Alle mine atomer er lige så meget dine. (Walt Whitman)

Det smukkeste et menneske kan gøre er at tilgive uret. (Judaismen)

Tilgiv din tjener 70 gange hver dag. (Islam)

Ejendomsretten er en adskillende realitet, der deler individerne i flere lejre og grupper. (Martinus, Bisættelse kap.177)

Kødmåltid er et incestforhold. (Evelyn Reed)

En levende psyke må have meningsfylde som næring. (Pia Skogemann)

Levende væseners modstandskraft mod sygdom vokser ca. 60% ved kærlig behandling. (Deepak Chopra)

Vi ændrer på det, der foregår i vor krop, ved at ændre på vor sindstilstand. (Bernie Siegel)

En ikke-sygelig videnskabs mål ville ikke være herredømme over men forening med naturen. (Whitehead)

I stedet for moral træder jura – en udvendig accept af spillets regler. Ved at acceptere spillereglerne bliver vi forført til også at acceptere spillets indhold, fordi vi tror, det er neutralt. (Ole Thyssen)

Alt det vi kalder ”virkeligt” er skabt af noget, som ikke kan anses for ”virkeligt”. (Niels Bohr)

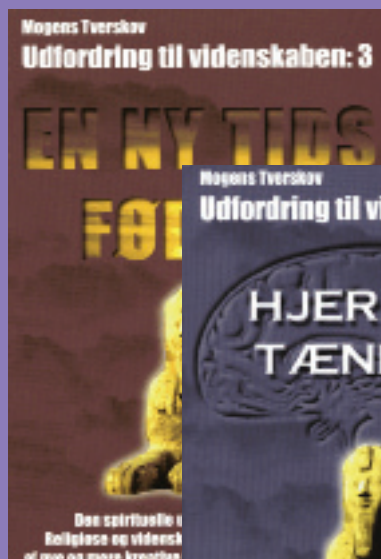
Habermas mente, at en samtales formål var enighed, men nu gælder kun konkurrencen. Der findes kun den sandhed, der vinder. (Lyotard)

Hvert bogstav er en abstraktion og repræsenterer et meget specielt spirituelt plan. (James Hurtak)

tilbud

Martinus: Livets Bog 1-7
i oprindelig udgave
Alle 7 bind for kr.1000

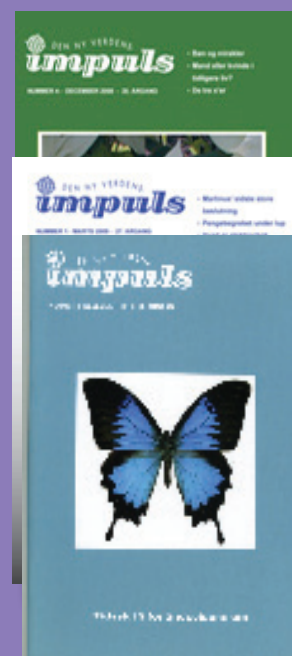
Alle tre Tverskov-bøger for 100 kr!

Kurt Christiansens
Martinus biografi i to bind
1280 A4 sider - kr. 100

Sv. Åge Rossen
Martinus' verdensbillede
480 sider - kr. 200

Ældre numre af Impuls
fås for 5 kr

Den Ny VerdensIMPULS
Klintvej 104 - DK-4500 Nykøbing Sjælland
Tlf. 59 30 52 72 - Giro 9 25 42 42
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk
Hjemmeside: www.nyimpuls.dk